

NEALE DONALD WALSCH

CONVERSATIONS WITH GOD
- an uncommon dialogue - book 1

RAZGOVORI SA BOGOM
- jedan neuobičajen dijalog - knjiga 1

Priznanja

Na početku, na kraju i uvek, želim odati priznanje Izvoru svega što je u ovoj knjizi, svega što je život - i što je od života samog.

Drugo, želim zahvaliti mojim spiritualnim učiteljima koji uključuju svece i mudrace svih religija.

Treće, jasno mi je da svako od nas može sačiniti listu ljudi koji su dotakli naše živote na toliko posebnih načina i toliko duboko da je nemoguće klasifikovati ili opisati ih, ljude koji su delili sa nama svoju mudrost, koji su nam rekli svoju istinu, ispaštali naše pogreške i slabosti u svom bezgraničnom strpljenju, i koji su bili sa nama celim putem, videli u nama najbolje što se moglo videti. Ljude koji su, u svom prihvatanju nas, kao i u odbijanju da prihvate delove nas za koje su znali da nisu zapravo naš izbor, prouzrokovali da rastemo, da nekako postanemo veći.

Koji su na taj način bili uz mene, osim mojih roditelja, jesu Samantha Gorski, Tera-Jenelle Walsch, Wayne Davis, Bryan Walsch, Martha Wright, pokojni Ben Wills, Jr., Roland Chambers, Dan Higgs, C. Berry Carter U, Ellen Moyer, Anne Blackwell, Dawn Dancing Free, Ed Keller, Lyman W. (Bill) Griswold, Elisabeth Kubler-Ross i dragi, dragi Terry Cole-Whittaker.

U ovu grupu želim uključiti moje bivše partnerke koje, poštujući njihovu privatnost, neću imenovati, ali čiji su doprinosi mom životu duboko prepoznati i priznati.

I kako zahvalnost za darove koje sam primio od svih ovih divnih ljudi ispunjava moje srce, posebno sam dirnut misleći na svoju pomoćnicu, suprugu i partnera Nancy Fleming Walsch, ženu izuzetne mudrosti, saosećanja i ljubavi, koja mi je pokazala da moje najuzvišenije misli o ljudskim odnosima ne moraju ostati fantazije, već da mogu postati ostvareni snovi.

Četvrto i poslednje, želim da odam priznanje nekim ljudima koje do sada nisam sreo, ali čiji životi i rad su tako snažno uticali na mene da ne mogu propustiti ovaj trenutak, a da im ne zahvalim iz dubine svog bića za trenutke istančanog zadovoljstva, uvida u ljudsko stanje, i za čisto, jednostavno Lيفةfeelkin - osećanje života - (sam sam izmislio tu reč) koje su mi priuštili.

Da li vam je poznato kako je to kada vam neko pruži osećaj, veličanstveni trenutak spoznaje šta je stvarna istina o životu? Za mene su takvi ljudi, većinom, bili kreativni umetnici ili izvođači, jer ja iz umetnosti crpim inspiraciju u koju se povlačim u trenucima razmišljanja, i u kojoj nalazim ono što zovemo najlepše iskazanim Bogom.

Isto tako želeo bih da zahvalim... Johnu-u Denver-u, čije su pesme dirnule moju dušu i ispunile je novom nadom o tome šta život može biti; Richard-u Bach-u, čije je pisanje doprlo do mog života kao da je moje sopstveno, opisujući mnoga moja iskustva, Barbri Streisand, čija režija, gluma i muzička obdarenost obuzimaju moje srce iznova i iznova, navodeći ga da oseti šta je istina, ne samo da je spozna; i pokojnom Robert-u Heinlein-u, čija vizionarska literatura je podstakla pitanja i postavila odgovore na načine kojim se niko drugi nije ni usudio prići.

Za

ANNE M. WALSCH

Koja me je naučila ne samo da Bog postoji, već je otvorila moj um čudesnoj istini
da je Bog moj najbolji prijatelj; i koja je za mene bila mnogo više od majke,
jer je u meni pobudila čežnju i ljubav prema Bogu, i prema svemu što je dobro.

Mama je bila
moj prvi susret
sa anđelom.

I za

ALEX-a M. WALSCH-a

Koji mi je stalno ponavljao tokom mog života:

"Nije to ništa",

"Ne moraš da prihvatiš Ne za odgovor", "Sam stvaraš svoju sopstvenu sreću",

i "Ima više toga tamo odakle je to došlo."

Tata je bio moje prvo iskustvo u neustrašivosti.

UVOD

Upravo ste na putu da doživite jedno izuzetno iskustvo. Doživjećete razgovor sa Bogom. Da, da. Znam, to nije moguće. Verovatno mislite da to nije moguće. Čovek može govoriti Bogu, naravno, ali ne sa Bogom. Odnosno, Bog neće odgovoriti, zar ne? Bar ne u vidu uobičajenog, svakodnevnog razgovora!

Tako sam i ja razmišljao. Onda mi se desila ova knjiga. I to doslovno. Ovu knjigu nisam ja napisao, ona mi se desila. I dok je budete čitali, desiće se i vama, jer smo mi vođeni ka istini za koju smo spremni.

Moj život bi verovatno bio mnogo lakši da sam sve ovo prećutao. Ali to nije bio razlog zašto mi se to desilo. I bez obzira na neprilike koje mi ova knjiga može doneti (kao što su nazivi bogohulnik, opsenar, hipokrit, jer nisam ove istine proživio u prošlosti, ili - možda još gore - sveti čovek), ja sada ne mogu zaustaviti proces. Niti želim. Imao sam prilike da odustanem od cele ove stvari, ali to nisam učinio. Odlučio sam da se priklonim svojim instiktima, a ne onome šta će mi većina sveta reći o ovom materijalu.

Ti instikti mi kažu da ova knjiga nije besmislica, preterivanje frustrirane spiritualne mašte, ili jednostavno samoopravdanje čoveka koji traži potvrdu za životne propuste. Oh, razmišljao sam ja o svim ovim stvarima - svakoj od njih. Stoga sam dao ovaj materijal, dok je još bio u vidu rukopisa, nekolicini ljudi da ga pročitaju. Bili su dirnuti. I plakali su. I smejali su se radosti i humoru u njemu. I njihovi životi su se, kako su rekli, promenili. Bili su duboko dirnuti. I bili su osnaženi.

Mnogi su rekli da su bili potpuno promenjeni.

Tada sam znao da je ova knjiga za svakoga i da mora biti objavljena, jer ona predstavlja divan poklon svakome ko iskreno želi odgovore i kome je stvarno stalo do pitanja, svima onima koji su se u potragu za istinom uputili sa čistim srcem, čežnjivom dušom i otvorenim umom. A to smo uglavnom svi mi.

Ova knjiga dotiče većinu pitanja, ako ne i sva, koja smo ikad postavili o životu i ljubavi, svrsi i delovanju, ljudima i odnosima, dobru i zlu, krivici i grehu, oprostaju i spasenju, stazi do Boga i putu do pakla... sve. Ona direktno govori o seksu, moći, novcu, deci, braku, razvodu, životnom pozivu, zdravlju, budućnosti, prošlosti, sadašnjosti... o svemu. Ona istražuje rat i mir, znanje i neznanje, uzimanje i davanje, radost i tugu. Ona sagledava konkretno i apstraktno, vidljivo i nevidljivo, istinu i neistinu.

Moglo bi se reći da je ova knjiga "Poslednja Božja reč o stvarima", mada neki ljudi time mogu biti uznemireni, posebno ako misle da je Bog prestao da govori pre 2000 godina, ili da je, ako je Bog nastavio da komunicira, to činio samo putem svetih ljudi, vračeva, ili nekoga ko je meditirao 30 godina, ili bio dobar 20, ili je bar 10 godina bio polu-pristojan (ja se ne mogu svrstati ni u jednu od ovih kategorija).

Istina je da se Bog obraća svakome. Dobrima i lošima. Svecima i podlacima. I svakako svima nama preostalima. Uzmite sebe za primer. Bog je došao u vaš život na razne načine, i ovo je jedan od njih. Koliko puta ste čuli staro načelo: Kada je učenik spreman, učitelj će se pojaviti? Ova knjiga je naš učitelj.

Ubrzo pošto mi se ovaj materijal počeo dešavati, znao sam da razgovaram sa Bogom. Direktno, lično. Neosporivo. I da je Bog odgovarao na moja pitanja u meri u kojoj sam ga mogao razumeti. Odnosno, dobijao sam odgovore na načine i jezikom za koje je Bog znao da ih mogu razumeti. Zbog toga ima dosta govornog stila u tekstu i osvrta na materijale koje sam sakupio iz drugih izvora i prethodnih iskustava u mom životu. Sada znam da je sve što je ikad došlo u moj

život došlo od Boga, i da je sada skupljeno i spojeno u veličanstven i potpun odgovor na svako pitanje koje sam ikada imao.

I negde duž puta sam shvatio da je nastala knjiga - knjiga namenjena objavljivanju. Zaista, rečeno mi je, posebno u toku poslednjeg dela razgovora (u februaru 1993. godine), da će, zapravo, nastati tri knjige. I to:

1. Prva će se odnositi uglavnom na lične teme, usredsređujući se na životne izazove i prilike pojedinca.

2. Druga će se odnositi na opštije teme geopolitičkog i metafizičkog života na planeti, i na izazove sa kojima se svet danas suočava.

3. Treća će se baviti univerzalnim ispašama najvišeg reda, i izazovima i prilikama duše.

Ovo je prva od tih knjiga, završena u februaru 1993. godine.

Moram sada reći da sam - čitajući i iznova čitajući mudrost sadržanu ovde - duboko postidjen svojim životom koji je obeležen stalnim greškama i lošim delima, nekim veoma sramotnim ponašanjem, i pojedinim izborima i odlukama koje, sasvim sam siguran, drugi smatraju povredljivim i neoprostivim. Mada se duboko kajem što se to dešavalo kroz tuđi bol, neizrecivo sam zahvalan za sve što sam naučio, i što sam spoznao da još uvek moram učiti, zbog ljudi u mom životu. Svima se izvinjavam zbog sporosti tog učenja. Ipak, Bog me ohrabruje da podarim sebi oprostjenje za moje promašaje i da ne živim u strahu i krivici već da uvek pokušavam - i nastavljam pokušavati - živeti uzvišeniju viziju.

Znam da je to ono što Bog želi svima nama.

Neale Donald Walsch

Central Point; Oregon

Božić 1994.

1

U proleće 1992. godine - koliko se sećam negde oko Uskrsa - izuzetna pojava se dogodila u mom životu. Bog je započeo razgovor sa vama. Kroz mene.

Dopustite mi da objasnim.

Bio sam veoma nesrećan u tom periodu, lično, profesionalno i emotivno, i život mi se činio neuspešnim na svim nivoima. Kako sam godinama navikao da zapisujem svoje misli u vidu pisma (koje obično nisam poslao), uzeo sam svoj verni notes i počeo izlupati svoja osećanja.

Ovog puta, umesto još jednog pisma drugoj osobi koju bih zamišljao kao svog mučitelja, odlučio sam da idem do izvora; pravo do onog koji od nas traži najveće žrtve. Odlučio sam da napišem pismo Bogu.

Bilo je to zlobno, strasno pismo, puno zbunjenosti, izopačenosti i osude. I hrpa ljutih pitanja. Zašto moj život ne uspeva? Šta treba da učinim da bih uspeo? Zašto ja ne mogu pronaći sreću u vezama? Zar će iskustvo finansijskog blagostanja da me zauvek obide? Konačno i najnaglašenije - šta sam ja učinio da zaslužim život ispunjen stalnom borbom?

Na moje iznenađenja, pošto sam zapisao poslednje od mojih gorkih, bez odgovora pitanja i spremao se da odložim olovku, ruka mi je ostala iznad papira kao da ju je držala neka nevidljiva sila. Iznenada, pero je počelo samo da se pokreće. Nisam imao ideju šta ću upravo napisati, ali je izgledalo kao da misao pristiže, tako da sam odlučio da je pratim. Ispalo je...

Da li zaista želiš odgovore na sva ova pitanja ili samo daješ sebi oduška?

Trepnuo sam... i onda mi se u umu stvorio odgovor. I njega sam zapisao.

I jedno i drugo. Sigurno je da dajem sebi oduška, ali ako ova pitanja imaju odgovore, pakleno bih želeo da ih čujem!

"Pakleno" si siguran za mnogo stvari. Ali zar ne bi bilo lepo da si "Rajski siguran"?

I ja sam zapisao:

Šta bi trebalo to da znači?

Pre nego što sam mogao shvatiti, počeo sam razgovor... i nisam toliko pisao koliko sam zapisivao diktat.

Taj diktat je trajao tri godine, i tada nisam imao ideju u kom se pravcu kreće. Odgovori na pitanja koja sam zapisivao nikada nisu stigli dok pitanje nije bilo potpuno završeno i dok nisam otklonio svoje sopstvene misli. Često su odgovori pristizali brže nego što sam ih mogao zapisati, i primetio sam da žvrljam da bih mogao produžiti. Kada bih se osetio zbunjenim, ili kada bih izgubio osećaj da reči pristižu sa nekog drugog mesta, ostavljao bih olovku i napuštao razgovor dok se ne bih osetio ponovo inspirisanim - žao mi je, to je jedina reč koja stvarno odgovara - da se vratim žutom notesu i ponovo počnem prepisku.

Ti razgovori još uvek traju dok ja ovo pišem. I njihov veliki deo se nalazi na stranicama koje slede... stranicama koje sadrže jedan zapanjujući dijalog koji mi se u početku činio neverovatnim, zatim sam mu pridavao ličnu vrednost, iako sada shvatam da nije bio namenjen samo meni. Namenjen je vama i svima do kojih je stigao. Jer, moja pitanja su vaša pitanja.

Želim da se što pre uključite u ovaj dijalog, jer ono što je ovde važno nije moja priča, već vaša. Vaša životna priča vas je dovela ovde. Za vaše lično iskustvo ovaj materijal ima značaj, inače ne biste bili ovde, sa njim, upravo sada.

Upustimo se, stoga, u ovaj dijalog sa pitanjem koje dugo vremena postavljam: kako Bog razgovara, i sa kim? Kada sam to upitao, evo odgovora koji sam dobio.

Ja razgovaram sa svima. Sve vreme. Pitanje nije s kim razgovaram, već ko sluša?

Zainteresovan, zamolio sam Boga da opširnije obrazloži ovaj stav. Evo šta je Bog rekao:

Kao prvo, zamenimo reč razgovara terminom komunicira. To je mnogo prikladnija reč, potpunija, tačnija. Kada pokušavamo da govorimo međusobno – Ja sa vama i vi sa Mnom, odmah smo skučeni neverovatnom ograničenošću reči. Iz tog razloga, Ja ne komuniciram samo rečima. Ustvari, retko to činim. Najuobičajeniji vid Moje komunikacije je putem osećanja.

Osećanja su govor duše.

Ako želite saznati šta je istina o nečemu, posmatrajte šta osećate o tome.

Osećanja je ponekad teško otkriti – i češće još teže prepoznati. Ali skrivena u vašim najdubljim osećanjima je vaša najviša istina.

Zagonetka je kako dokučiti ta osećanja. Ja ću vam pokazati kako. Ponovo. Ako želite.

Rekao sam Bogu da želim, ali da trenutno još više želim opširniji, potpuniji odgovor na moje prvo pitanje. Evo šta je Bog rekao:

Ja takođe komuniciram putem misli. Misli i osećanja nisu isto, mada se mogu pojaviti istovremeno. Pri komuniciranju putem misli Ja često koristim lik i sliku. Zato su misli delotvornije od samih reči kao sredstva komunikacije. Uz osećanja i misli, takođe koristim iskustvo kao snažno sredstvo saopštavanja.

I konačno, kada osećanja i misli i iskustvo ne postignu cilj, koristim reči. Reči su zapravo najnedelotvorniji način saopštavanja. One su najpodložnije mogućnosti da se pogrešno protumače i najčešće su pogrešno shvaćene.

A zašto je tako? Zbog onoga šta su reči. Reči su samo način govora: glasovi koji predstavljaju osećanja, misli i iskustvo. One su simboli. Znaci. Oznake. One nisu Istina. One nisu prava stvar. Reči vam mogu pomoći da nešto razumete. Iskustvo vam dopušta da spoznate. Ali ima nekih stvari koje se ne mogu iskustveno doživeti. Zato sam vam dao druga sredstva spoznaje. Njih nazivamo osećanjima i mislima.

Vrhunska ironija je u tome da ste vi pridali tako veliki značaj Božjoj reči, a tako malo iskustvu.

U stvari vi pridajete tako mali značaj iskustvu da, čim se ono što osetite o Bogu razlikuje od onoga što ste čuli o Bogu, vi automatski odbacujete iskustvo i prihvatate reči, mada bi trebalo bude upravo obrnuto.

Vaše iskustvo i vaša osećanja o nekoj stvari predstavljaju ono što činjenično i intuitivno znate o njoj. Reči mogu samo pokušati da simbolizuju ono što vam je poznato, i često mogu uneti zabunu u to što znate.

To su, dakle, sredstva putem kojih Ja komuniciram, ali nisu načini, jer ne potiču sva osećanja, sve misli, sva iskustva i sve reči od Mene.

Mnoge reči su drugi izgovorili u Moje ime. Mnoge misli i osećanja su proistekli iz izvora koji nisu Moja direktna tvorevina. Mnoga iskustva proizilaze iz toga.

Izazov je u raspoznavanju. Teškoća je u otkrivanju razlike između poruke od Boga i podataka iz drugih izvora. Razlikovanje je jednostavna stvar kada se primeni osnovno pravilo: Moja je uvek vaša Najuzvišenija Misao, Vaša Najjasnija reč, vaše Najveličanstvenije osećanje. Sve što je niže potiče iz drugog izvora.

Sada zadatak razlikovanja postaje lagan jer ne bi trebalo da predstavlja teškoću, čak ni za početnika, da prepozna Najuzvišenije, Najjasnije i Najveličanstvenije.

Ipak daću vam ove smernice:

Najuzvišenija Misao je uvek ona koja sadrži radost. Najjasnije Reči su one koje sadrže istinu. Najveličanstvenije Osećanje je osećanje koje nazivate ljubav.

Radost, istina, ljubav.

To troje je međusobno zamenjivo i jedno uvek vodi drugome. Nije bitno po kom redosledu je poređano.

Pošto smo ovim smernicama odredili koje su poruke Moje, a koje potiču iz drugog izvora, jedino preostaje pitanje da li će moje poruke biti usvojene.

Većina Mojih poruka se ne prihvata. Neke zato što deluju suviše dobro da bi bile istinite. Druge, jer se čine suviše teškim za sprovođenje. Mnoge, zato što su jednostavno pogrešno shvaćene. Većina jer nisu primljene.

Moj najmoćniji izaslanik je iskustvo, pa čak se ni na njega ne obazirete. Posebno njega zanemarujete. Vaš svet ne bi bio u sadašnjem stanju da ste jednostavno slušali svoje iskustvo. Rezultat toga što se ne obazirete na svoje iskustvo je taj da ga proživljavate uvek iznova i iznova. Jer, Moja svrha neće biti osujećena, niti će Moja volja biti zanemarena. Vi ćete primiti poruku. Pre ili kasnije.

Ja vas, međutim, neću primorati na to. Ja vas nikada neću prisiliti. Jer, Ja sam vam dao slobodu volje – moć da radite po svom izboru – i to vam nikada neću oduzeti, nikada.

I tako ću Ja nastaviti da vam šaljem iste poruke iznova i iznova, kroz milenijume, i do bilo kog dela Vasiona u kom se nalazite. Beskonačno ću vam slati Moje poruke, dok ih ne primite i ne prihvatite, nazivajući ih svojim sopstvenim.

Moje poruke će doći u stotinu oblika, u hiljadu trenutaka, tokom milion godina. Ne možete ih propustiti ako stvarno slušate. Ne možete ih zapostaviti kada ih jednom zaista čujete. Tako će naša komunikacija zbilja početi. Jer u prošlosti vi ste samo govorili Meni, molili se Meni, posredovali preko Mene, preklinjali Me. Sada vam Ja mogu odgovoriti, čak i na način na koji to ovde radim.

Kako ja mogu znati da ova komunikacija dolazi od Boga? Kako znam da to nije samo moja sopstvena mašta?

U čemu bi bila razlika? Zar ne shvataš da Ja mogu isto tako lako da delujem kroz tvoju maštu, kao i kroz bilo šta drugo? Ja ću ti preneti prave misli, reči ili osećanja u bilo kom trenutku, u potpunosti primerene datoj svrsi, koristeći jedno sredstvo ili više njih.

Znaćeš da su ove reči od Mene jer ti, po svom nahođenju, nikada nisi govorio tako jasno. Da si ti o ovim pitanjima govorio tako jasno, ne bi ih ni postavljao.

S kim Bog komunicira? Postoje li specijalni ljudi? Postoje li posebna vremena?

Svi ljudi su specijalni i svi trenuci su zlatni. Ne postoje osobe i ne postoji vreme posebnije od drugih. Mnogi ljudi žele verovati da se Bog obraća na poseban način samo posebnim ljudima. To otklanja odgovornost mase ljudi da čuju Moju poruku, a kamoli da je prihvate (što je drugo pitanje), i omogućava im da za sve preuzmu reč nekog drugog. Ne morate slušati Mene, jer ste već odlučili da su drugi od Mene čuli ponešto o svakoj temi, i vi ćete slušati njih.

Slušajući ono što drugi ljudi misle da su čuli da Ja kažem, vi ne morate uopšte ni razmišljati. To je najveći razlog što se većina ljudi okreće od Mojih poruka na ličnom nivou. Ako priznate da primete Moje poruke direktno, onda ste odgovorni za njihovo tumačenje. Daleko je bezbednije i mnogo lakše prihvatiti tumačenje drugih (čak i onih koji su živeli pre 2000 godina), nego tragati za značenjem poruka koje možda primete upravo ovog trenutka. Ali, Ja vas pozivam na novi vid komunikacije. Zapravo vi ste Mene pozvali. Zato sam Ja došao vama, na ovaj način, upravo sada, odgovorajući na vaš poziv.

Zašto neki ljudi, kao na primer Hrist, čuju više od tvog obraćanja ne drugi?

Zato što su neki ljudi voljni da zapravo slušaju. Oni žele da čuju i da ostanu otvoreni za komunikaciju, čak i kada to izgleda zastrašujuće, ili ludo ili potpuno pogrešno.

Zar bi trebalo slušati Boga čak i onda kada ono što nam je rečeno izgleda pogrešno?

Naročito onda kada izgleda pogrešno. Ako mislite da ste u svemu u pravu, kome je potrebno da razgovara sa Bogom? Hajde, radite u skladu sa onim što znate. Ali, imajte u vidu da ste to činili od početka vremena. I pogledajte u kakvom je stanju svet. Očigledno postoji nešto što ne razumete. Ono što razumete mora vam se činiti ispravnim, jer je "ispravno" reč koju koristite da označite nešto sa čim se slažete. Ono što ste propustili će, zbog toga, prvo izgledati "pogrešno".

Jedini način da se krene napred je da se zapitate: "Šta bi se desilo da je sve što sam smatrao(la) 'pogrešnim' zapravo bilo 'ispravno'?" Svakom velikom naučniku je to poznato. Kada ono što naučnik radi ne dovodi do rezultata, on odbaci sve pretpostavke i počne ispočetka. Sva velika otkrića su zasnovana na spremnosti da se ne bude u pravu. A to je ono što je i ovde potrebno.

Ne možete spoznati Boga dok ne prestanete sebi govoriti da već znate Boga. Ne možete čuti Boga dok ne prestanete misliti da ste već čuli Boga.

Ne mogu vam reći Moju Istinu dok mi ne prestanete govoriti vašu.

Ali moja istina o Bogu dolazi od Tebe.

Ko je to rekao?

Drugi.

Koji drugi?

Vođe. Poslanici. Rabini. Sveštenici. Knjige. Biblija, zaboga!

To nisu merodavni izvori.

Nisu.

Ne.

A koji jesu?

Slušaj svoja osećanja. Slušaj svoje Najuzvišenije misli. Slušaj svoje iskustvo. Kad god se nešto od toga razlikuje od onoga što su ti rekli učitelji, ili što si pročitao u knjigama, zaboravi reči. Reči su najnepouzdaniji prenosioci istine.

Ima toliko toga što Ti želim reći, toliko toga što bih želeo da pitam. Ne znam gde da počnem. Na primer, kako to da se ti ne otkrivaš? Ako stvarno postoji Bog, i Ti si On, zašto Sebe ne prikažeš na način koji svi možemo razumeti?

Ja sam to učinio, iznova i iznova. To činim upravo sada.

Ne. Ja mislim na način otkrivanja koji je nepobitan, koji se ne može negirati.

Kao što je?

Da se pojaviš upravo sada pred mojim očima.

Ja to činim upravo sada.

Gde?

Svuda gde pogledaš.

Ne, ja mislim na neosporan način. Na način koji ni jedan čovek ne može poreći.

Kakav bi to bio način? U kojoj formi ili obliku bi hteo da se pojavim?

U formi ili obliku koji zapravo imaš.

To bi bilo nemoguće, jer Ja nemam formu ili oblik koji bi ti mogao razumeti. Ja mogu preuzeti formu ili oblik koji bi mogao da razumeš, ali onda bi svi pretpostavili da su videli jednu jedinu formu ili oblik Boga, a ne jednu od mnogih.

Ljudi veruju da sam Ja onakav kakvog Me oni vide, a ne ono što ne vide. Ali ja sam Veliko Neviđeno, a ne ono što Sebe učinim da budem u pojedinom trenutku. U određenom smislu, Ja sam ono što Ja nisam, iz ne-postojanja Ja potičem, i tamo se uvek vraćam.

Ipak, kada dođem u jednoj formi ili nekoj drugoj formi u kojoj smatram da me ljudi mogu razumeti - ljudi mi tu formu pripisuju zauvek.

I ako bi došao u bilo kojoj drugoj formi, nekim drugim ljudima, prvi bi rekli da to nisam Ja. Nisam izgledao drugima isto kao prvima, niti sam rekao iste stvari - kako bi to onda mogao biti Ja?

Vidiš, dakle, nije važno u kojoj formi ili na koji način se Ja prikazujem - koji god način da izaberem i ma koji oblik da uzmem, nijedan neće biti neosporan.

Ali, ako Ti učiniš nešto što bi dokazalo istinu o tome ko si Ti, van sumnje ili pitanja...

... još ima onih koji bi rekli da je to đavo ili jednostavno nečija mašta. Ili bilo koji drugi uzrok sem Mene.

Ako se Ja otkrijem kao Svemoćni Bog, Kralj Raja i Zemlje, i pomerim planine da to dokažem, ima onih koji bi rekli: "To mora da je bio Satana".

I tako treba da bude. Jer Bog ne otkriva Boštvo Boštvu kroz ili putem spoljašnjeg posmatranja, već kroz unutrašnje iskustvo. I kada unutrašnje iskustvo otkrije Boštvo, spoljašnje posmatranje nije potrebno. I ako je spoljašnje posmatranje neophodno, unutrašnje iskustvo nije moguće.

Ako je, dakle, čin otkrivanja potreban, ne može se dogoditi, jer je sam čin traženja potvrda da to ne postoji; da ništa od Boga nije otkriveno. Takva postavka stvara iskustvo. Jer vaša misao o nečemu je kreativna i vaša reč je produktivna, a vaša misao i vaša reč su veličanstveno delotvorne u stvaranju vaše stvarnosti. Zato ćete iskusiti da se Bog nije prikazao, jer da jeste, ne biste to od njega tražili.

Znači li to da ja ne mogu tražiti ništa od onoga što želim? Kažeš li da kada se za nešto molimo ustvari ga udaljavamo od sebe?

To je pitanje postavljano vekovima, i odgovor na njega je bio dat kad god je postavljeno. Ipak, vi niste čuli odgovor ili u njega ne verujete.

Odgovor je dat ponovo današnjom terminologijom i današnjim jezikom na ovaj način: Nećete imati to što tražite, niti možete imati sve što želite. To je zato što je sam vaš zahtev potvrda nedostatka, i vaše kazivanje da nešto želite dovodi upravo do tog iskustva - željenja - u vašoj stvarnosti.

Ispravna molitva, zato, nije molitva preklinjanja, već je molitva zahvalnosti. Kada zahvaljujete Bogu unapred za ono što ste izabrali da iskusite u vašoj stvarnosti, vi, posledično objavljujete da je to prisutno... zaista. Zahvalnost je, dakle, najsnažnija izjava Bogu; potvrda da sam Ja odgovorio čak i pre nego što ste upitali.

Zato nikada ne preklinjite. Budite zahvalni!

Ali šta ako sam ja zahvalan Bogu za nešto, i to se nikada ne ostvari. To može dovesti do razočarenja i gorčine.

Zahvalnost se ne može koristiti kao sredstvo manipulisanja Bogom; kao lukavstvo za zavaravanje kosmosa. Sebi ne možete lagati. Vaš um zna istinu vaših misli. Ako kažete "Hvala ti Bože na tome i tome", mada vam je sve vreme veoma jasno da to nije prisutno u vašoj stvarnosti, ne možete očekivati da je Bogu manje jasno, i da to za vas stvori. Bog zna šta vi znate, i ono što znate se pojavljuje u vidu vaše stvarnosti.

Ali kako ja mogu biti iskreno zahvalan za nešto što znam da ne postoji?

Vera. Ako imate veru veću makar i od semena gorušice, pomerićete planine. Spoznaćete da nešto postoji, jer sam Ja rekao da to postoji; zato što sam Ja rekao da ću

odgovoriti čak i pre nego što tražite; zato što sam Ja rekao, na sve moguće načine i putem svakog učitelja kog možete imenovati, šta god da izaberete u Moje ime - tako će biti.

Ipak, toliko mnogo ljudi kaže da su njihove molitve ostale neuslišene.

Nijedna molitva - a molitva nije ništa više od revnosne izjave onog što jeste - ne ostaje neuslišena. Svaka molitva - svaka misao, svaka tvrdnja, svako osećanje - jeste kreativno. Do stepena do kog se ona žarko smatra istinom, do tog stepena će se ispoljiti u vašem iskustvu.

Kada se kaže da molitva nije uslišena, ono što se u stvarnosti desilo jeste to da su najistaknutija misao, reč ili osećanje stupili u dejstvo. Ali ono što morate znati - i u tome je tajna - je da je uvek ona misao koja postoji iza misli - možemo je nazvati Izvorna Misao - ona koja vlada.

Ako, dakle, molite i preklinjete, mnogo je manja verovatnoća da ćete doživeti to što ste izabrali, jer Izvorna Misao iza svake molbe je ta da sada nemate ono što želite. Ta Izvorna Misao postaje vaša stvarnost.

Jedina Izvorna Misao koja može nadvladati ovu misao je bezrezervna vera da će Bog uslišiti svaku molbu. Neki ljudi imaju takvu veru, ali malo ih je.

Postupak molitve postaje mnogo lakši kada, umesto verovanja da će Bog uvek reći "da" na svaki zahtev, jedinka razume intuitivno da sam zahtev nije potreban. Tada je molitva, molitva izjave zahvalnosti. To uopšte nije molba, već izjava zahvalnosti za ono što jeste.

Kada kažeš da je molitva potvrda onog što jeste, znači li to da Bog ne čini ništa; da je sve što se dešava posle molitve rezultat njenog dejstva?

Ako verujete da je Bog neko svemoguće biće koje čuje sve molitve, i kaže "da" na neke, "ne" na druge i "možda, ali ne sada" na ostale, grešite. Po kom principu bi Bog odlučivao?

Ako verujete da je Bog stvaralac i donosilac odluka o svim stvarima u vašem životu, grešite. Bog je posmatrač, ne stvaralac. I Bog je spreman da vam pomogne da živite svoj život, ali ne na način na koji očekujete.

Uloga Boga nije da stvara ili raz-stvara okolnosti ili uslove vašeg života. Bog je stvorio vas, na sliku i priliku Boga. Ostalo ste stvorili vi, kroz moć koju vam je Bog dao. Bog je stvorio proces života i sam život kakvim ga poznajete. Ali Bog vam je dao slobodan izbor, da vodite svoj život onako kako želite.

U tom smislu, vaša volja za vas je Božja volja za vas.

Vi živite svoj život na način na koji ga živite i Ja u tom pogledu ničemu ne dajem prednost. To je velika iluzija u koju ste se upleli: da je Bogu stalo do načina na koji radite stvari. Meni nije važno šta vi radite, a vama je teško da to čujete. Da li je vama važno šta vaša deca rade kada ih pošaljete da se igraju? Da li vam je od značaja da li se igraju šuge, ili žmurke, ili pretvaranja? Ne, nije, jer znate da su savršeno bezbedna. Stavili ste ih u sredinu koju smatrate prijateljskom i njima primerenom.

Naravno, uvek ćete se nadati da se ona neće povrediti. I ako to učine, bićete uz njih da im pomognete, da ih izvlačite, da učinite da se ponovo osećaju sigurno, da ponovo budu srećna, da se sutradan opet igraju. Ali, ni sutra vam neće biti važno da li su izabrala da se igraju žmurke ili pretvaranja.

Reći ćete im, naravno, koje su igre opasne. Ali ne možete sprečiti decu da rade opasne stvari. Ne uvek. Ne zauvek. Ne u svakom trenutku od sada do smrti. Mudar je roditelj koji to zna. Ipak, roditelj nikada ne prestaje da brine o ishodu. Ova dihotomija - ne brinuti mnogo o procesu, ali duboko brinuti o rezultatu - približava se opisu dihotomije Boga.

Mada Bog, u izvesnom smislu, ne brine ni o ishodu. Ne o krajnjem ishodu. Zato što je krajnji ishod osiguran.

I to je druga velika iluzija čoveka: da je ishod života neizvestan.

Ova sumnja o krajnjem ishodu je stvorila vašeg najvećeg neprijatelja, a to je strah. Jer, ako sumnjate u ishod, morate sumnjati u Stvaraoca - morate sumnjati u Boga. I ako sumnjate u Boga, morate živeti u strahu i krivici ceo svoj život.

Ako sumnjate u namere Boga - i u sposobnost Boga da izazove taj krajnji rezultat - kako se ikada možete opustiti? Kako ikada stvarno možete naći mir?

Ipak, Bog ima potpunu moć da primeri namere posledicama. Vi ne možete i nećete u to verovati (mada tvrdite da je Bog svemoćan), te ste tako u svojoj mašti morali stvoriti silu jednaku Božjoj, ne biste li našli način da se Božja volja osujeti. Zbog toga ste u svojoj mitologiji stvorili biće koje nazivate "đavolom". Čak ste zamišljali Boga u ratu sa ovim bićem (misleći da Bog probleme rešava na vaš način). Konačno, zamišljali ste zapravo da bi Bog mogao izgubiti ovaj rat.

Sve to opravdava sve što kažete da znate o Bogu, ali to nije važno. Vi živite svoju iluziju, i stoga osećate svoj strah, sve iz odluke da sumnjate u Boga.

Ali, šta ako doneste novu odluku? Šta bi onda bio rezultat?

Reći ću vam ovo: živeli biste onako kako je Buda živeo. Kao što je živeo Isus. I svaki svetac koga ste ikada slavili.

Ipak, kao što se desilo sa većinom ovih svetaca, ljudi vas ne bi razumeli. I kada biste pokušali da objasnite vaše osećanje mira, vašu životnu radost, vašu unutrašnju ekstazu, oni bi slušali vaše reči, ali ih ne bi čuli. Pokušali bi da ponove vaše reči, ali bi ih nadgradili. Čudili bi se kako možete imati ono što oni ne mogu naći. I onda bi postali ljubomorni. Uskoro bi ljubomora prerasla u bes, i u svojoj ljutnji pokušali bi da vas ubede da vi ne razumete Boga.

I ako vas nisu uspeli razdvojiti od vaše radosti, nastojali bi da vam naškode, toliko veliki bi bio njihov bes. I kada biste im rekli da nije važno, da čak ni smrt ne može pomutiti vašu radost, niti izmeniti vašu istinu, onda bi vas zasigurno ubili. Tada, kada bi videli sa kakvom mirnoćom prihvatate smrt, prozvali bi vas svecem i ponovo voleli. Jer u ljudskoj prirodi je da vole, zatim unište, onda ponovo zavole ono što najviše cene.

Ali zašto? Zašto to radimo?

Sve ljudske akcije su, na svom najdubljem nivou, podstaknute jednom od dve emocije - strahom ili ljubavlju. Uistinu, postoje samo ova dva osećanja - samo dve reči u jeziku duše. One su suprotni krajevi velikog polariteta koji sam stvorio kada sam izumeo svemir i vaš svet kakvim ga danas poznajete.

To su dve tačke - Alfa i Omega - koje omogućavaju postojanje sistema koji nazivate relativnošću. Bez ove dve tačke, bez ove dve ideje o stvarnosti, ni jedna druga ideja ne bi mogla postojati.

Svaka ljudska misao i svaka ljudska akcija se zasniva na ljubavi ili strahu. Ne postoji ni jedan drugi ljudski podsticaj i sve druge ideje su proistekle iz njih. One su jednostavno različite verzije - drugačije obrade iste teme.

Razmislite duboko o ovome i videćete da je istina. To je ono što sam nazvao Izvorna Misao. To je misao ljubavi ili straha. To je misao iza misli koja se nalazi iza misli. To je prva misao. To je početna sila. To je sirova energija koja pokreće mašinu ljudskog iskustva.

I tako ljudsko ponašanje dovodi do ponovljenog iskustva posle ponovljenog iskustva; zato ljudi vole, onda unište, onda ponovo vole; uvek postoji pomak od jednog osećanja do drugog. Ljubav podržava strah podržava ljubav podržava strah...

... A razlog se nalazi u prvoj laži - laži koju smatrate istinom o Bogu - da se Bogu ne može verovati; da se u Božju ljubav ne možete pouzdati; da vas Bog prihvata uz uslove; da je krajnji ishod neizvestan. Jer, ako se ne možete pouzdati da će Božja ljubav zauvek biti tu, u čiju se ljubav možete pouzdati? Ako Bog odstupa i povlači se kada se ne ponašate prikladno, zar neće i obični smrtnici?

... I tako, u trenutku kada iskazujete svoju najvišu ljubav, vi dočekujete svoj najveći strah. Jer, prva stvar o kojoj brinete pošto ste rekli "Volim te" je da li ćete čuti to isto. I ako čujete, odmah počinjete da brinete da ćete ljubav koju ste upravo našli izgubiti. I tako svaka akcija postaje reakcija - odbrana od gubitka - čak i ako branite sebe od gubitka Boga.

Ali kada biste znali Ko Ste Vi - da ste najveličanstvenija, najznačajnija, najdivnija bića koja je Bog ikada stvorio - nikada se ne biste bojali. Jer, ko bi mogao odbaciti tako čudesno veličanstvo? Čak ni Bog ne bi mogao naći grešku u takvom biću.

Ali vi ne znate Ko Ste i smatrate da ste mnogo manje. I odakle potiče ideja da ste manje veličanstveni? Od jedinih ljudi čijoj reči verujete. Od vaše majke i oca.

To su ljudi koji vas najviše vole. Zašto bi vam oni lagali? Ali zar vam nisu rekli da ste suviše ovakvi, a nedovoljno onakvi? Nisu li vas oni podsećali da ne treba da se čujete? Nisu li vas kažnjavali u nekim trenucima Vašeg najvećeg uzbuđenja? I nisu li vas ohrabrivali da odustanete od pojedinih najsmelijih zamisli?

To su poruke koje ste primali, i mada one ne ispunjavaju kriterijume i kao takve nisu poruke od Boga, mogle su to i biti, jer, zasigurno, potiču od bogova vašeg sveta.

Vaši roditelji su vas naučili da je ljubav uslovljena - osetili ste njihove uslove mnogo puta - i to je iskustvo koje prenosite i u vaše sopstvene emotivne odnose.

To je takođe iskustvo koje primenjujete na Mene.

Na ovom iskustvu zasnivate vaše zaključke o Meni. Unutar ovog okvira govorite vašu istinu. "Bog je Bog koji voli" kažete vi, ali ako prekršite njegove zapovesti, kazniće vas večitim izgnanstvom i trajnim prokletstvom.

Jer, zar niste iskusili odbacivanje sopstvenih roditelja? Zar vam nije poznat bol njihove osude? Kako onda možete zamisliti da bi sa mnom moglo biti drugačije?

Zaboravili ste šta znači biti bezuslovno voljen. Ne sećate se iskustva Božje ljubavi. I zato pokušavate zamisliti kakva bi Božja ljubav mogla biti na osnovu ljubavi kakvu vidite u svetu. Pripisali ste Bogu ulogu "roditelja" i tako izmislili Boga koji sudi i nagrađuje ili kažnjava u zavisnosti od toga kako On procenjuje vaše namere. Ali to je pojednostavljeno viđenje Boga zasnovano na vašoj mitologiji. To nema nikakve veze sa onim Ko Sam Ja.

Pošto ste stvorili celokupni misaoni sistem o Bogu zasnovan na ljudskom iskustvu umesto na duhovnim istinama, stvorili ste i celokupnu stvarnost oko ljubavi. To je stvarnost zasnovana na strahu, ukorenjena u ideji o strahovitom, osvetoljubivom Bogu. Takva Izvorna Misao je pogrešna, ali opovrgnuti je, značilo bi srušiti celu vašu teologiju. I mada bi nova teologija koja bi je zamenila, bila zaista vaše spasenje, ne možete je prihvatiti jer se ideja o Bogu koga se ne treba plašiti, Koji neće suditi i Koji nema potrebu da kažnjava, suviše veličanstvena da bi bila prihvaćena, čak i u okviru vašeg najuzvišenijeg poimanja Ko i Šta je Bog.

Ta stvarnost ljubavi zasnovana na strahu preovlađuje u vašem iskustvu ljubavi; zapravo ga stvara. Jer, ne samo, da vidite sebe kako primete ljubav koja je uslovljena, vi i sebe posmatrate kako je dajete na isti način. I, mada se uzdržavate, i odstupate, i postavljate svoje uslove, deo vas zna da to nije ono što ljubav u stvari predstavlja. Ipak, čini vam se da ste nemoćni da promenite način na koji je pružate. Težak je bio put učenja, kažete sebi, i prokleti ćete biti ako dozvolite da ponovo budete ranjivi. U stvari, prokleti ćete biti ako ne dozvolite.

Vašim sopstvenim (pogrešnim) mislima o ljubavi vi osuđujete sebe na to da je nikada potpuno ne iskusite. Isto tako osuđujete sebe da Me nikada ne spoznate onakvim kakav jesam. Jer, nećete Me moći poricati zauvek i doći će trenutak našeg izmirenja.

Svaka radnja koju ljudsko biće preduzima je zasnovana na ljubavi ili strahu, ne samo one koje su vezane za međuljudske odnose. Odluke od značaja za posao, industriju, politiku, religiju, obrazovanje mladih, socijalne programe vaših nacija, ekonomske ciljeve vaših društava, odluke vezane za rat, mir, napad, odbranu, agresiju, povlačenje; odluke da se bude gramziv ili velikodušan, da se sačuva ili podeli, ujedini ili razjedini - svaki mogući slobodni izbor koji ikada preduzimate, proizilazi iz jedne od samo dve moguće misli koje postoje: misli ljubavi ili misli straha.

Strah je energija koja steže, zatvara, uvlači, beži, skriva, otima, oštećuje.

Ljubav je energija koja širi, otvara, odašilje, ostaje, otkriva, deli, leči.

Strah pokriva telo odećom, ljubav nam dozvoljava da stojimo nagi. Strah grabi i nagrizava sve što imamo, ljubav daje sve što imamo. Strah drži zatvorenim, ljubav drži dragim. Strah zarobljava, ljubav oslobađa. Strah nagrizava, ljubav ublažuje. Strah napada, ljubav oporavlja.

Svaka ljudska misao, reč i svako delo zasnovani su na jednom ili drugom osećanju. Vi tu nemate izbora, jer ne postoji ništa drugo što bi se još moglo birati. Ali imate slobodu izbora za koje od ovih osećanja ćete se odlučiti.

To izgleda tako lako kada Ti govoriš, ali u trenutku odluke strah češće preovlada. Zašto?

Vi ste naučeni da živite u strahu. Govorili su vam o opstanku najspremnijih, pobedi najjačih i uspehu najpametnijih. Jako malo je rečeno o slavi onih koji najviše vole. I tako se vi upinjete da budete najspremniji, najjači, najpametniji - na ovaj ili onaj način - i ako sebe vidite manjim u bilo kojoj situaciji, plašite se gubitka, jer vam je rečeno da biti manje znači izgubiti.

I tako, naravno, izbor radnje zasnivate na strahu, jer su vas tako učili. Ali Ja vas učim sledeće: ako izbor radnje zasnivate na ljubavi, onda ćete postići više od preživljavanja, više od pobede, više od uspeha. Onda ćete iskusiti punu slavu onoga Ko Ste Vi Zapravo i ko možete biti.

Da biste to učinili moraćete se okrenuti od učenja vaših dobronamernih, ali pogrešno informisanih svetskih učitelja, i čuti učenje onih čija mudrost potiče iz drugog izvora.

Među vama ima mnogo takvih učitelja, kao što je i oduvek bilo, jer Ja vas neću ostaviti bez onih koji bi vam pokazali, koji bi vas podučili, vodili, i podsećali na te istine. Ali, najveći podsetnik nije niko van vas, već glas u vama. To je prvo sredstvo kojim se Ja koristim, jer je najdostupnije.

Unutrašnji glas je najjači glas kojim Ja govorim, jer je najbliži vama. To je glas koji vam govori da li je sve drugo istinito ili lažno, ispravno ili pogrešno, dobro ili loše, kako ste vi to odredili. To je radar koji daje kurs, kormilari brodom, vodi putovanje - ukoliko mu samo vi to dopustite.

To je glas koji vam upravo sada kazuje da li su reči koje čitate - reči ljubavi ili reči straha. Tim merilom može da se odredi treba li se na njih obazirati ili ih treba zanemariti.

Rekao si da uvek biram radnju zasnovanu na ljubavi, tada ću iskusiti punu slavu onoga ko sam i ko mogu biti. Hoćeš li to opširnije objasniti, molim te?

Postoji samo jedna svrha celog života, a to je da vi i sve što živi iskusite najpotpuniju slavu.

Sve drugo što kažete, mislite ili radite je pridodato toj funkciji. Ne postoji ništa više što bi duša radila i što bi želela da radi.

Čudnovatnost te svrhe je da ona nema kraja. Kraj je ograničenje. Božja svrha je bez takve granice. Ako bi došao trenutak u kom biste spoznali sebe u punoj slavi, istoga momenta biste zamislili još veću slavu koju treba ispuniti. Što ste više, to više možete postati i što više postanete, još više možete biti.

Najdublja tajna života je da on nije proces otkrivanja, već proces stvaranja. Vi ne otkrivete sebe, već stvarate sebe nanovo. Nastojte, zato, ne da otkrijete Ko Ste, već da odredite Ko Želite Biti.

Ima onih koji kažu da je život škola, da smo ovde da naučimo određene lekcije i da kada "diplomiramo" možemo krenuti ka većim stremljenjima, ne više sputani telom. Da li je to tačno?

To je drugi deo vaše mitologije zasnovane na ljudskom iskustvu.

Život nije škola?

Ne.

Nismo ovde da naučimo lekcije?

Ne.

Zašto smo onda ovde?

Da se setite i re-kreirate Ko Ste.

Govorim vam to iznova i iznova. Vi mi ne verujete. Ali, tako je kako treba biti. Jer, zaista ako sebe ne izgradite u ono Ko Jeste, onda to i ne možete biti.

U redu, ne mogu te pratiti. Vratimo se na deo o školi. Čuo sam učitelja za učiteljem kako nam govore da je život škola. Iskreno sam zapanjen tvojom negacijom.

Škola je mesto na koje idete ako želite da naučite nešto što ne znate. To nije mesto na koje idete ukoliko nešto već znate i jednostavno želite iskusiti svoje znanje.

Život (kako ga nazivate) je prilika da spoznate iskustveno ono što već znate pojmovno. Zato ne treba ništa da naučite. Samo treba da se setite onog što već znate i da tako postupate.

Nisam siguran da razumem.

Počnimo odavde. Duša - vaša duša - sve vreme zna ono što je potrebno da zna. Njoj ništa nije skriveno, ništa nepoznato. Ipak, znanje nije dovoljno. Duša traži da iskusi.

Možete znati da ste velikodušni, ali dok ne uradite nešto što prikazuje velikodušnost, nemate ništa sem pojma o velikodušnosti. Možete znati da ste ljubazni, ali dok ne učinite nekom ljubaznost, nemate ništa sem zamisli o sebi. Jedina želja vaše duše je da pretvori svoj najuzvišeniji pojam o sebi u svoje najveće iskustvo. Dok pojam ne postane iskustvo, postoji samo teorija. Ja sam razmišljao o Sebi dugo vremena. Duže nego što se vi i Ja možemo zajedno setiti. Duže od starosti univerzuma pomnoženog sa starošću univerzuma. Vidite onda kako je skorašnje, kako je novo Moje iskustvo o Meni!

Opet te ne sledim. Tvoje iskustvo o Tebi?

Da. Dopusti mi da ti to objasnim na ovaj način.

U početku, ono što Jeste je bilo sve što je postojalo i nije bilo ničeg drugog. Ipak, Sve Što Jeste nije moglo spoznati sebe - jer je Ono Što Jeste bilo Sve Što Jeste i nije bilo ničeg drugog. I tako, Sve Što Jeste... nije bilo. Jer, u odsustvu nečeg drugog, Sve Što Jeste, nije.

To je veliko Jeste / Nije na koje su se mistici pozivali još od početka vremena.

Dakle, Sve Što Jeste je znalo da je ono sve što jeste - ali to nije bilo dovoljno, jer je ono moglo znati svoju potpunu veličanstvenost pojmovno, a ne i iskustveno. Ali, iskustvo o sebi je ono za čim je žudelo, jer je želelo da zna kakav je to osećaj biti tako veličanstven.

Ipak, to je bilo nemoguće, jer je sam izraz "veličanstven" relativan. Sve Što Jeste nije moglo znati kako je to biti veličanstven dok se ne pojavi to što nije. U nedostatku onoga što nije, to što JESTE, nije.

Razumeš li to?

Mislim da razumem. Možeš nastaviti.

U redu.

Jedna stvar koju je Sve Što Jeste znalo je to da ne postoji ništa drugo. Tako nije nikada moglo sebe spoznati sa tačke gledišta izvan sebe. Takva tačka nije postojala. Samo jedna tačka gledišta je postojala i to je bilo jedinstveno mesto unutar njega. "Jeste-Nije", Jesam-Nisam.

Ipak, Sve Svega je izabralo da Sebe spozna iskustveno!

Ova energija - ova čista, neviđena, nečujna, neprimećena i stoga nepoznata nikom drugom - izabrala je da iskusi Sebe kao potpunu veličanstvenost koja je bila. Da bi to uradila, shvatila je da mora koristiti tačku gledišta unutar Sebe.

Razmišljala je sasvim ispravno da bi svaki deo Nje zasigurno morao biti manji od celine i da ako Sebe jednostavno podeli u delove, svaki deo, pošto je manji od celine, mogao bi sagledati ostatak sebe i videti veličanstvenost.

I tako je Sve Što Jeste podelilo Sebe - postajući u jednom divnom trenutku ono što je ovo i ono što je ono. Po prvi put, ovo i ono su postojali sasvim odvojeno jedan od drugoga. Ali, ipak, oboje su postojali istovremeno. Kao i sve ono što nije bilo ni jedno od njih.

Iznenada, postojala su tri elementa: to što je ovde, to što je tamo i to što nije ni ovde ni tamo - a što mora postojati da bi ovde i tamo moglo postojati.

Ništa je ono koje drži sve. To je neprostor koji drži prostor. To je sve koje drži delove. Možeš li ovo razumeti? Pratiš li me?

Mislim da shvatam. Verovao ili ne, Ti si to tako jasno prikazao da mislim da zapravo razumem.

Nastaviću dalje. To ništa koje drži sve je ono što neki ljudi nazivaju Bogom. Međutim, ni to nije tačno, jer pretpostavlja da postoji nešto što Bog nije - odnosno sve ono što nije "ništa", Ali Ja sam Sve - viđeno i nevidljivo - tako da ovaj opis Mene kao Velikog Nevidljivog - Ne-stvari ili Međuprostora, suštinska Istočnjačka mistična definicija Boga nije tačnija od zapadnjačkog određenja Boga kao svega što je vidljivo. Oni koji veruju da je Bog Sve Što Jeste i Sve Što Nije su oni čije je razumevanje pravilno.

Stvaranjem onoga što je "ovde" i onoga što je "tamo" Bog je omogućio Bogu da spozna Sebe. U trenutku velike eksplozije iznutra Bog je stvorio relativnost - najveći poklon koji je Bog ikada dao Sebi. Stoga je odnos najveći poklon koji je Bog ikada dao vama - o čemu ćemo kasnije detaljnije govoriti.

Iz Ne-stvari priosteklo je Sve - duhovni doživljaj slučajno potpuno saglasan onom što vaši naučnici nazivaju teorijom Velikog Praska.

Kako su elementi svega prodrli spolja, stvoreno je vreme, jer je stvar bila prvo ovde, zatim tamo, i period potreban da se stigne odavde do tamo je bio merljiv. Kao što su delovi Sebe koji su vidljivi, počeli da se određuju "u odnosu" jedan na drugoga, tako su činili i nevidljivi delovi.

Bog je znao da za postojanje ljubavi - i spoznavanje sebe kao čiste ljubavi - mora postojati i njena tačna suprotnost. Tako je Bog dobrovoljno stvorio veliku polarnost - apsolutnu suprotnost ljubavi - sve što ljubav nije - koju sada nazivamo strahom. U trenutku kada je strah postojao, ljubav je mogla postojati kao nešto što se može iskustveno doživeti.

Ovu kreaciju dualiteta između ljubavi i njene suprotnosti ljudi u svojim različitim mitologijama nazivaju rođenjem zla, padom Adama, pobunom Satane i tako dalje.

Kao što ste izabrali da otelovljenje čiste ljubavi nazovete Bogom, tako ste strah dostojan prezira prikazali u vidu đavola.

Neki na Zemlji su stvorili prilično razrađene mitologije oko ovog događaja, ispunjene pričama o bitkama i ratu, anđelskim vojnicima i đavolskim ratnicima, silama dobra i zla, svetlosti i tame.

Ova mitologija je bila rani pokušaj čovečanstva da shvati i objasni drugima, na razumljiv način, kosmički događaj koga je ljudska duša duboko svesna, ali koji um može jedva pojmiti.

Pravljenjem univerzuma kao podeljene verzije Sebe, Bog je stvorio, od čiste energije, sve što sada postoji - vidljivo i nevidljivo.

Drugim rečima, tako je nastao ne samo fizički univerzum, već i metafizički. Deo Boga koji čini drugu polovinu Jesam / Nisam jednačine je takođe eksplodirao u beskrajn broj jedinica manjih od celine. Ove jedinice energije vi nazivate dušama.

U nekim od vaših religijskih mitologija se tvrdi sa je "Bog-Otac" imao mnogo duhovne dece. To poređenje sa ljudskim iskustvom umnožavanja života je bio jedini način da ljudi prihvate u stvarnosti ideju o iznenadnom pojavljivanju - iznenadnom postojanju - bezbrojnih duša u "Carstvu Nebeskom".

U tom smislu, vaše mitološke priče nisu tako daleko od krajnje stvarnosti, jer su bezbrojne duše koje sačinjavaju moju celovitost, u kosmičkom smislu, Moji potomci.

Moja božanska svrha deljenja Sebe bila je u stvaranju dovoljno delova Mene da bi Se mogao iskustveno spoznati. Postoji samo jedan način da Stvaralac spozna Sebe iskustveno kao Stvaraoca, a to je da stvara. I tako sam Ja dao svakom od nebrojenih delova Mene (svoj mojoj spiritualnoj deci) istu stvaralačku moć koju Ja imam kao celina.

To je ono što vaše religije podrazumevaju kada kažu da ste vi stvoreni na "sliku i priliku Boga". To ne znači, kao što su neki tumačili, da su naša fizička tela slična (mada Bog može preuzeti bilo koji fizički oblik koji izabere za određenu svrhu). To znači da je naša suština ista. Mi smo napravljeni od iste stvari. Mi JESMO "ista stvar"! Sa svim istim osobinama i sposobnostima - uključujući sposobnost stvaranja fizičke stvarnosti od vazduha.

Moja svrha stvaranja vas, Mojih duhovnih potomaka, bila je u spoznaji Sebe kao Boga. Ja nemam drugi način da to učinim, sem kroz vas. Tako se može reći (i rečeno je mnogo puta) da je Moja namena za vas da sebe spoznate kao Mene.

To izgleda tako zapanjujuće jednostavno, ali postaje veoma složeno, jer postoji samo jedan način da sebe spoznate kao Mene, a to je da prvo spoznate sebe kao nešto što Ja nisam.

Pokušaj sada pratiti - trudi se da slediš - jer počinje istančani deo. Da li si spreman?

Mislim da jesam.

Dobro. Zapamti, ti si tražio ovo objašnjenje. Čekao si ga godinama. Tražio si ga na svetovni način, ne u vidu teoloških doktrina ili naučnih teorija.

Da. Znam šta sam tražio.

I pošto si tražio, dobićeš.

Da bi bilo jednostavnije, koristiću vaš mitološki model Božje dece kao osnovu za razgovor, jer vam je on blizak i nije daleko od istine.

Vratimo se na dejstvo procesa samospoznaje.

Postoji jedan način na koji sam mogao prouzrokovati da sva Moja spiritualna deca spoznaju delove Mene - a to je da im jednostavno kažem. To sam i učinio. Ali, kao što

vidite, Duši nije bilo dovoljno da Sebe zna jednostavno kao Boga, ili kao deo Boga, ili kao Božju decu, ili naslednika carstva (ili koju god mitologiju želite upotrebiti).

Kao što sam već objasnio, znati nešto i iskustveno ga doživeti su dve različite stvari. Duh je težio da Sebe spozna iskustveno (kao i Ja!). Pojmovna svesnost nije bila dovoljna za vas. Stoga sam Ja izmislio plan. To je najčudesnija ideja u celom kosmosu i najspektakularnija saradnja, jer ste svi vi u tome sa Mnom.

Prema planu, vi biste kao čisti duh ušli u tek stvoreni fizički univerzum. To je, zato, što je telesnost jedini načini da se spozna iskustveno ono što se zna pojmovno. To je, u stvari, razlog zašto sam stvorio fizički kosmos - i sistem relativnosti koji njime upravlja, i sve što je stvoreno.

U fizičkom univerzumu, vi moja duhovna deca, mogli ste doživeti ono što znate o sebi, ali prvo ste morali spoznati suprotno. Jednostavno, ne možete sebe spoznati kao visokog, dok niste postali svesni niskog. Ne možete doživeti deo sebe koji nazivate debelim, dok ne spoznate mršavo.

Krajnje logično, ne možete doživeti sebe kao ono što jeste, dok se niste susreli sa onim što niste. To je svrha teorije relativnosti i celokupnog fizičkog života. Putem onoga što niste, vi sebe određujete.

Što se tiče krajnjeg saznanja - spoznaje sebe kao Stvaraoca - ne možete doživeti Sebe kao Stvaraoca ako, i dok ne stvarate. I ne možete stvarati sebe dok niste prvo nestvoreni. Na izvestan način morate prvo "ne biti", da biste postali.

Pratiš li me?

Mislím.

Nastavi da me pratiš.

Naravno, ne postoji način da ne budete ono što i ko ste - vi ste jednostavno to (čisti, stvaralački duh) uvek bili i uvek ćete biti. Zato ste uradili sledeću najbolju stvar. Prouzrokovali ste da zaboravite Ko Ste Vi Zapravo.

Pri ulasku u fizički univerzum, vi se odričete svog sećanja na vas. To vam daje mogućnost da izaberete Ko Ste, umesto da se jednostavno probudite u zamku, da tako kažem.

U činu izbora da budete, umesto da vam samo kažem da ste deo Boga, vi sebe spoznajete kao bića potpunog izbora, što, po definiciji, Bog i jeste. Ali kako ne možete imati izbor o nečemu, ako izbor ne postoji? Vi ne možete ne-biti Moje potomstvo ma koliko se trudili - ali možete to zaboraviti.

Vi jeste, uvek ste bili i uvek ćete biti, božanski deo božanske celine, deo tela. Zato se čin sjedninjavanja sa celinom ili povratka Bogu naziva pod-sećanje. Vi zapravo birate da se podsetite Ko Ste Vi Zapravo, ili da se sjedinite sa različitim delovima sebe da biste iskusili svoju celovitost - koja je zapravo - Moja celovitost.

Vaš zadatak na Zemlji, dakle, nije da naučite (jer već znate) već da se podsetite Ko Ste. I da se pod-setite ko su svi drugi. Zato je veliki deo vašeg delovanja u tome da podsetite druge da bi se i oni mogli setiti.

Svi duhovni učitelji su upravo to radili. To je vaša jedina svrha. Odnosno, to je svrha vaše duše.

Bože moj, to je tako jednostavno - tako... simetrično. Mislím, sve se uklapa. Sve se iznenada uklapa. Sada vidim sliku koju nikada ranije nisam potpuno složio.

Dobro. To je dobro. To je svrha ovog razgovora. Tražio si odgovore. Ja sam obećao da ću ti ih dati.

Ti ćeš od ovog razgovora napraviti knjigu i učinićeš moje reči dostupne mnogim ljudima. To je deo tvog zadatka. Sada imaš mnogo pitanja, mnogo ispitivanja o životu.

Postavili smo osnovu. Položili smo temelje za dalja razmatranja. Pređimo na druga pitanja. I ne brini. Ukoliko postoji nešto što smo upravo prešli, a nije ti u potpunosti razumljivo, uskoro će se razjasniti.

Ima toliko toga što želim da pitam. Imam toliko mnogo pitanja. Pretpostavljam da bi trebalo početi sa krupnim, očiglednim pitanjima. Kao, na primer, zašto je svet ovakav kakav jeste?

Od svih pitanja koja je čovek postavljao Bogu ovo je najčešće. Od početka vremena čovek je to pitao. Od prvog trenutka do danas želeli ste znati zašto mora biti ovako?

Uobičajena formulacija tog pitanja je otprilike sledeća: ako je Bog savršen i pun ljubavi, zašto bi stvorio zaraze i oskudicu, rat i bolest, zemljotrese, tornada, uragane i sve vidove prirodnih katastrofa, duboka lična razočarenja i nevolje širom sveta?

Odgovor na to pitanje leži u duboko misteriji kosmosa i najvišem smislu života. Ja ne prikazujem Moju dobrotu stvarajući samo ono što nazivate savršenstvom svuda oko vas. Ja ne pokazujem Moju ljubav ne dozvoljavajući vama da ispoljite svoju.

Kao što sam već objasnio, ne možete ispoljiti ljubav dok ne pokažete ne-ljubav. Ni jedna stvar ne može postojati bez svoje suprotnosti, sem u svetu apsolutnog. Ali, oblast apsolutnog nije bila dovoljna ni za vas ni za Mene. Ja sam postojao tamo u večnosti, i vi ste, takođe, otuda došli.

U apsolutnom, iskustvo ne postoji, samo znanje. Znanje je božansko stanje, ali najveća radost je u postojanju. Postojanje se dostiže samo iskustvom. Razvoj je ovakav: znanje, iskustvo, postojanje. To je Sveto Trojstvo - trojedinstvo koje je Bog. Bog Otac je znanje - roditelj svog razumevanja, proizvođač svog iskustva, jer ne možete iskusiti ono što ne znate.

Bog Sin je iskustvo - otelotvorenje, ispoljavanje svega što Otac zna o Sebi, jer ne možete biti ono što niste iskusili.

Bog Sveti Duh je postojanje - oslobađanje od tela svega što je Sin iskusio o Sebi; jednostavno, odabrano bitisanje moguće samo putem sećanja na znanje i iskustvo. To jednostavno bitisanje je blaženstvo. To je Božje stanje, posle spoznaje i doživljaja Sebe. To je ono za čim je Bog čeznuo u početku.

Naravno, vi ste davno prevazišli fazu u kojoj bi vam se moralo objasniti da opis Boga u vidu otac-sin odnosa nema nikakve veze sa rodnom i polom. Ja ovde koristim slikovit govor vaših najskorijih svetih zapisa. Mnogo raniji sveti zapisi postavili su ovu metaforu u majka-ćerka kontekst. Nijedno nije tačno. Vaš um može najbolje shvatiti odnos: roditelj-potomstvo, ili: ono što prouzrokuje i ono što je prouzrokovano.

Dodavanje trećeg dela Trojstva dovodi do ovog odnosa:

Ono što prouzrokuje / Ono što je prouzrokovano / Ono što jeste.

Ova Trojedinstvena Stvarnost je Božji potpis. To je božanski obrazac. Tri-u-jednome se nalazi svuda u oblasti uzvišenog. Ne možete je izbeći u stvarima koje se tiču vremena i prostora, boga i svesnosti, ili bilo kog drugog istančanog odnosa. S druge strane, nećete naći Trojedinstvenu Istinu u bilo kom od običnih odnosa u životu.

Trojedinstvenu Istinu prepoznaje u istančanim odnosima svako ko se njima bavi. Neke od vaših religija opisuju Trojedinstvenu Istinu kao Oca, Sina i Svetog Duha. Neki od vaših psihijatara koriste termine nadsvest, svest i podsvest. Neki od vaših spiritualista kažu um, telo i duša. Neki od vaših naučnika vide energiju, stvar, eter. Neki od vaših filozofa kažu da nešto nije istina za vas dok nije istina u misli, reči i delu. Kada razgovarate o vremenu, vi govorite samo o tri vremena: prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Slično, postoje tri momenta u vašem opažanju - pre, sada i posle. U terminima prostornih odnosa, bilo da se razmatraju tačke u univerzumu ili različite tačke u vašoj sopstvenoj sobi prepoznajete - ovde, tamo i prostor između.

U stvarima jednostavnih odnosa ne prepoznajete "između". To je zato što su ti odnosi uvek dvojni, dok su odnosi u višoj oblasti uvek trojni. Tako, postoji levo-desno, gore-dole, veliko-malo, brzo-sporo, toplo-hladno i najveća dvojnost ikada stvorena muško-žensko. U ovim dvojnostima ne postoji između. Stvar je ili jedno ili drugo ili veći ili manji izraz jednog od ovih polariteta.

U okviru jednostavnih odnosa ništa pojmljivo ne može postojati bez njegove suprotnosti. Većina vašeg svakodnevnog iskustva je zasnovana na ovoj stvarnosti.

U okviru oblasti uzvišenih odnosa ništa što postoji nema suprotnost. Sve je Jedno i sve napreduje od jednog ka drugom u beskrajnom krugu.

Vreme je takva uzvišena oblast u kome ono što vi nazivate prošlost, sadašnjost i budućnost postoje u među-odnosu. To jest, one nisu suprotnost, već delovi iste celine, razvoj iste ideje, ciklusi iste energije, vidovi iste nepromenljive istine. Ako iz ovog zaključite da prošlost, sadašnjost i budućnost postoje jedinstveno i u isto "vreme", onda ste u pravu. (Ipak, sada nije trenutak da razgovaramo o tome. Možemo detaljnije razjasniti kada budemo istraživali ceo pojam vremena - što ćemo učiniti kasnije).

Svet je ovakav kakav jeste, jer ne bi mogao biti drugačiji i još uvek postojati u gruboj oblasti fizičkog. Zemljotresi i uragani, poplave i tornada i događaji koje nazivate prirodnim katastrofama, nisu ništa drugo do kretanja elemenata od jedne polarnosti do druge. Ceo ciklus rođenja-smrti je deo ovog kretanja. To su ritmovi života i sve u toj stvarnosti je njima podređeno, jer je i sam život ritam. On je talas, vibracija, pulsiranje u samom srcu Svega Što Jeste.

Bolesti i nemoć su suprotnosti zdravlju i isceljenju, i pojavljuju se u vašoj stvarnosti po vašem nalogu. Ne možete biti bolesni, a da niste na nekom nivou prouzrokovali svoju bolest, i možete ponovo biti zdravi u trenutku samo ako to odlučite. Duboka lična razočarenja su odgovori koji su izabrani, a svetske nesreće su rezultat kolektivne svesti.

Pitanje koje si ti postavio pretpostavlja da sam Ja izabrao ove događaje i da je Moja volja i želja da se oni dese. Ali, Ja ne prouzrokujem postojanje ovih stvari. Ja samo posmatram kako vi to radite. I ništa ne činim da bi ih sprečio, jer bi to značilo osujećivanje vaše volje. To bi vas zauzvrat lišilo iskustva Boga, a to je iskustvo koje smo vi i Ja zajedno izabrali.

Zato nemojte osuđivati sve što nazivate lošim u svetu. Zapitajte se radije, šta ste loše procenili i da li išta, i šta želite uraditi da biste to promenili.

Istražujte iznutra, a ne od spolja, pitajući se: "Koji deo Sebe želim da iskusim sada suočen sa ovom nevoljom? Koji aspekt bića biram da prevagne?" Jer ceo život postoji kao instrument za vaše lično stvaralaštvo i svi događaji predstavljaju priliku da odlučite i budete Ko Ste.

To je istina za svaku dušu, i, kao što vidite, nema žrtava u univerzumu, samo stvaralaca. Svi Učitelji koji su hodali ovom planetom su to znali. Zato, kojeg god Učitelja da spomenete, nijedan nije smatrao sebe žrtvom - mada su mnogi bili zaista razapeti.

Svaka duša je Učitelj - mada se neke ne sećaju svog porekla ili svog nasleđstva. Ali svaka stvara situaciju i okolnosti za svoju najuzvišeniju svrhu i za svoje najbrže sećanje - u svakom trenutku zvanom sada.

Ne sudite stoga karmičku stazu kojom hodaju drugi. Ne zavidite uspehu i ne sažaljevajte neuspeh, jer vi ne znate šta je uspeh ili neuspeh u proceni duše.

Ne nazivajte nešto nesrećom ili radosnim događajem dok ne odlučite ili ne vidite kako je isti upotrebljen. Jer, da li je smrt nesreća, ako spasi hiljade života? I da li je život radostan događaj ako prouzrokuje samo tugu? Ipak, ni to ne treba prosuđivati, već uvek treba čuvati svoje mišljenje za sebe i dozvoliti drugima to isto.

To ne znači da treba zanemariti poziv za pomoć, niti zapostaviti htenje vaše sopstvene duše da radite na menjanju nekih okolnosti ili uslova. To znači izbegavati etiketiranje i prosuđivanje onoga što radite. Jer, svaka okolnost je dar i u svakom iskustvu je skriveno bogatstvo.

Postojala je jednom jedna duša koja je znala sebe kao svetlost. Bila je to nova duša i stoga željna iskustva. "Ja sam svetlost", govorila je. "Ja sam svetlost". Ali sve znanje o tome i sve kazivanje nije moglo da zameni iskustvo. A u carstvu iz koga se ova duša pojavila nije bilo ničeg sem svetlosti. Svaka duša je bila velika, svaka duša je bila veličanstvena, svaka duša je sijala svojim sjajem Moje čudesne svetlosti. I tako je pomenuta duša bila kao svetiljka u suncu. U središtu najvećeg svetla - čiji je deo bila - nije mogla sebe videti, niti iskusiti sebe kao ono Ko i Što Zapravo Jeste. Desilo se da je ova duša želela i želela da spozna sebe. I tako je velika bila njena žudnja da sam Ja jednom rekao: "Znaš li, Malena, šta moraš učiniti da bi zadovoljila tu tvoju žudnju?"

"Šta, Bože? Šta? Učiniću sve!" Mala duša je rekla.

"Moraš se odvojiti od nas ostalih", odgovorio sam, "i onda moraš pozvati tamu na sebe".

"Šta je tama, o Sveti?" upitala me je mala duša.

"Ono što ti nisi", odgovorio sam, i duša je razumela.

I tako je duša učinila, odvajajući se od Svega, odlazeći u drugu oblast. I u toj oblasti duša je imala moć da dozove u svoje iskustvo sve vrste tame. I to je učinila. Ali, usred sve te tame uzviknula je: "Oče, Oče, zašto si me zaboravio?" Kao što i vi činite u vašim najcrnijim vremenima. Ali Ja vas nisam nikada zaboravio, već uvek stojim uz vas spreman da vas podsetim Ko Ste Vi Zapravo; spreman, uvek spreman da vas pozovem kući.

Zato, budite svetlost u tami i ne proklinjite je.

I ne zaboravite Ko Ste u trenutku kada vas okruži ono što vi niste. Već slavite stvaranje, čak i ako stremite da ga promenite.

I znajte da ono što radite u vreme vaših najvećih iskušenja može biti vaš najveći uspeh. Jer iskustvo koje stvarate je potvrda o tome Ko Ste Vi - i Ko Želite Biti.

Ispričao sam vam ovu priču - parabolu o maloj duši i suncu - da biste mogli bolje razumeti zašto je svet kakav jeste - i kako se neposredno može promeniti u trenutku kada se svako seti božanske istine o svojoj najuzvišenijoj stvarnosti.

Postoje oni koji kažu da je život škola, i da su stvari koje posmatrate i doživljavate u životu namenjene vašem učenju. Ja sam se na to osvrnuo ranije i ponovo ću reći: Vi niste došli u ovaj život da biste učili - već da biste ispoljili ono što već znate. U tom ispoljavanju vi ćete dejstvovati i stvoriti sebe na-novo kroz svoje iskustvo. Na taj način vi opravdavate svoj život i dajete mu svrhu. Na taj način mu vraćate svetost.

Želiš li reći da su sve loše stvari koje nam se dešavaju naš sopstveni izbor? Zar smo čak i svetske nepogode i katastrofe, do izvesnog nivoa, sami stvorili da bi mogli "iskusiti suprotno od onog Ko Smo?" I ako je tako, zar ne postoji neki bezbolniji način za nas i za druge da stvorimo prilike u kojima ćemo iskustveno doživeti sebe?

Postavio si nekoliko pitanja i sva su dobra. Pođimo redom.

Ne, nisu sve stvari koje vi nazivate lošim i koja vam se dešavaju, vaš sopstveni izbor. Ne u svesnom smislu na koji ti misliš. Ali, one su sve vaše sopstvene tvorevine.

Vi ste stalno u procesu stvaranja. Svakoga trenutka. Svakoga minuta. Svakoga dana. Kako možete stvarati - o tome ćemo govoriti kasnije. Za sada, samo prihvatite moju reč - vi ste velika stvaralačka mašina i vi stvarate nove pojave, doslovno, brzinom svojih misli.

Događaji, pojave, uslovi, okolnosti - sve je stvoreno iz svesti.

Individualna svest je dovoljno moćna. Možete zamisliti kakva se stvaralačka energija oslobađa kada se dvoje ili više skupe u moje ime? A masovna svest? Ona je toliko moćna da možete stvoriti događaje i okolnosti od svetskog značaja i planetarnih posledica.

Ne bi bilo tačno reći - ne na način na koji ti misliš - da vi birate ove posledice. Vi ih ne birate ništa više od Mene. Kao i Ja vi ih posmatrate, i odlučujete Ko Ste u odnosu na njih.

U svetu ne postoje žrtve i zlikovci. Niti ste vi žrtva tuđih izbora. Na neki način vi ste svi stvorili to što kažete da prezirete - i pošto ste to stvorili, to ste i izabrali.

To je napredan način mišljenja i njega svi Učitelji dostignu pre ili kasnije. Jer, tek kada prihvate odgovornost za sve, oni mogu postići moć da promene deo toga.

Dok god se bavite mišlju da negde spolja postoji neko ili nešto koje vam "to radi", vi se odričete moći da učinite nešto u vezi s tim. Tek kada kažete "Ja sam to učinio" možete naći snagu da to promenite.

Mnogo je lakše promeniti ono što sami radite, nego ono što drugi čine.

Prvi korak u menjanju bilo čega je znanje i prihvatanje da ste vi izabrali da bude tako kako jeste. Ako to ne možete prihvatiti na ličnom nivou, složite se s tim kroz vaše razumevanje da smo Svi Mi Jedno. Trudite se, stoga, da stvorite promenu ne zato što je nešto pogrešno, već zato što više ne predstavlja tačnu potvrdu onoga Ko Vi Jeste.

Postoji samo jedan razlog da se nešto učini: to je izjava univerzumu o tome Ko Ste Vi.

Korišćen na ovaj način život postaje Samostvaralački. Vi koristite život da stvorite sebe u skladu s onim Ko Ste i Ko Ste Oduvek Želeli Biti. Postoji takođe samo jedan razlog da se nešto pre-radi: to više nije izjava o tome Ko Vi Želite Biti. To ne odražava vas. To ne predstavlja vas. (Odnosno, to više ne predstavlja vas.)

Ako želite da budete tačno predstavljeni morate raditi na promeni svega u vašem životu što se ne uklapa u sliku vas, koju želite preneti u večnost. U širem smislu, sve "loše" stvari koje se dešavaju jesu vaš izbor. Greška je u tome, ne što su one izabrane, već što su nazvane lošima. Jer nazivajući ih lošima vi sebe nazivate lošim, pošto ste ih vi stvorili.

Tu etiketu vi ne možete prihvatiti, pa, umesto da sebe nazovete lošim, vi se odričete svojih sopstvenih dela. To je intelektualno i duhovno nepoštenje koje vam dopušta da prihvatite svet sa postojećim okolnostima. Ako biste morali da prihvatite - ili čak ako bi osetili duboku unutrašnju svest - lične odgovornosti za svet, on bi bio potpuno drugačije mesto. To je toliko očigledno da izgleda krajnje bolno i gorko ironično.

Prirodne nepogode i katastrofe u svetu - tornada i uragani, vulkani i poplave - njegova fizička previranja - niste stvorili vi posebno. Ono što ste vi stvorili je stepen do koga ovi događaji utiču na vaš život.

U univerzumu se dešavaju događaji za koje ni najbujnija mašta ne može tvrditi da ste ih vi podstrekli ili stvorili.

Ti događaji su stvoreni ujedinjenom svešću čoveka. Ceo svet u zajedničkom stvaralaštvu priozvodi ova iskustva. Svako od vas se kreće kroz njih pojedinačno, odlučujući šta oni vama znače, ukoliko vam uopšte znače, i Ko i Šta Ste Vi u odnosu na njih.

Na taj način vi zajednički i pojedinačno stvarate život i vremena koja doživljavate, u cilju razvoja duše.

Pitao si da li postoji bezbolniji način da se istrpi taj proces - i odgovor je da postoji - ali, ipak, ništa se u vašem spoljnom iskustvu neće promeniti. Bol koji prati zemaljska iskustva i događaje - i vas i drugih - može da se smanji, ako se promeni način na koji ih posmatrate. Vi ne možete promeniti spoljašnji događaj (jer je njega stvorilo mnogo vas, a

vi niste dovoljno svesno razvijeni da individualno promenite ono što je kolektivno stvoreno), tako da morate promeniti unutrašnji doživljaj. To je put ka umeću življenja.

Ništa nije bolno samo od sebe i po sebi. Bol je rezultat pogrešne misli. To je greška u razmišljanju.

Učitelj može i najveći bol otkloniti, na taj način, Učitelj isceljuje.

Bol je rezultat suda koji imamo o jednoj stvari. Otkloniti prosuđivanje i bol nestaje.

Prosuđivanje je često zasnovano na prethodnom iskustvu. Vaša misao o stvari je izvedena iz prethodne zamisli o toj stvari. Vaša prethodna misao proizilazi iz još ranije misli - a ta misao iz još ranije i tako dalje, kao kula od kockica, sve dok se ne vratite unazad u sobu iskrivljenih ogledala, do onog što Ja nazivam prvom mišlju.

Svaka misao je kreativna i nijedna misao nije moćnija od originalne misli. Zato se ona ponekad naziva izvornim grehom.

Izvorni greh je kada je prva misao o nečemu pogrešna. Greška je umnožena ponovo kada se javi druga ili treća misao o tome. Zadatak je Svetog Duha da vas podstakne na novo razumevanje, koje vas može osloboditi vaših grešaka.

Kažeš li da se ne treba osećati loše zbog izgadnele dece u Africi, nasilja i nepravde u Americi, zemljotresa koji ubija stotine ljudi u Brazilu?

U Božjem svetu ne postoji "treba" i "ne treba". Radite ono što odražava vas, što vas predstavlja kao veću viziju vašeg Ja. Ako se želite osećati loše, osećajte se loše. Ali nemojte osuđivati niti okrivljavati, jer ne znate zašto se nešto događa, niti sa kojim ciljem.

I upamtite sledeće: to što okrivljavate će okriviti vas, i to što osuđujete ćete postati.

Radije, težite da promenite stvari - ili da podržite druge koji ih menjaju - koje više ne odražavaju najviši smisao toga Ko Ste Vi.

Nadalje, blagoslovite sve - jer sve je to Božje delo, a život koji živite je nauzvišenija tvorevina.

Možemo li zastati za trenutak da uhvatim dah? Da li sam čuo pravilno da si rekao da u Božjem svetu ne postoji "treba" i "ne treba"?

To je tačno.

Kako je to moguće? Ako ne postoji u Tvom svetu, gde bi bilo?

Zaista, gde?

Ponavljam pitanje. Gde bi se moglo "treba" i "ne treba" pojaviti, ako ne u tvom svetu?

U vašoj mašti.

Ali oni koji su me naučili sve o ispravnom i pogrešnom, dobrim postupcima i lošim postupcima, potrebnom i nepotrebnom, su mi rekli da si ova pravila postavio Ti - Bog.

Onda oni koji su te učili nisu bili u pravu. Ja nikada nisam odredio "dobro" ili "loše", "činiti" ili "ne činiti". Da sam to uradio, lišio bih vas vašeg najvećeg poklona - prilike da radite kako želite, i iskusite rezultate toga; mogućnosti da stvorite sebe na-novo na sliku i priliku onoga Ko Vi Zapravo Jeste; prosto da izazovete u stvarnosti više i više sebe, na osnovu najuzvišenije zamisli o tome šta ste sposobni dostići.

Reći da je nešto - misao, reč, delo - "pogrešno", bilo bi isto kao reći vam da to ne radite. Reći vam da to ne radite, značilo bi zabraniti vam. Zabraniti vam, značilo bi ograničiti vas. Ograničiti vas značilo bi poreći stvarnost onoga Ko Ste Vi Zapravo i uskratiti vam priliku da stvorite i doživite tu istinu.

Postoje oni koji kažu da sam vam dao slobodnu volju, ali ti isti ljudi tvrde da ću vas, ukoliko me ne poslušate, poslati u pakao. Kakva je to slobodna volja? Zar to nije podsmevanje Bogu - da i ne govorimo o bilo kakvoj vrsti pravog odnosa između nas?

Sada ulazimo u drugu oblast o kojoj sam želeo razgovarati, a to je cela ta priča o raj i paklu. Iz onog što mogu razabrati odavde, pakao ne postoji.

Postoji pakao, ali nije ono što mislite, i vi ga ne doživljavate iz razloga koji su vam dati.

Šta je pakao?

To je iskustvo najgoreg mogućeg ishoda vaših izbora, odluka i dela. To je prirodna posledica svake misli koja negira Mene ili se odriče onoga Ko Ste Vi u odnosu na Mene.

To je bol koji trpate kroz pogrešno razmišljanje. Ali čak je i izraz "pogrešno razmišljanje" neprikladan, jer ne postoji nijedna stvar koja je pogrešna.

Pakao je suprotnost radosti. To je neispunjenje. To je spoznaja onoga Ko i Šta Ste Vi uz neuspeh da to doživite. To je bivstvovanje manje. To je pakao, i ne postoji veći za vašu dušu.

Ali pakao ne postoji kao mesto koje ste vi izmislili, gde govorite o večnoj vatri, ili postojite u nekom stanju beskrajnog mučenja. Kakav bi bio smisao toga?

Čak i kada bih Ja imao izuzetno nebožansku misao da niste zaslužili "raj", zašto bih morao tražiti neku vrstu osвете, ili kazne za vaš neuspeh? Zar ne bi bilo jednostavnije za Mene da vas se samo oslobodim? Koji bi to osetoljubivi deo Mene tražio da vas osudim na neopisivu večnu patnju?

Ako je vaš odgovor, potreba za pravdom, zar ne bi jednostavni prekid zajedništva sa Mnom raj služilo ciljevima pravde? Da li je beskrajno zadavanje bola neophodno?

Kažem vam da ne postoji takvo iskustvo posle smrti kakvo ste vi izmislili u vašim na strahu zasnovanim teologijama. Ali postoji iskustvo vaše duše koja je tako nesrećna, nepotpuna, manja od celine, tako odvojena od Božje najveće radosti, da bi to za nju bio pakao. Ali kažem vam da vas ne šaljem Ja tamo, niti vam namećem to iskustvo. Vi ga samo stvarate kad god i kako god Sebe odvojite od vaše sopstvene najuzvišenije misli o vama. Vi sami stvarate to iskustvo kada se odričete Sebe; kada odbacujete ono Ko i Šta Zapravo Jeste.

Ali, čak ni to iskustvo nikada nije večno. Ne može biti, jer Moj plan nije da budete odvojeni od Mene zauvek i uvek. Zapravo, tako nešto je nemoguće - jer da bi se desilo, ne treba samo vi da negirate Ko Ste - i Ja bi trebalo da to učinim. A Ja to nikada neću uraditi. I dok god se jedan od nas drži istine o vama, istina će na kraju prevagnuti.

Ali, ukoliko ne postoji pakao, znači li to da ja mogu raditi sve što želim, da se mogu ponašati kako hoću, učiniti bilo šta bez straha od kazne?

Zar vam je strah potreban da biste bili, radili ili imali ono što je samo po sebi ispravno? Zar vam se mora pretiti da biste "bili dobri"? I šta znači "biti dobar"? Ko ima poslednju reč o tome? Ko postavlja smernice. I vi odlučujete koliko ste dobroga uradili; koliko dobroga činite. Jer, vi ste onaj koji odlučuje Ko i Šta Zapravo Jeste i Ko Želite Biti. I jedino vi možete proceniti koliko ste u tome uspešni. Niko drugi vas nikada neće prosuđivati, jer zašto i kako bi Bog mogao suditi svojoj sopstvenoj tvorevini i nazvati je lošom? Da sam želeo da budete savršeni i da sve radite savršeno Ja bih vas ostavio u stanju potpunog savršenstva iz kog dolazite. Ceo smisao procesa je bio u tome da otkrijete sebe, stvorite vaše Ja, shodno tome ko ste zaista - ko želite biti. Ali to niste mogli učiniti da niste imali izbor da budete i nešto drugo.

Treba li stoga da vas kaznim zbog izbora koji sam vam Ja ponudio? Da nisam želeo da napravite drugi izbor, zašto bih ga stvorio?

To je pitanje koje morate postaviti sebi pre nego što mi pripisete ulogu Boga koji osuđuje.

Direktan odgovor na tvoje pitanje je da možete činiti kako želite bez straha od kazne; on vam, međutim, može poslužiti da postanete svesni posledica.

Posledice su rezultati. Prirodni ishodi. Oni nisu isto što i odmazde ili kazne. Ishodi su samo ishodi. Oni su ono što rezultira iz primene prirodnih zakona. Oni su ono što se dešava, sasvim predvidljivo, kao posledica onog što se desilo.

Sav fizički život deluje u skladu sa prirodnim zakonima. Jednom kada zapamtite ove zakone i primenjujete ih, savladali ste život na fizičkom nivou.

Ono što vama izgleda kao kazna - ili što biste nazvali zlom ili lošom srećom - nije ništa drugo do prirodni zakon koji se potvrđuje.

Ukoliko bih ja poznavao ove zakone i poštovao ih, nikada ne bih imao nijedan nepovoljni trenutak? Da li mi to kažeš?

Nikada ne bi doživeo sebe u onom što nazivaš "nevoljom". Ne bi smatrao nijednu životnu situaciju problemom. Ne bi pristupio nijednoj životnoj okolnosti uz strepnju. Prekinuo bi brigu, sumnju i strah. Živeo bi kao što zamišljaš da su Adam i Eva živeli - ne kao duše lišene tela u oblasti apsolutnog, već kao oteletvorene duše u oblasti relativnog. Ali, imao bi svu slobodu, svu radost i mir, svu mudrost, razumevanje i moć Duha koji jesi. Bio bi potpuno ostvareno biće.

To je cilj vaše duše. To je njena svrha - da se potpuno ostvari dok je u telu; da postane oteletvorenje svega što zapravo jeste.

To je Moj plan za vas. To je Moj ideal; da se Ja ostvarim kroz vas. Na taj način, pojam postaje iskustvo i Ja mogu spoznati svoje Ja iskustveno.

Zakoni univerzuma su zakoni koje sam Ja postavio. To su savršeni zakoni koji omogućuju savršeno dejstvovanje fizičkog.

Da li ste ikada videli nešto složenije od pahuljice? Njena složenost, dizajn, njena simetrija, saobraznost samoj sebi i različitost od svega ostalog - sve je to zagonetka. Vi ste zbunjeni čudnovatnošću ovog zapanjujućeg ispoljavanja Prirode. Ali, ako Ja to mogu učiniti sa jednom pahuljicom, šta mislite da mogu učiniti - da sam učinio - sa celim kosmosom?

Kada biste videli njegovu simetriju, savršenost njegovog dizajna - od najvećeg tela do najmanje čestice - ne biste mogli u svojoj stvarnosti sačuvati istinu o tome. Čak i sada, dok ga letimično sagledavate, ne možete zamisliti ili shvatiti njegova značenja.

Ali možete znati da postoje značenja - mnogo složenija i izuzetnija nego što vaš sadašnji stepen razumevanja može prihvatiti. Vaš Šekspir je to divno rekao: Postoji više stvari u Raju i na Zemlji, Horacije, nego što možeš sanjati u svojoj filozofiji.

Kako ja mogu spoznati te zakone? Kako ih mogu naučiti?

Nije u pitanju učenje, već podsećanje!

Kako ih se mogu setiti?

Počni s tim što ćeš biti miran. Utišaj spoljašnji svet, da bi ti unutrašnji svet mogao doneti vid. Taj u-vid je ono što tražiš, ali njega ne možeš imati dok si tako duboko zabrinut za svoju spoljašnju stvarnost. Nastoj, dakle, da uđeš unutar sebe što je više moguće. I kada se ne baviš svojom unutrašnjom suštinom, dođi iz nje kada opštiš sa spoljašnjim svetom. Zapamti ovo načelo:

Ako ne uđeš u svoju suštinu, ostaćeš van nje.

Prebaci to u prvo lice dok ga ponavljaš da bi bilo ličnije:

Ako ja ne uđem u svoju suštinu ja ostajem van nje.

Celog života si ostajao izvan. Ali, to ne moraš i nikada nisi morao.

Ne postoji ništa što ne možeš biti, ne postoji ništa što ne možeš uraditi. Ne postoji ništa što ne možeš imati.

To zvuči kao obećanje o medu i mleku.

Kakvo drugo bi obećanje želeo da ti Bog da? Da li bi mi verovao da ti obećam manje?

Hiljadama godina ljudi su sumnjali u Božja obećanja iz najčudnijeg razloga: bila su suviše dobra da bi bila istinita. Tako ste izabrali manje obećanja - manju ljubav. Jer, najviše obećanje Boga potiče iz najviše ljubavi. Ali, vi ne možete pojmiti savršenu ljubav, tako da je i savršeno obećanje nepojmivo. Kao i savršena osoba. Zbog toga ne možete verovati čak ni u Sebe same.

Nemogućnost da verujete u bilo šta od toga, znači nemogućnost da verujete u Boga. Jer vera u Boga stvara veru u Božji najveći dar - bezuslovnu ljubav - i Božje najveće obećanje - neograničeni potencijal.

Smem li te prekinuti ovde? Ne volim da prekidam Boga kada govori... ali već sam ranije čuo tu priču o neograničenom potencijalu, i ona nije u skladu sa ljudskim iskustvom. Zaboravimo teškoće sa kojima se susreće prosečna osoba - šta je sa izazovima onih koji su rođeni sa mentalnim ili fizičkim ograničenjima? Da li su njihove mogućnosti neograničene?

Vi ste o tome pisali u vašem sopstvenom Svetom pismu - na mnogo načina i na mnogim mestima.

Navedi mi jedan primer.

Vidi šta je napisano u Genezi, poglavlje 11, stih 6, u vašoj Bibliji.

Piše, "I Gospod reče, gledaj ljudi su jedno, i svi imaju isti jezik; i ovo je samo početak onoga što će uraditi; i ništa im neće biti uskraćeno, što su zamislili da urade!"

Da. Sada, možeš li u to verovati?

To ne daje odgovor na pitanje o nemoćnima, slabim, hendikepiranim, onima čije su mogućnosti ograničene.

Misliš li ti da su oni ograničeni, kako si to rekao, nečim što nisu sami izabrali? Misliš li da se ljudska duša suočava sa životnim izazovima - kakvi god da su - pukim slučajem? Da li to zamišljaš?

Želiš li reći da duša unapred bira vrstu života koju će iskusiti?

Ne, to bi osujetilo svrhu susreta. Svrha je da stvorite vaše iskustvo - i da tako stvorite Sebe - u veličanstvenom trenutku Sadašnjosti. Zbog toga ne birate život koji ćete iskusiti unapred.

Međutim, možete izabrati osobe, mesta i događaje - uslove i okolnosti, izazove i prepreke, prilike i mogućnosti - pomoću kojih stvarate vaše iskustvo. Možete izabrati boje za svoju paletu, alatke za svoju kutiju, mašine za svoju radionicu. Šta sa tim radite je vaša briga. To je zadatak života.

Vaše mogućnosti su neograničene u svemu što ste izabrali da uradite. Nemojte pretpostaviti da duša koja se inkarnira u telo koje nazivate ograničenim, nije dostigla svoj puni potencijal, jer ne znate šta je duša pokušavala da uradi. Vi ne razumete njen plan. Njene namere su vam nejasne.

Zato blagoslovite svaku osobu i stanje, i pokažite zahvalnost. Na taj način potvrđujete savršenost Božje kreacije - i pokazujete veru u Njega, jer, ništa se ne dešava slučajno u Božjem svetu, i ne postoji sticaj okolnosti. Niti je svet osakaćen nasumičnim izborom, niti onim što nazivate sudbinom.

Ako je pahuljica potpuno savršena u svom dizajnu, zar se ne bi isto moglo reći i za nešto tako veličanstveno kao što je vaš život?

Ali čak je i Isus lečio bolesne. Zašto bi ih lečio, ako je njihovo stanje bilo tako savršeno?

Isus nije lečio one koje je lečio zato što je njihovo stanje smatrao nesavršenim. On je lečio one koje je lečio, jer je video molbu tih duša za izlečenjem kao deo njihovog procesa. On je sagledao savršenost procesa. On je prepoznao i razumeo nameru duše. Da je Isus slutio da sve bolesti, mentalne ili fizičke, predstavljaju nesavršenost, zar ne bi jednostavno izlečio sve na svetu odjednom?

Sumnjaš li da je on to mogao uraditi?

Ne. Verujem da je mogao to uraditi.

U redu. Onda um želi saznati: Zašto to nije učinio? Zašto bi Isus izabrao da neki pate, a da drugi budu izlečeni? U stvari, zašto Bog dozvoljava bilo koju patnju bilo kada? To pitanje je postavljano ranije, i odgovor ostaje isti. Postoji savršenstvo u procesu - i sav život proizilazi iz izbora. Nije prikladno ometati izbor, niti ga dovoditi u pitanje. Posebno je neprikladno osuđivati ga.

Ono što je prikladno jeste posmatrati ga, i zatim uraditi sve što se može da bi se duši pomoglo u traženju i postizanju uzvišenijeg izbora. Osmatrajte, dakle, izbore drugih, ali ih nemojte procenjivati. Znajte da su njihovi izbori savršeni u tom trenutku - ali budite spremni da im pomognete ukoliko dođe trenutak u kome će tragati za novijim izborom, drugačijim izborom - uzvišenijim izborom.

Priklonite se zajedništvu sa dušama drugih i njihova svrha, njihova namera će vam biti jasna. To je Isus učinio sa onima koje je lečio - i sa svima čiji život je dotakao. Isus je izlečio sve koji su došli k njemu, ili koji su poslali druge da u njihovo ime mole. On nije lečio nasumice. Učiniti to značilo bi prekršiti sveti zakon Univerzuma: Dozvoli svakoj duši da ide svojim putem.

Ali, da li to znači da ne smemo nikome pomoći ukoliko nas ne zamoli? Sigurno da nije tako, jer onda ne bismo nikada mogli pomoći gladnoj deci Indije, ili napaćenim masama u Africi, ili siromasima, ili potlačenima bilo gde u svetu. Sav humanitarni napor bi bio izgubljen, sav dobrotvorni rad zabranjen. Moramo li čekati da nas pojedinac očajnički pozove ili da narod zatraži pomoć pre nego što nam je dopušteno da uradimo ono što je očigledno ispravno?

Vidiš, to pitanje samo nameće odgovor: ako je stvar očigledno ispravna, učinite je. Ali budite spremni da izuzetno pažljivo procenite šta je "dobro" i "loše".

Nešto je dobro ili loše samo zato što vi kažete da je tako. Nešto nikada nije dobro ili loše samo po sebi.

Nije.

"Ispravnost" ili "pogrešnost" nije unutrašnje stanje, to je subjektivna procena u ličnom sistemu vrednosti. Vašim subjektivnim procenama vi stvarate sebe - vašim ličnim vrednostima određujete i pokazujete Ko Ste.

Svet postoji takav kakav jeste da biste vi mogli donositi ove procene. Da svet postoji u savršenom stanju, vaš životni proces samostvaralaštva bi bio prekinut. Završio bi se. Karijera advokata bi se sutra završila kada više ne bi bilo parnica. Karijera doktora bi se završila sutra kada više ne bi bilo bolesti.. Karijera filozofa bi se završila sutra kada ne bi bilo više pitanja.

I karijera Boga bi se završila sutra kada ne bi bilo više problema.

Tačno. Savršeno si to rekao. Mi, svi mi, bismo završili proces stvaranja kada ne bi bilo ničeg za stvaranje. Mi, svi mi, imamo stečeni interes da nastavimo igru. Koliko god da

kažemo da bismo želeli rešiti ove probleme, ne usuđujemo se rešiti ih u potpunosti. U tom slučaju ne bismo imali šta više da radimo.

Vaš industrijsko-vojni kompleks to veoma dobro shvata. Zato se snažno suprotstavlja svakom pokušaju da se bilo gde u svetu uspostavi antiratna vlada.

Vaše medicinsko činovništvo to takođe razume. Zato se postojano protivi - a tako mora, da bi opstalo - svakom čudotvornom leku ili izlečenju, a da i ne govorimo o mogućnosti samih čuda.

Vašoj religijskoj zajednici je to, takođe, jasno. Zbog toga dosledno napada svaku definiciju koja ne podrazumeva strah, sud i odmazdu i svaku definiciju Sebe koja ne uključuje njenu ideju o jedinom putu do Boga.

Ako vam Ja kažem da ste vi Bog - gde je tu mesto religiji? Ako vam kažem da ste izlečeni, šta ostaje za nauku i medicinu? Ako vam kažem da ćete živeti u miru - šta će tu mirotvorci? Ako vam kažem da svet sređen - šta će tu svet?

Šta je sa instalaterima?

Svet u osnovi sačinjavaju dve vrste ljudi: oni koji vam daju stvari koje želite i oni koji stvari popravljaju. Na neki način, čak i oni koji vam samo daju stvari koje želite - mesari, pekari, cvečari - jesu takođe oni koji popravljaju. Jer, imati želju za nečim često je isto što i imati potrebu. Zato pazite da želja ne postane zavisnost!

Želiš li reći da će svet uvek imati problema? Kažeš li da Ti u stvari želiš da bude tako?

Kažem da svet postoji na način na koji postoji - isto kao što i pahuljica postoji na način na koji postoji - potpuno planski. Vi ste ga takvim učinili - isto kao što ste stvorili vaš svet takvim kakav jeste.

Ja želim to što vi želite. Onog dana kada stvarno budete želeli da ne bude više gladi, neće više biti gladi. Ja sam vam dao sve mogućnosti da to učinite. Dostupna su vam sva sredstva potrebna da napravite taj izbor. Niste ga napravili. Ne zato što ne možete. Svet bi mogao sutra da stane na put problemu gladi u svetu. Vi ste izabrali da to ne učinite. Vi tvrdite da postoje valjani razlozi što 40.000 ljudi dnevno umre od gladi. Za to dobrih razloga nema. Ali, u isto vreme, kada kažete da ne možete ništa da učinite povodom toga što 40.000 ljudi dnevno umre od gladi, vi donosite 50.000 ljudi dnevno na svet da počnu novi život. I to zovete ljubavlju. To nazivate Božjim planom. To je plan kome potpuno nedostaje logika ili razum, a da i ne govorimo o saosećanju.

Pokazujem vam u osnovnim crtama da svet postoji na ovaj način, jer ste vi to izabrali. Vi sistematski uništavate svoju okolinu i onda ukazujete na takozvane prirodne katastrofe kao dokaz Božje okrutne obmane ili grubosti Prirode. Vi ste obmanuli sebe i vaši su načini okrutni.

Ništa, ništa nije nežnije od Prirode. I ništa, ništa nije bilo okrutnije prema Prirodi - od čoveka. Ipak, vi odričete svako učešće u tome, negirate svaku odgovornost. Nije vaša krivica, kažete, i tu ste u pravu. Nije reč o krivici, već izboru.

Vi možete sutra odabrati da prekinete uništavanje vaših kišnih šuma. Možete prestati da smanjujete zaštitni omotač oko vaše planete. Možete odabrati da prekinete stalni napad na Zemljin mudro smišljeni ekosistem. Možete nastojati da ponovo sastavite pahuljicu - ili bar zaustavite njeno neumitno topljenje - ali da li ćete to učiniti?

Isto tako možete sutra prekinuti sve ratove. Jednostavno. Lako. Sve što treba - sve što je ikada trebalo - jeste to da se svi složite. Ali, ako se ne možete svi složiti o nečemu tako bazično jednostavnom kao što je prestanak međusobnog ubijanja, kako možete pozivati nebesa sa pretećom pesnicom da unesu red u vaš život.

Ja neću učiniti ništa za vas, što vi nećete učiniti za sebe. To je zakon i predviđanje.

Svet je u sadašnjem stanju zbog vas i zbog izbora koje ste vi učinili - ili niste učinili. (Ne odlučiti je isto što i odlučiti.)

Zemlja je u stanju u kom jeste zbog vas i zbog izbora koje ste vi učinili - ili niste učinili.

Vaš sopstveni život je takav kakav jeste zbog vas i izbora koje ste napravili ili niste napravili.

Ali ja nisam izabrao da me udari onaj kamion! Nisam izabrao da me napadne onaj lopov ili siluje onaj manijak. Ljudi to mogu reći. Ima ljudi na svetu koji mogu to reći.

Svi ste vi, u osnovi, izazvali uslove koji stvaraju u lopovu želju ili potrebu da krade. Vi ste svi stvorili svest koja čini silovanje mogućim. Kada u sebi otkrijete ono što je izazvalo zločin, počinjete konačno da lečite stanje iz koga je on proistekao.

Nahranite vaše gladne, dajte dostojanstvo siromašnima. Pružite priliku onima koji su bili loše sreće. Prekinite sa predrasudama koje drže mase u poniženju i ljutnji sa malo nade u bolje sutra. Otklonite svoje besmislene tabue i ograničenja vezana za seksualnu energiju - umesto toga pomozite drugima da uistinu razumeju njenu čudesnost i da je kanališu pravilno. Učinite to i približićete se konačnom iskorenjivanju pljačke i silovanja.

Što se tiče takozvanih "nezgoda" - kamion koji dolazi iza okuke, cigla koja pada sa neba - naučite da priđete svakom takvom slučaju kao manjem delu većeg mozaika. Vi ste ovde došli da radite na ličnom planu za vaše sopstveno spasenje. Ali spasenje ne podrazumeva spasti sebe od zamke đavola. Nema takve stvari kao što je đavo, niti postoji pakao. Vi sebe spasavate od zaborava neostvarenja.

U toj bici ne možete izgubiti. Ne možete pogrešiti. To uopšte i nije bitka, već jednostavno proces. Ali, ako to ne znate, videćete ga kao stalnu borbu. Možete čak i verovati u borbu dovoljno dugo da stvorite celu religiju oko nje. Ta religija će podučavati da je borba smisao svega. To je pogrešno učenje. Napredak u procesu se ne postiže borbom. U predaji je pobjeda.

Nezgode se dešavaju zato što se dešavaju. Izvesni elementi procesa života se stiču na određen način, u određeno vreme, sa određenim rezultatima - rezultatima koje ste vi izabrali da nazivate nesrećnim, iz svojih određenih razloga. Ali, oni uopšte ne moraju biti nesrećni s obzirom na namere vaše duše. Reći ću vam sledeće: Ne postoji slučajnost, i ništa se ne dešava "slučajno". Svaki događaj i pustolovinu je vaše Ja dozvalo Sebi da bi moglo stvoriti i iskusiti Ko Ste Vi Zapravo. Svi pravi Učitelji to znaju. Zato mistični Učitelji ostaju ravnodušni i pred najgorim iskustvima u životu.

Veliki učitelji vaše Hrišćanske religije to razumeju. Oni znaju da Isus nije bio uznemiren raspećem, već ga je očekivao. Mogao ga je izbeći, ali nije. Mogao je zaustaviti proces u bilo kom trenutku. Imao je tu moć. Ali nije. Dozvolio je da bude raspet, da bi mogao biti čovekovo večno spasenje. Gledajte, rekao je, šta ja mogu učiniti. Gledajte šta je istina. I znajte da ćete to i više od toga i vi raditi. Jer, zar nisam Ja rekao da ste vi bogovi. Ali, vi mi ne verujete. Ako ne možete verovati u sebe, verujte u mene.

Takvo je bilo Isusovo saosećanje da je molio za način - i stvorio ga - da utiče na svet tako da svi mogu doći na nebo (Samoostvarenje) - ako ne na drugi način, onda kroz njega. Jer, on je pobedio bedu i smrt. To možete i vi.

Najveće Hristovo učenje nije bilo da ćete vi imati večni život - već da ga imate; ne da ćete imati bratstvo u Bogu, već da ga imate; ne da ćete imati sve što tražite, već da imate.

Sve što je potrebno je da to znate. Jer, vi ste stvaralac vaše stvarnosti, i život vam se prikazuje samo na način koji ste vi zamislili da će se prikazati.

Vi ga osmišljate u postojanje. To je prvi korak u procesu stvaranja. Bog Otac je misao. Vaša misao je roditelj koji rađa sve stvari.

To je jedan od zakona koje treba da zapamtimo.

Da.

Možeš li mi reći druge?

Rekao sam ti druge. Sve sam ti ih rekao od početka vremena. Ponovo i ponovo sam vam ih kazao. Učitelja za učiteljem sam vam poslao. Vi ne slušate moje učitelje. Vi ih ubijate.

Ali, zašto? Zašto ubijamo najsvetije među nama? Ubijamo ih ili obećavajući, što je ista stvar. Zašto?

Zato što se oni protive svakoj misli koja bi negirala Mene. A morate negirati Mene, ako negirate Sebe.

Zašto bih ja hteo da negiram Tebe ili sebe?

Zato što se plašite. I zato što su moja obećanja suviše dobra da bi bila istinita. Zato što ne možete prihvatiti najuzvišeniju Istinu. I tako morate sebe svesti na duhovnost koja uči strahu i zavisnosti i netolerantnosti, umesto ljubavi i snazi i prihvatanju.

Vi ste ispunjeni strahom - i vaš najveći strah je da Moje najveće obećanje može biti životna najveća laž. I tako stvarate najveću moguću fantaziju da se odbranite od toga. Vi tvrdite da svako obećanje koje vam daje moć, i garantuje Božju ljubav, mora biti lažno obećanje đavola. Bog nikada ne bi dao takvo obećanje, kažete sebi, samo bi đavo to uradio - da bi vas naveo da negirate Božji pravi identitet kao biće nad bićima koje je strahovito ljubomorno, osvetoljubivo, koje osuđuje i kažnjava.

Mada ovaj opis bolje odgovara opisu đavola (ako bi on postojao), vi ste pripisali đavolske karakteristike Bogu da bi sebe ubedili da ne prihvatite Bogolika obećanja vašeg Stvaraoca, ili Bogolike osobine Sebe.

Takva je moć straha.

Ja pokušavam da se oslobodim svog straha. Hoćeš li mi reći - ponovo - još neke zakone?

Prvi Zakon je da možeš biti, raditi i imati sve što možeš zamisliti. Drugi Zakon je da privlačiš ono čega se plašiš.

Zašto se to dešava?

Emocija je sila koja privlači. Ono čega se jako plašiš, to ćeš doživeti. Životinja - koju vi smatrate nižim oblikom života (mada se životinje ponašaju poštenije i doslednije od ljudi) - odmah prepozna da li se nje plašite ili ne. Biljke - koje smatrate još nižim oblikom života - mnogo bolje reaguju na ljude koji ih vole nego na one koji su ravnodušni.

Ništa od toga nije slučajno. Ne postoji podudarnost u univerzumu - samo velika zamisao; neverovatna "pahuljica".

Emocija je energija u pokretu. Kada pokrećete energiju, vi stvarate posledicu. Ako pokrenete dovoljno energije, stvarate materiju. Materija je skupljena energija. Pokrenuta. Zbijena. Ako upravljate energijom dovoljno dugo na izvestan način, dobijate materiju. Svaki Učitelj to razume. To je alhemija svemira. To je tajna celokupnog života.

Misao je čista energija. Svaka misao koju imate, koju ste imali i koju ćete ikada imati je kreativna. Energija vaše misli nikada ne nestaje. Nikad. Ona napušta vaše biće i odlazi u svemir, produžavajući se zauvek. Misao je večna.

Sve misli se stapaju; sve misli se međusobno susreću, ukrštajući se u neverovatnom lavirintu energije, stvarajući večno promenljiv obrazac neopisive lepote i složenosti.

Slične energije se međusobno privlače - oblikujući (jednostavno rečeno) "skup" energije iste vrste. Kada se dovoljno slični "skupovi" ukrste - naiđu jedni na druge - oni se "zalepe" međusobno (da opet pojednostavimo). Potreban je nepojmljivo veliki iznos slične

energije "sakupljen zajedno" da bi se stvorila materija. Ali materija će se stvoriti od čiste energije. U stvari, to je jedini način na koji se može stvoriti. Kada energija jednom postane materija, ona ostaje materija dugo vremena - ukoliko njeno oblikovanje ne prekine suprotna ili različita forma energije. Ova različita energija delujući na materiju je u stvari raščlanjuje oslobađajući sirovu energiju od koje je bila sastavljena.

To je, u osnovnim crtama, teorijska pozadina vaše atomske bombe. Ajnštajn se primakao više od bilo kog čoveka - pre ili posle - otkrivanju, objašnjavanju i realizaciji stvaralačke tajne univerzuma.

Sada bi trebalo da bolje razumete kako ljudi sličnog mišljenja mogu zajedno raditi na stvaranju željenije stvarnosti. Izreka "Kad god se dvoje ili više njih skupe u moje ime" postaje mnogo smislenija.

Naravno, kada celokupne društvene zajednice misle na određen način, često se dešavaju zapanjujuće stvari - ne nužno uvek poželjne. Na primer, društvo koje živi u strahu vrlo često - zapravo, neminovno - stvara u realnosti ono čega se najviše plaši.

Slično tome, velike zajednice ili skupine često pronalaze čudotvornu moć u ujedinenom mišljenju (ili onom što neki nazivaju zajedničkom molitvom).

I mora se pojasniti da, čak i pojedinci - ako je njihova misao (molitva, nada, želja san, strah) izuzetno jaka - mogu, u sebi i od sebe, proizvesti takve rezultate. Isus je to redovno činio. On je shvatio kako upravljati energijom i materijom, kako ih raspodeliti, kako ih razmestiti, kako ih potpuno kontrolisati. Mnogi Učitelji su to znali. Mnogi to sada znaju.

Vi to možete znati. Upravo sada.

To je znanje dobra i zla kojim su se poslužili Adam i Eva. Dok oni to nisu spoznali, nije mogao postojati život kakav vi poznajete. Adam i Eva - mitska imena koja ste odredili da predstavljaju Prvog Čoveka i Prvu Ženu - bili su Otac i Majka ljudskog iskustva.

Ono što je opisano kao pad Adama, bilo je u stvari njegovo uzdizanje - najveći pojedinačni događaj u istoriji čovečanstva. Jer, bez toga svet relativnosti ne bi postojao. Čin Adam i Eve nije bio prvobitni greh, već zapravo prvi blagoslov.

Trebalo bi da im zahvalite iz sveg srca, jer su time što su prvi koji su napravili "pogrešan" izbor, stvorili mogućnosti za bilo kakav izbor.

Vi ste u svojoj mitologiji Evu prikazali "lošom" - zavodnicom koja je zagrizla voće znanja dobra i zla - i koja je smerno pozvala Adama da joj se pridruži. Ta mitološka postavka je omogućila da od tada posmatrate ženu kao "propast" muškarca, što je dovelo do raznih vidova izvitoperenosti stvarnosti - da ne pominjemo izopačena seksualna gledišta i zbrku. (Kako nešto toliko loše može biti tako dobro?)

Ono čega se najviše plašite, najčešće će vas snaći. Strah će to privući k vama kao magnet. Svi vaši sveti spisi - svakog religioznog ubeđenja i tradicije koje ste stvorili - sadrže jasnu opomenu: nemojte se plašiti. Mislite li da je to slučajno? Zakoni su veoma jednostavni.

1. Misao je kreativna.
2. Strah privlači sličnu energiju.
3. Ljubav je sve što postoji.

Opa, zbunio si me trećim. Kako ljubav može biti sve što postoji, ako strah privlači sličnu energiju?

Ljubav je krajnja stvarnost. Jedina. Potpuna. Osećanje ljubavi je vaše iskustvo Boga.

U najuzvišenijoj Istini, ljubav je sve što jeste, sve što je bilo i sve što će ikada biti. Kada pređete u apsolutno, prelazite u ljubav.

Oblast relativnog je stvorena da bih Ja mogao iskustveno doživeti Samog Sebe. To vam je već objašnjeno. To ne čini oblast relativnog stvarnom. To je napravljena realnost

koju smo vi i ja izumeli i koju nastavljamo osmišljavati - da bi mogli sebe spoznati iskustveno.

Ali ta tvorevina može izgledati veoma stvarno. Njena svrha je da izgleda tako stvarno, da je mi prihvatimo kao da uistinu postoji. Na taj način, Bog je izumeo stvaranje "nečeg drugog" sem Sebe (mada je u doslovnom smislu to nemoguće, jer Bog je - JA SAM - Sve Što Jeste).

Stvaranjem "nečeg drugog", odnosno oblasti relativnog - ja sam stvorio sredinu u kojoj vi možete izabrati da budete Bog, umesto da vam se jednostavno kaže da ste Bog; u kojoj možete doživeti Božanstvo u aktu stvaranja pre nego u poimanju; u kojoj mala svetiljka u suncu - najmanja duša - može sebe spoznati kao svetlost.

Strah je druga strana ljubavi. To je primarna polarnost. Pri stvaranju oblasti relativnog, ja sam prvo stvorio suprotnost Sebi. U oblasti u kojoj vi živite na fizičkom nivou postoje samo dva mesta postojanja, strah i ljubav. Misli ukorenjene u strahu će proizvesti jednu vrstu pojava na fizičkom nivou. Misli ukorenjene u ljubavi će izazvati drugu.

Učitelji koji su hodali zemljom su oni koji su otkrili tajnu relativnog sveta - i koji su odbili da priznaju njegovu stvarnost. Ukratko, Učitelji su oni koji su odabrali samo ljubav. U svakom slučaju. U svakom trenutku. U svakoj okolnosti. Čak i dok su ih ubijali, oni su voleli svoje ubice. Čak i dok su bili mučeni, voleli su svoje ugnjetače.

Vama je veoma teško da to shvatite, a još manje da prevaziđete. Ipak, to je ono što je svaki Učitelj uradio. Nezavisno od filozofije, nezavisno od tradicije, nezavisno od religije - svaki je Učitelj to učinio.

Taj primer i ta lekcija vam je bila tako jasno prikazana. Iznova i iznova, ispočetka i ispočetka vam je pokazivana. Tokom svih vremena i na svakom mestu. Tokom svih vaših života i u svakom trenutku. Univerzum je koristio svaki pronalazak da postavi ovu istinu pred vas. U pesmi i priči, u poeziji i igri, u rečima i kretanju - pokretnim slikama koje vi nazivate filmovima i u zbirka reči koje nazivate knjigama.

Sa najviših planina je uzvikivana, na najnižem mestu se čuo njen šapat. Kroz tremove celokupnog ljudskog iskustva ova Istina je odzvanjala: Ljubav je odgovor.

Ali vi niste slušali.

Sada ste došli do ove knjige pitajući ponovo Boga ono što vam je Bog rekao nebrojeno puta na nebrojeno načina. Ipak, Ja ću vam reći ponovo - ovde - u sadržini ove knjige. Hoćete li poslušati sada? Hoćete li zaista čuti?

Šta mislite šta vas je dovelo do ovog materijala? Kako se desilo da ga držite u svojim rukama? Da li mislite da Ja ne znam šta radim?

Ne postoje slučajnosti u univerzumu.

Ja sam čuo vapaj vašeg srca. Video sam traganje vaše duše. Znam koliko duboko ste žudeli za Istinom. U bolu ste je prizivali, i u radosti. Beskrajno ste me preklinjali. Pokaži se. Objasni se. Otkrij se.

Ja to činim ovde sada, na način tako jasan, da ne možete pogrešno razumeti. Jezikom tako jednostavnim, da se ne možete zbuniti. Rečnikom tako običnim da se ne možete izgubiti u preopširnosti.

Idite, sada dalje. Pitajte me bilo šta. Bilo šta. Ja ću smisliti način da vam odgovorim. Ceo univerzum ću koristiti da to učinim. Zato budite pažljivi. Ova knjiga nije Moje jedino sredstvo. Možete postaviti pitanje i odložiti knjigu. Ali, gledajte. Slušajte. Reči sledeće pesme koju čujete. Informacije iz sledećeg članka koji pročitate. Priču sledećeg filma koji gledate. Slučajni govor sledeće osobe koju sretnete. Ili šapat sledeće reke, sledećeg okeana, sledećeg vetrića koji vam miluje uvo - sva ta sredstva su Moja; svi su ti putevi Meni otvoreni. Govoriću vam ako slušate. Doći ću ako me pozovete. Pokazaću vam da sam uvek bio tu. Uvek i svuda.

2

"Ti ćeš mi pokazati put života:
U tvojoj prisutnosti je punoća radosti;
U tvojoj desnoj ruci su užici večnosti."

Psalm 16:11

Celog života sam tražio put do Boga...

Znam da jesi...

I sada sam ga našao i ne mogu verovati. Čini mi se kao da sedim ovde i pišem ovo za sebe.

To i radiš.

Ovo ne izgleda kako bi razgovor sa Bogom trebalo da se doživi.

Želiš li zvona i pištaljke? Videću šta mogu da učinim.

Ti znaš, zar ne, da ima onih koji će celu ovu knjigu nazvati bogohuljenjem. Naročito, ako nastaviš da se prikazuješ tako mudrim.

Dopusti mi da ti nešto objasnim. Ti misliš da se Bog pojavljuje u životu samo na jedan način. To je veoma opasna ideja.

Ona te onemogućuje da vidiš Boga svuda. Ako misliš da Bog izgleda samo na jedan način, ili zvuči samo na jedan način, ili postoji samo na jedan način, gledaćeš mimo Mene noć i dan. Provešćeš ceo svoj život tražeći Boga, ne nalazeći nju. Zato što tražiš Njega. To je jedan primer.

Rečeno je da ako ne vidiš Boga u neposvećenosti i u mudrosti, propuštaš pola priče. To je velika istina.

Bog je u tuzi i u smehu, u gorkom i u slatkome. Postoji božanska svrha za sve - i božanska prisutnost u svemu.

Jednom sam počeo da pišem knjigu Bog je sendvič sa salamom.

To bi bila vrlo dobra knjiga. Ja sam ti dao inspiraciju. Zašto je nisi napisao?

Činila mi se kao bogohuljenje. Ili, najmanju ruku užasno nepoštovanje.

Misliš divno nepoštovanje! Šta te je navelo da misliš da je Bog samo "poštovanje"? Bog je gore i dole. Toplo i hladno. Levo i desno. Poštovanje i nepoštovanje!

Misliš li da se Bog ne može smejeti? Zamišljaš li da Bog ne uživa u dobroj šali? Da nema smisla za šalu? Kažem ti, Bog je izmislio humor.

Moraš li biti tih kada sa Mnom razgovaraš? Da li su govorni jezik i grube reči Meni strani? Kažem ti, sa Mnom možeš razgovarati kao sa svojim najboljim prijateljem.

Misliš li da postoji reč koju Ja nisam čuo? Prizor koji nisam video? Zvuk koji ne poznajem?

Da li neke od tvojih misli prezirem, dok druge volim? Kažem ti, Ja ništa ne prezirem. Ništa mi nije odbojno. Sve je život, a život je dar, neopisivo blago; svetost nad svetošću.

Ja sam život, jer Ja sam suština života. Svaki njegov vid ima božansku svrhu. Ništa ne postoji - ništa - bez razloga koji je Bog razumeo i odobrio.

Kako je to moguće? Šta je sa zlom koje je stvorio čovek?

Vi ne možete stvoriti ništa - misao, stvar, događaj - niti iskustvo bilo koje vrste - van Božjeg plana. Jer, Božji plan za vas je da stvarate bilo šta - sve - što god želite. U takvoj

slobodi se izražava iskustvo Boga kao Boga - i to je iskustvo zbog koga sam Ja stvorio vas. I sam život.

Zlo je ono što vi nazivate zlim. Ali, čak i to Ja prihvatam, jer jedino kroz ono što nazivate zlom, možete spoznati dobro; jedino kroz ono što nazivate đavoljom rabotom možete spoznati i činiti Božje delo. Ja ne volim toplo više od hladnog, visoko više od niskog, levo više od desnog. Sve je to relativno. Sve je to deo onoga što jeste.

Ja ne volim "dobro" više od "lošeg". Hitler je otišao u nebo. Kada razumete to, razumećete Boga.

Ali ja sam vaspitan da verujem da dobro i loše zaista postoje, da su ispravno i pogrešno suprotnosti; da neke stvari nisu u redu, nisu ispravne, nisu prihvatljive u očima Boga.

Sve je je "prihvatljivo" u Božjim očima, jer kako Bog može da ne prihvati ono što postoji? Odbaciti neku stvar znači negirati njeno postojanje. Reći da ona nije u redu, znači reći da ona nije deo Mene - a to je nemoguće.

Ali, držite se vaših uverenja i budite verni vašim vrednostima, jer to su vrednosti vaših roditelja, vaših predaka, vaših prijatelja i vašeg društva. One čine strukturu vašeg života, i izgubiti ih značilo bi rasplesti tkivo vašeg iskustva. Ipak, preispitajte ih jednu po jednu. Pregledajte ih deo po deo. Nemojte razrušiti kuću, ali pogledajte svaku ciglu, i zamenite one koje izgledaju slomljene, koje više ne podupiru strukturu.

Vaše ideje o dobrom i lošem su upravo to - ideje. To su misli koje oblikuju i stvaraju suštinu onoga Ko Ste Vi. Postoji samo jedan razlog da promenite bilo koju od njih: ako niste zadovoljni time Ko Ste Vi.

Samo vi možete znati da li ste srećni. Samo vi možete reći o svom životu - "Ovo je moje delo kojim sam veoma zadovoljan."

Ako vam vaše vrednosti služe, držite ih se. Branite ih. Borite se da ih odbranite.

Ali, trudite se da se borite na način koji neće nikoga povrediti. Šteta nije neophodni sastojak isceljenja.

Kažeš "držite se svojih vrednosti", a u isto vreme kažeš da su naše vrednosti pogrešne. Pomozi mi da to shvatim.

Ja nisam rekao da su vaše vrednosti pogrešne. One su samo prosuđivanja. Procene. Odluke. U većini slučajeva te odluke niste doneli vi, već neko drugi. Vaši roditelji možda. Vaša religija. Vaši učitelji, istoričari, političari.

Vrlo malo od vrednosnih sudova koje ste ugradili u svoju istinu su procene koje ste vi, sami, doneli na osnovu vašeg sopstvenog iskustva. Iskustvo je ono zbog čega ste ovde došli - iz svog iskustva treba da stvorite sebe. A, vi ste sazdali sebe iz iskustva drugih.

Kada bi postojalo nešto kao što je greh, sastojalo bi se u sledećem: dopustiti sebi da postaneš ono što jesi zbog iskustva drugih. To je "greh" koji ste vi počinili. Svi vi. Vi ne iščekujete svoje sopstveno iskustvo, vi prihvatate iskustvo drugih kao jevanđelje (doslovno). I zatim, kada se susretnete sa stvarnim iskustvom po prvi put utiskujete u taj susret ono što mislite da već znate.

Da to niste uradili, mogli ste imati potpuno drugačije iskustvo - koje bi možda ukazalo na grešku vašeg prvobitnog učitelja ili izvora. U većini slučajeva, vi ne želite da vaši roditelji, vaše škole, vaše religije, vaše tradicije, vaši sveti zapisi, budu pogrešni - zato negirate svoje sopstveno iskustvo u koristi onoga što vam je rečeno da treba misliti.

Nigde se to ne može potpunije prikazati nego u vašem odnosu prema ljudskoj seksualnosti.

Svakome je poznato da seksualno iskustvo može biti najzanosnije, najuzbudljivije, najsnažnije, najveselije, najpozitivnije, najintimnije, najskladnije, najživotnije, najjedinstvenije, najjače fizičko iskustvo za koje su ljudi sposobni. Iako ste to otkrili

iskustveno, vi ste izabrali da prihvatite predrasude, mišljenja i ideje o seksu koje su drugi izneli - od kojih svi imaju svoj interes u tome šta vi mislite.

Ova mišljenja, procene i ideje su potpuno kontradiktorne vašem sopstvenom iskustvu, ali zato što se gnušate da protivrečite onima koji su vas učili, vi sebe ubeđujete da mora biti da je vaše iskustvo pogrešno. Rezultat toga je da ste izdali svoju pravu istinu o tom pitanju - sa razornim posledicama.

To isto ste učinili sa novcem. Svaki put u životu kada ste imali mnogo novca osećali ste se dobro. Osećali ste se dobro primajući ga i osećali ste se dobro trošeći ga. Nije bilo ničeg lošeg u tome, ničeg suštinski "pogrešnog". Ali vi ste tako duboko u sebi ukorenili učenje drugih o ovom pitanju, da ste odbacili svoje iskustvo u korist "istine".

Usvajajući tu "istinu" kao svoju sopstvenu, uobličili ste misli oko nje - misli koje su kreativne. Tako ste stvorili ličnu stvarnost oko novca, koja ga odmiče od vas - jer zašto biste nastojali da privučete ono što nije dobro?

Začuđujuće, stvorili ste tu istu protivrečnost oko Boga. Sve što vaše srce oseća o Bogu kaže vam da je bog dobar. Sve što vas vaši učitelji uče o Bogu kaže vam da je Bog loš. Srce vam kaže da Boga treba voleti bez straha. Učitelji vam kažu da se Boga treba plašiti, jer je On osvetoljubivi Bog. Morate živeti u strahu od Božje kazne, kažu oni. Morate drhtati u Njegovom prisustvu. Celog života morate strahovati od suda Gospodnjeg. Jer Gospod je "pravda", rečeno vam je. I Bog zna da ćete biti u nevolji kada se suočite sa strašnom pravdom Gospoda. Zato morate "slušati" Božje zapovesti. Inače...

Pre svega, ne smete postavljati takva logična pitanja, poput ovog "Ako je Bog želeo strogu poslušnost svojih zakona, zašto je ostavio mogućnost da se oni prekrše?"

A vaši učitelji vam kažu - jer je Bog želeo da imate "slobodan izbor". Ali, kakva je to sloboda izbora kada izbor jedne stvari nad drugom dovodi do osude? Kakva je to sloboda "slobodne volje" kada se, ne vaša volja, već tuđa mora izvršiti. Oni koji vas tako uče, učinili bi Boga licemerom.

Rečeno vam je da je Bog oprostaj i saosećanje - ali ako ne zamolite za oprostaj na "pravi način", ako "ne priđete Bogu" pravilno, vaša molba neće biti uslišena, vaš vapaj će ostati neuslišen. Čak ni to ne bi bilo toliko loše da postoji samo jedan pravi način, ali ima toliko mnogo "pravih načina", koliko učitelja koji ih podučavaju.

Većina vas, zato, provodi glavni deo svog zrelog doba tražeći pravi način da poštuje, sluša i služi Bogu. Ironija svega toga je da Ja ne želim vaše poštovanje, nije Mi potrebna vaš poslušnost i nije neophodno da Mi služite.

Takva ponašanja su kroz istoriju od svojih podanika zahtevali monasi - najčešće egocentrični, nesigurni monasi. To nisu Božji zahtevi ni u bilo kom smislu. I čini se neverovatnim da svet do sada nije zaključio da su to lažni zahtevi, nevezani za potrebe ili želje Božanstva.

Božanstvo nema prohteva. Sve što Jeste je upravo to: sve što jeste. Stoga ono ništa ne želi, i ne treba mu ništa - po definiciji.

Ako vi izaberete da verujete u Boga kome je nešto potrebno - i koji se oseća toliko povređenim ukoliko to ne dobije, da kažnjava one od kojih je to očekivao - onda ste izabrali da verujete u Boga mnogo manjeg od Mene. Vi ste onda zaista Deca Manjeg Boga.

Ne, deco moja, molim vas dopustite Mi da vas ponovo uverim, kroz ovo pisanje, da sam Ja bez prohteva. Ja ništa ne zahtevam.

To ne znači da sam Ja bez želja. Želje i prohtevi nisu ista stvar (mada su ih mnogi od vas u sadašnjem životu poistovetili).

Želja je početak svake kreacije. To je prva misao. To je veličanstveno osećanje unutar duše. To je Bog u izboru svoje sledeće tvorevine.

A šta je Božja želja?

Ja prvo želim da spoznam i doživim Sebe u svoj Svojoj slavi - da spoznam Ko Sam. Pre nego što sam stvorio vas - sve svetove univerzuma - bilo je nemoguće da to učinim.

Drugo, Ja želim da vi spoznate i doživite Ko Ste Zapravo putem moći koju sam vam dao da stvarate i doživljavate sebe na način na koji izaberete.

Treće, Ja želim da ceo proces života bude jedno iskustvo stalne radosti, neprekidnog stvaranja, beskrajnog razvitka i potpunog ispunjenja u svakom trenutku sadašnjosti.

Ja sam zasnovao savršeni sistem putem kog se ove moje želje mogu ostvariti. One se ostvaruju sada - upravo u ovom trenutku. Jedina razlika između vas i Mene je u tome što Ja to znam.

U trenutku vaše potpune spoznaje (koja se može desiti bilo kada), vi ćete osećati isto što i Ja: potpunu radost, ljubav, prihvatanje, blaženstvo i zahvalnost.

To su Pet Božjih Stavova. I pre nego što završimo ovaj razgovor, Ja ću vam pokazati kako vas primena ovih stavova u vašem životu može - i hoće - dovesti do Božanskog.

Sve ovo je veoma dug odgovor na vrlo kratko pitanje.

Da, držite se svojih vrednosti - dok god imate osećanje da vam one služe. Ali, preispitajte da li vrednosti kojima vi služite, sa vašim mislima, rečima i delima, uvode u vaše iskustvo najuzvišeniju i najbolju ideju koju ste ikada imali o sebi.

Ispitajte svoje vrednosti jednu po jednu. Stavite ih pod lupu javnosti. Ako možete reći svetu ko ste i u šta verujete bez teškoća i oklevanja, zadovoljni ste sobom. Nema razloga da nastavite dalje ovaj razgovor sa Mnom, jer ste stvorili Sebe - život za Sebe - koji ne treba popravljati. Dostigli ste savršenstvo. Odložite knjigu.

Moj život nije savršen, niti je blizu savršenstvu. Ja nisam savršen. Ustvari, ja sam skup nesavršenosti. Želim - ponekad svim srcem - da mogu ispraviti ove nesavršenosti; da mogu znati šta je uzrok mom ponašanju, šta pobuđuje moje padove, šta ometa moj put. Zato sam došao Tebi, pretpostavljam. Nisam mogao sam naći odgovore.

Drago mi je da si došao. Ja sam oduvek bio tu da ti pomognem. I sad sam ovde. Ne moraš sam naći odgovore. Nikada nisi ni morao.

Ipak, čini mi se tako... drsko... jednostavno sedeti i razgovarati sa tobom na ovaj način - još manje zamišljati da ti - Bog - odgovaraš - mislim to je suludo.

Razumem. Autori Biblije su svi bili umno zdravi, a ti si lud.

Pisci Biblije su bili svedoci Hristovog života i verno su zapisali ono što su čuli i videli.

Ispravka. Većina pisaca Novog zaveta nikada u životu nije srela niti videla Isusa. Oni su živeli mnogo godina pošto je Isus napustio zemlju. Oni ne bi prepoznali Isusa od Nazareta da ga sretnu na ulici.

Ali...

Pisci Biblije su bili veliki vernici i veliki istoričari. Oni su preuzeli priče koje su njima i njihovim prijateljima preneli drugi - stariji - a koje su išle sa kolena na koleno, dok konačno nisu zapisane.

I nije sve što su autori Biblije zapisali uključeno i konačni dokument. Već su se "crkve" okupile oko Isusovog učenja - i, kao što biva kad god se ljudi skupe oko neke moćne ideje, bilo je izvesnih pojedinaca u okviru tih crkvi ili enklava, koji su odlučili koje delove Isusove Priče će objaviti - i kako. Taj proces izbora i obrade se nastavio tokom sakupljanja, pisanja i izdavanja, Jevanđelja i Biblije.

Čak je nekoliko vekova pošto su se prvobitni sveti spisi počeli zapisivati, Crkveni veliki savet odredio, još jednom, koja će učenja i koje istine biti uključeni u tada zvaničnu Bibliju - a koja je "nepoželjno" ili "prerano" objaviti.

Bilo je i drugih svetih zapisa - koje su u trenucima nadahnuća pisali obični ljudi, od kojih nijedan nije bio ništa luđi od tebe.

Da li Ti nagoveštavaš - ne nagoveštavaš - da ovi zapisi mogu jednog dana postati "sveti spisi"?

Dete moje, sve u životu je sveto. Sa tog stanovišta, da, ovo su sveti spisi. Ali, Ja se neću sa tobom dovijati oko reči, jer znam na šta misliš.

Ne, Ja ne sugerišem da će ovaj rukopis jednog dana postati sveti zapis. Bar ne za nekoliko stotina godina ili dok jezik ne postane zastareo.

Vidiš, problem je što je ovde jezik suviše ne-književni, suviše govorni, suviše savremen. Ljudi smatraju da ako bi Bog govorio sa vama neposredno, Bog ne bi zvučao kao momak iz susedstva. Morala bi postojati neka jedinstvena, da ne kažem božanska struktura jezika. Neko dostojanstvo. Neko osećanje Božanskoga.

Kao što sam rekao ranije, to je deo problema. Ljudi imaju osećaj Boga koji se "pojavljuje" u samo jednom obličju. Sve što skrnavi tu formu se smatra bogohuljenjem.

Kao što sam rekao ranije.

Kao što si rekao ranije.

Ali, pređimo na suštinu tvog pitanja. Zašto misliš da je suludo da možeš razgovorati sa Bogom? Zar ne veruješ u molitvu?

Verujem, ali to je drugačije. Molitva je za mene uvek bila jednosmerna. Ja molim, a Bog ostaje nepromenljiv.

Bog nikada nije uslišio molbu?

Oh, jeste, ali nikada verbalno. Oh, u životu su mi se događale raznovrsne zgode za koje sam bio ubeđen da su odgovor - vrlo direktan odgovor - na molitvu. Ali, Bog nikada nije govorio sa mnom.

Razumem. Dakle, taj Bog u koga ti veruješ - taj Bog može učiniti sve - samo ne može govoriti.

Naravno da Bog može govoriti, ako to želi. Ali izgleda neverovatno da bi Bog želeo razgovarati sa mnom.

To je osnova svakog problema na koji nailazite u životu - što ne smatrate sebe dovoljno vrednim da vam se Bog obrati.

Zaboga, kako ikada možete očekivati da čujete Moj glas, ako sebe ne smatrate dovoljno zaslužnim da vam se obratim?

Kažem vam: Ja upravo sada činim čudo. Jer, ne govorim samo tebi, već svakoj osobi koja je izabrala ovu knjigu i čita ove reči.

Svakom od njih Ja sada govorim. Znam ko je svako od njih. Znam ko će naći svoj put do ovih reči - i znam da će (kao i u svim Mojim drugim komunikacijama) neki moći da čuju - a neki će moći samo da slušaju, ali neće čuti ništa.

To uvodi u drugu temu. Ja već sada, dok pišem, razmišljam o izdavanju ovog materijala.

Da. Šta je tu "loše"?

Zar se ne može tvrditi da ja sve ovo radim zbog zarade? Zar to ne čini celu stvar sumnjivom?

Da li je tvoj motiv da nešto napišeš da bi zaradio mnogo novca?

Ne. Nisam zbog toga počeo sve ovo. Počeo sam ovaj razgovor na papiru, jer je moj um već trideset godina opsednut pitanjima - pitanjima za kojima sam žudeo - umirao od želje da saznam odgovore. Ideja da od toga napravim knjigu je došla kasnije.

Od Mene.

Od Tebe?

Da. Ne misliš valjda da bih ti dopustio da protračiš sva ova izvanredna pitanja i odgovore?

Nisam o tome razmišljao, u početku sam samo želeo da dobijem odgovore na pitanja; da se prekine razočarenje; da se završi traganje.

Dobro. Onda prestani preispitivati svoje motive (to neprekidno radiš) i nastavimo.

3

Dobro, imam sto pitanja. Hiljadu. Milion. I problem je u tome što ne znam odakle da počnem.

Samo nabroj pitanja. Samo počni odnegde. Kreni. Napravi listu pitanja koja ti nailaze.

U redu. Neka od njih će izgledati veoma jednostavna, veoma narodska.

Prestani da donosiš sudove o sebi. Samo ih nabroj.

Dobro. Dakle, ovo su pitanja koja mi se sada javljaju.

1. Kada će konačno moj život početi da ide nabolje? Šta je potrebno da se "priblerem" i postignem makar malo uspeha? Može li se borba ikada završiti?

2. Kada ću naučiti dovoljno o vezama i postići da one glatko teku? Postoji li način da se bude srećan u vezama? Moraju li one stalno biti izazov?

3. Zašto ja nikada u životu ne mogu privući dovoljno novca? Da li sam osuđen da živim u oskudici i sastavljam kraj s krajem celog života? Šta me sprečava da ostvarim sve svoje mogućnosti na tom planu?

4. Zašto ne mogu raditi ono što stvarno želim u životu i zaraditi dovoljno?

5. Kako mogu rešiti neke od zdravstvenih problema sa kojima se suočavam? Dovoljno mi je mojih hroničnih problema za ceo život. Zašto ih sve sada imam?

6. Koju karmičku lekciju treba da naučim ovde? Šta pokušavam da savladam?

7. Postoji li reinkarnacija? Koliko prošlih života sam imao? Šta sam bio u njima? Da li je "karmički dug" realnost?

8. Ponekad se osećam veoma parapsihološki obdareno. Postoji li tako nešto? Da li sam ja takav? Da li ljudi koji tvrde da su parapsihološki obdareni "opšte sa đavolom"?

9. Da li je u redu uzeti novac za dobra dela? Ako ja izaberem da se bavim isceliteljskim radom po svetu - Božjim radom - mogu li to raditi i postići finansijski uspeh? Ili se to dvoje međusobno isključuje?

10. Da li je seks u redu? Hajde, reci - šta se stvarno krije iza ovog ljudskog iskustva? Da li seks služi isključivo za stvaranje potomstva, kao što neke religije kažu? Da li se istinska svetost i prosvetljenje postiže kroz odricanje - ili sublimaciju - seksualne energije? Da li je prihvatljiv seks bez ljubavi? Da li je samo fizički doživljaj seksa dovoljan razlog?

11. Zašto si učinio seks tako prijatnim, tako izuzetnim, tako snažnim ljudskim iskustvom, ako svi treba da ga se klonimo što više možemo? U tom smislu, zašto su sve zabavne stvari ili "nemoralne ili zabranjene ili kalorične"?

12. Postoji li život na drugim planetama? Da li su nas ta bića posetila? Da li nas sada posmatraju? Hoćemo li za života videti dokaz - neopoziv i neosporan - vanzemaljskog života? Da li svaki vid života ima svog sopstvenog Boga? Da li si Ti Bog svega?

13. Hoće li utopija ikada stići na planetu Zemlju? Hoće li se Bog ikada pokazati ljudima na Zemlji kako je obećano? Postoji li nešto tako kao što je Drugi Dolazak? Hoće li ikad nastupiti Kraj Sveta - ili apokalipsa kao što se predviđa u Bibliji? Postoji li jedna prava religija? Ukoliko postoji, koja je?

To su samo neka od mojih pitanja. Kao što sam rekao, imam ih još stotinu. Zbog nekih pitanja mi je neprijatno - čine se tako detinjastim. Ali, molim Te, odgovori na njih - jedno po jedno, i razgovarajmo o njima.

Dobro. Sada smo na pravom putu. Nemoj se izvinjavati zbog ovih pitanja. To su pitanja koja su muškarci i žene postavljali stotinama godina. Da su pitanja tako smešna, ne bi ih svaka sledeća generacija postavljala iznova i iznova. Pređimo na prvo pitanje.

Ja sam uspostavio Zakone u univerzumu koji vam omogućuju da imate - da stvorite - upravo to što birate. Ti zakoni se ne mogu prekršiti, niti zanemariti. Vi sledite Zakone upravo sada dok ovo čitate. Ne možete ne slediti Zakon, jer je to način na koji se stvari dešavaju. Ne možete ih otkloniti; ne možete delovati van njih.

U svakom minutu svog života vi ste delovali u okviru njih - i sve što ste ikada doživeli, na taj način ste stvorili.

Vi ste u partnerstvu sa Bogom. Mi delimo večni sporazum. Moje obećanje vama je da ću vam uvek dati ono što tražite; vaše obećanje je da tražite; da razumete proces traženja i davanja. Već sam vam jednom objasnio taj proces. Učiniću to ponovo da biste ga mogli jasno razumeti.

Vi ste trostruka bića. Sastojite se od tela, uma i duše. Možete to nazvati i fizičkim, nefizičkim i metafizičkim. To je Sveto Trojstvo koje je bilo nazivano mnogim imenima.

To što ste vi, Ja sam. Ja se pojavljujem kao Tri-U-Jednom. Neki od vaših teologa su to zvali Otac, Sin i Sveti Duh.

Vaši psihijatri su prepoznali ovaj trijumvirat i nazvali ga svest, podsvest i nadsvest.

Nauka ga naziva energijom, materijom i antimaterijom.

Pesnici govore o umu, srcu i duši. Mislioci Novog Doba govore o telu, umu i duši. Vaše vreme je podeljeno na prošlost, sadašnjost i budućnost. Zar to ne bi moglo biti isto što i podsvesno, svesno i nadsvesno?

Prostor je slično trostruko podeljen: ovde, tamo i međuprostor.

Određivanje i opisivanje tog "međuprostora" postaje teško, nedokučivo. U trenutku kada započinjete definisanje ili opisivanje, prostor koji opisujete postaje "ovde" ili "tamo". Ali mi znamo da ovaj "međuprostor" postoji. On drži "ovde" i "tamo" na mestu - kao što večno sadrži "pre" i "posle" na mestu.

Ova tri vida vas su zapravo tri energije. Možete ih nazvati misao, reč i delo. Sva tri zajedno proizvode rezultat - koji se u vašem jeziku i razumevanju naziva osećanje ili iskustvo.

Vaša duša (podsvest, id, duh, prošlost i tako dalje) je ukupni zbir svih osećanja koja ste ikad imali (stvorili). Vaša Svesnost o nekima od njih se naziva vašim sećanjem. Kada imate sećanje, kaže se da se ponovo vraćate. Odnosno, da sve sastavljate u celinu. Da ponovo slažete delove.

Kada ponovo složite sve delove sebe, setićete se Ko Ste Vi Zapravo.

Proces stvaranja počinje mišlju - idejom, pojmom, viđenjem. Sve što vidite je jednom bila nečija ideja. U vašem svetu ne postoji ništa što nije prvo postojalo kao čista misao.

To se odnosi i na univerzum.

Misao je prvi nivo stvaranja.

Zatim dolazi reč. Sve što vi kažete je iskazana misao. Ona je kreativna i šalje stvaralačku energiju u univerzum. Reči su dinamičnije (stoga, neki mogu reći i kreativnije) od misli, jer reči imaju drugačiji nivo vibracija od misli. One pogađaju (menjaju, potresaju) svemir većom snagom.

Reči su drugi nivo stvaranja.

Zatim sledi radnja.

Radnje su reči u pokretu. Reči su izražene misli. Misli su oblikovane ideje. Ideje su sakupljene energije. Energije su oslobođene sile. Sile su postojeći elementi. Elementi su delovi Boga, jedinke Svega, ispunjenje svega.

Početak je Bog. Kraj je radnja. Radnja je Bog koji stvara - ili Bog koji doživljava. Vaša misao o sebi je da ste nedovoljno dobri, nedovoljno čudesni, nedovoljno bezgrešni, da bi bili deo Boga, da bi bili u savezu sa Bogom. Toliko ste dugo negirali Ko Ste da ste zaboravili Ko Ste.

To se nije slučajno desilo; to nije slučajnost. To je sve deo božanskog plana - jer vi ne biste mogli tvrditi, stvarati, doživeti - Ko Ste, da ste to već bili. Bilo vam je neophodno da prvo otklonite (negirate, zaboravite) vašu vezu sa Mnom, da biste je mogli u potpunosti doživeti, stvarajući je - prizivajući je. Jer vaša je najveća želja - i Moja najviša želja - bila da doživite sebe kao deo Mene. Vi ste, dakle, u procesu doživljavanja sebe kroz ponovno stvaranje sebe i to u svakom pojedinačnom trenutku. Kao što sam i Ja. Kroz vas.

Vidite li savez? Shvatate li njegovo značenje? To je sveta saradnja - istinski, sveto zajedništvo.

Život će ti "krenuti nabolje" onda kada ti to izabereš. Do sada to još nisi izabrao. Oduglovačio si, odgađao, oklevao, otezao. Sada je vreme da objaviš i prizoveš ono što ti je obećano. Da bi to uradio, moraš verovati obećanju i živeti ga. Moraš živeti obećanje Boga.

Božje obećanje je da si ti njegov Sin. Njegovo potomstvo. Njegova slika i prilika. Jednak Njemu.

Ah, ovde se saplićeš. Možeš prihvatiti izraze "Njegov sin, "potomak", "slika i prilika", ali uzmičeš da te nazivaju "jednak Njemu". To je previše da bi se moglo prihvatiti. Suviše veličine, suviše čudesnosti - suviše odgovornosti. Jer, ako si jednak Bogu, ništa ti nije učinjeno - već si sve stvari sam stvorio. Nema više žrtava i mučitelja - ostaju samo ishodi tvojih misli o nečemu.

Reći ću vam sledeće: sve što vidite u svetu je ishod vaše ideje o tome.

Želite li stvarno da vaš život "krene nabolje"? Onda promenite vašu ideju o tome. O vama. Mislite, govorite i ponašajte se kao Bog Koji Jeste.

Naravno, to će vas odvojiti od mnogih - od većine - drugih ljudi. Nazvaće vas ludim. Kazaće da hulite na Boga. Biće im dosta vas i pokušaću, na kraju, da vas unište.

Neće to učiniti zato što misle da živite u svetu sopstvenih iluzija (većina ljudi je dovoljno milostiva da vam dozvoli da se privatno zabavljate), već zato što će, pre ili kasnije, druge privući vaša istina - zbog obećanja koja im nudi.

Na tom mestu će se umešati oni koji smatraju da ih ugrožavate. Jer vaša jednostavna istina, jednostavno življenje će ponuditi više lepote, više utehe, više mira, više radosti i više ljubavi prema sebi i drugima, od bilo čega što vaši zemaljski drugari mogu smisliti.

I ta istina, prihvaćena, predstavljala bi kraj njihovih postupaka. Značila bi kraj mržnje i straha i netrpeljivosti i rata. Kraj osude i ubijanja koje se nastavljalo u Moje ime. Kraj stava da sila određuje pravo. Kraj sticanju zasnovanom na moći. Kraj vernosti kojom gospodari strah. Kraj sveta kakvim ga oni znaju i kakvim ste ga dosad stvorili.

Zato budi spremna, dobra dušo. Jer bićeš klevetana i ponižavana, pogrdno nazivana, napuštena, i na kraju optužena, osuđena i prognana - na njihov sopstveni način - od trenutka kada prihvatiš i usvojiš svoj sveti cilj - ostvarenje Sebe.

Zašto to onda činiti?

Zato što te više ne brine da li te svet prihvata i da li odobrava tvoje postupke. Nisi više zadovoljan onim do čega je to dovelo. Ne dopada ti se šta je donelo drugima. Želiš da bol nestane, patnja da se završi, iluzija da prestane. Dosta ti je sveta kakav trenutno jeste. Tražiš noviji svet.

Ne traži ga više. Sad ga dozovi.

Možeš li mi pomoći da bolje shvatim kako to da uradim?

Da. Prizovi prvo tvoju Najuzvišeniju Misao o tebi. Zamisli sebe kakav bi bio kada bi svaki dan živeo tu misao. Zamisli šta bi mislio, radio i govorio, i kako bi odgovarao na ono što drugi rade i govore.

Vidiš li neku razliku između te projekcije i onoga što sada misliš, radiš i govoriš?

Da. Vidim veliku razliku.

Dobro. Tako i treba, jer znamo da sada ne živiš svoju najuzvišeniju viziju sebe. Sada, pošto si video razliku između toga gde si i gde želiš biti, počni da menjaš - svesno menjaš - svoje misli, reči i dela tako da odgovaraju tvojoj najuzvišenijoj viziji.

To će zahtevati ogroman umni i fizički napor. To će iziskivati neprekidno praćenje svake tvoje misli, reči i dela, iz trenutka u trenutak. To će podrazumevati stalno svesno pravljenje izbora. Ceo ovaj proces je jedan ogroman pokret ka svesnosti. Ukoliko preduzmeš ovaj izazov otkrićeš da si pola svog života proveo nesvesno. To jest, ne spoznajući svesno koje misli, reči i dela biraš, dok ne doživiš njihove posledice. Onda, kada iskusiš rezultate, negiraš da su tvoje misli, reči i dela u bilo kakvoj vezi sa njima.

Ovo je je poziv da prekineš takvo nesvesno življenje. To je izazov prema kome te tvoja duša pozivala od početka vremena.

Takva vrsta stalnog mentalnog posmatranja se čini strašno iscrpljujućom.

Mogla bi biti, dok ne postane druga priroda. U stvari, to je tvoja druga priroda. Tvoja prva priroda je da bezuslovno voliš. Tvoja druga priroda je da svesno izabereš da iskažeš tvoju prirodu, tvoju pravu prirodu.

Izvini, ali zar me ne bi to stalno uređivanje svega što mislim, kažem i radim činilo "dosadnim"?

Nikada. Različitim, da. Dosadnim, ne. Da li je Isus bio dosadan? Ja ne mislim tako. Da li bilo dosadno biti u Budinom društvu? Ljudi su se skupljali, molili da budu u njegovom prisustvu. Niko ko je postigao majstorstvo nije dosadan. Neobičan, možda. Izuzetan, možda. Ali, nikako dosadan.

Prema tome - želiš li da tvoj život "krene napred"? Počni odmah da ga zamišljaš onakvim kakvim želiš da bude - i kreni ka tamo. Proveri svaku misao, reč i radnju koje nisu u harmoniji sa tim. Udalji se od njih.

Kada imaš misao koja nije u skladu sa tvojom najuzvišenijom vizijom, promeni misao odmah, na licu mesta. Kada kažeš reč koja nije u skladu sa tvojom najvećom zamisli, pazi da ponovo ne kažeš nešto slično. Kada uradiš nešto što nije prilagođeno tvojoj najboljoj nameri, odluči da to bude poslednji put. I ispravi grešku, ako možeš, u odnosu na sve koji su u to bili uključeni.

Čuo sam to ranije i uvek sam se bunio protiv toga, jer izgleda tako nepošteno. Mislim, ako si bolestan kao pas, ne smeš to priznati. Ako si bez novca kao prosjak, nikada to ne smeš reći. Ako si pakleno uznemiren, ne smeš to pokazati. To me podseća na šalu o trojici ljudi koji su poslali u pakao. Jedan je bio Katolik, jedan Jevrej, jedan sledbenik Novog Doba. \avo je podrugljivo pitao Katolika: "Pa, kako uživaš u vrućini?" A Katolik je šmrknuo: "Može i jače". \avo je onda upitao Jevrejina: "A kako se tebi sviđa vrućina?" Jevrej je rekao: "Šta drugo mogu očekivati sem više pakla?" Konačno je đavo došao do sledbenika Novog Doba. "Vrućina?" upita sledbenik, preznojavajući se. "Kakva vrućina?"

To je dobra šala. Ali ja ne govorim o ignorisanju problema, ili pretvaranju da on ne postoji. Ja govorim o opažanju okolnosti, i potom kazivanju vaše najveće istine o njima.

Ako nemate novca, nemate novca. Besmisleno je lagati o tome, i zapravo iscrpljujuće izmišljati priče koje to negiraju. Ali vaša misao o tome - "Biti bez novca je loše", "Ovo je užasno", "Ja sam loša osoba, jer dobri ljudi vredno rade i trude se da imaju

novca", itd. - određuje koliko dugo ostajete u besparici. Radnje koje preduzimate u vezi s tim - sažaljevanje sebe, obeshrabrenost, pasivnost, nenastojanje da se nađe izlaz, jer "kakva je korist od toga?" - stvaraju vašu dugoročnu stvarnost.

Prva stvar koju treba razumeti o univerzumu je da nijedno stanje nije "dobro" ili "loše". Ono samo jeste. Zato prestanite da donosite vrednosne sudove.

Druga stvar koju treba znati je da su sva stanja i uslovi privremeni. Ništa ne ostaje isto, ništa ne ostaje nepromenjeno. Na koji način se stvar menja, to zavisi od vas.

Oprosti mi, ali moram Te ovde ponovo prekinuti. Šta je sa osobom koja je bolesna, ali ima veru koja pokreće planine - i tako misli, kaže i veruje da će joj biti bolje... samo da bi šest nedelja kasnije umrla. Kako se to slaže sa svim tim pozitivnim mišljenjem i potvrdnim akcijama.

To je dobro pitanje. Postavljaš teška pitanja. To je dobro. Nije dovoljna samo moja reč za bilo šta. Postoji tačka na horizontu kada ćeš morati da veruješ mojoj reči - jer ćeš shvatiti da ti i Ja možemo zauvek raspravljati o nečemu - dok ne preostane ništa drugo nego "prihvati ili odbaci". Ali još uvek nismo do tog mesta stigli. Zato nastavimo ovaj dijalog, nastavimo razgovarati...

Osoba koja ima "veru koja pokreće planine", i umre šest nedelja kasnije, pokretala je planine tokom šest nedelja. Moguće je da je njoj to bilo dovoljno. Ona je možda u poslednjem času poslednjeg dana odlučila: "U redu, bilo je dosta. Spremna sam sada za drugu avanturu." Vi niste morali da znate za tu odluku, jer je moguće da vam nije rečena. Zapravo, ta osoba je možda donela odluku ranije - danima i nedeljama - a nije vam rekla: nije nikome rekla.

Vi ste stvorili društvo u kome je vrlo loše poželeti da umreš - vrlo loše prihvatiti smrt. Zato što vi ne želite da umrete, ne možete zamisliti da bilo ko to želi - bez obzira kakve su okolnosti ili stanje u kojima se nalazi.

Ali ima mnogo situacija u kojima je smrt poželjnija od života - koje znam da možete zamisliti, ako razmišljate makar i malo. Ali, te istine se dešavaju vama - one nisu očigledne same po sebi - kada ste suočeni sa nekim drugim ko bira smrt. I osoba koja umire to ne zna. Ona može u sobi osetiti nivo odobravanja svoje odluke.

Jeste li ikad приметili koliko mnogo ljudi čeka da se soba isprazni pre nego što umru? Neki od njih čak moraju reći svojim bližnjima: "Ne, stvarno idi. Pojedi nešto?" Ili: "Idi, odspavaj malo. Videću te ujutru." I onda kada verni čuvar ode, isto čini i duša tela koje je čuvano.

Da su oni rekli svojim okupljenim rođacima i prijateljima: "Ja samo želim da umrem", oni bi na to rekli: "Oh, ne misliš to stvarno" ili "Nemoj tako govoriti", ili "Drži se", ili "Molim te, nemoj me ostaviti".

Celokupna medicinska profesija je obučena da ljude održi u životu, umesto da omogućí ljudima da umru dostojanstveno.

Vidite, doktoru ili medicinskoj sestri smrt je neuspeh. Prijatelju ili rođaku smrt je katastrofa. Samo je duši smrt olakšanje - oslobođenje.

Najveći poklon koji možete umirućem dati je dopustiti mu da umre u miru - ne misleći da mora da "se bori" ili nastavi patnju ili brigu o vama u tom najpresudnijem prelazu svog života.

Dakle, to je često ono što se dešava u slučaju čoveka koji kaže da će živeti, veruje da će živeti, čak se moli da živi: na nivou duše on se "predomislio". Vreme je da se napusti telo da bi duša bila spremna za nove poduhvate. Kada duša donese tu odluku, ništa što telo čini je ne može izmeniti. Ništa što um misli je ne može preokrenuti. U trenutku smrti spoznajemo ko upravlja stvarima u trojstvu telo-um-duša.

Celog života mislite da ste vi vaše telo. Ponekad mislite da ste vaš um. U vreme smrti otkrivete Ko Ste Vi Zapravo.

Ima trenutaka kada telo i um ne slušaju dušu. To takođe stvara scenario koji opisuješ. Najteža stvar za ljude je da čuju svoju sopstvenu dušu. (Primetite da mali broj to čini.)

Dešava se često da duša donese odluku da je vreme napustiti telo. Telo i um - večne sluge duše - to čuju, i proces oslobađanja počinje. Ali um (ego) to ne želi da prihvati. Na kraju, to je završetak njegovog postojanja. Zato on naredi telu da se opire smrti. Telo to rado čini, jer ni ono ne želi da umre. Telo i um (ego) primaju veliko ohrabrenje, veliku nagradu za to iz spoljašnjeg sveta - sveta svoje kreacije. Tako je strategija potvrđena.

Sada, u tom trenutku, sve zavisi od toga koliko jako duša želi da ode. Ako ne postoji velika žurba, duša može reći: "U redu, ti pobeđuješ. Još malo ću ostati sa tobom". Ali, ako je duši jasno da ostanak ne služi njenom višem cilju - da ne postoji drugi način da se ona može dalje razviti kroz to telo - duša će otići i ništa je neće zaustaviti - niti bi išta trebalo to da pokuša.

Duši je potpuno jasno da je njena svrha razvoj. To je njena jedina svrha - i njena duhovna svrha. Ona nije zaokupljena postignućima tela ili razvitkom uma. Oni su za dušu beznačajni.

Duši je takođe jasno da nema velike tragedije u napuštanju tela. Na mnogo načina, tragedija je biti u telu. Tako da morate razumeti da duša drugačije gleda na smrt.

Naravno, ona vidi i celo "pitanje života" drugačije - i to je izvor mnogih prepreka i nedoumica koje čovek oseća u svom životu. Frustracije i uznemirenost proizilaze iz neslušanja sopstvene duše.

Kako ja mogu najbolje slušati svoju dušu? Ako je duša zaista gospodar, kako ja mogu biti siguran da sam primio sve njene poruke?

Prva stvar koju možeš učiniti je da razjasniš šta duša želi - i da prestaneš da to prosuđuješ.

Da li ja donosim sudove o svojoj sopstvenoj duši?

Stalno. Upravo sam ti pokazao kako prosuđujete sebe ukoliko želite umreti. Vi takođe sebe prosuđujete ako želite živeti - stvarno živeti. Osuđujete sebe kada želite da se smežete, kada želite plakati, pobediti, izgubiti - ako želite da doživite radost i ljubav - posebno za to osuđujete sebe.

Zaista?

Negde ste naišli na ideju da je Božanski odricati se radosti - da je rajski ne slaviti život. Odricanje, rekli ste sebi, je dobrota.

Kažeš li da je to loše?

Nije ni dobro, ni loše, to je jednostavno negiranje. Ako se osećate dobro posle negiranja sebe, onda je u vašem svetu to dobro. Ako se osećate loše, onda je loše. U većini slučajeva se ne možete odlučiti. Odričete se ovoga ili onoga, jer kažete sebi da to treba da učinite. Onda kažete sebi da je to bilo ispravno uraditi - ali se čudite zašto se ne osećate dobro.

I tako prva stvar koju treba uraditi je prestati sa donošenjem suda o sebi. Spoznajte šta je želja duše i sledite je. Sledite dušu.

Duša žudi za najuzvišenijim osećanjem ljubavi koje možete zamisliti. To je želja duše. To je njena svrha. Duša traži osećanje. Ne znanje, nego osećanje. Ona već ima znanje, ali znanje je pojmovno. Osećanje je iskustveno. Duša želi da oseća sebe i na taj način da spozna sebe u svom sopstvenom iskustvu.

Najuzvišenije osećanje je doživljaj jedinstva sa Svim Što Jeste. To je veliki povratak Istini za kojim duša žudi. To je osećanje savršene ljubavi.

Savršena ljubav prema osećanju je ono što je savršeno belo prema boji. Mnogi misle da je belo nedostatak boje. Nije tačno. To je sabranost svih boja. Belo je svaka druga boja koja postoji, pomešana.

Isto tako, ljubav nije nedostatak osećanja (mržnje, ljutnje, žudnje, ljubomore, pohote), već zbir svih osećanja. To je suma svega. Zajednički iznos. Sve.

Dakle, da bi duša doživela savršenu ljubav, ona mora doživeti svako ljudsko osećanje.

Kako ja mogu saosećati sa nečim što ne razumem? Kako mogu drugima oprostiti ono što nisam nikada iskusio u Sebi? Tako vidimo i jednostavnost i čudnosnu veličinu putovanja duše. Konačno razumemo za čim ona žudi: Svrha ljudske duše je da doživi sve - da bi mogla biti sve.

Kako može biti gore, ako nikada nije bila dole, levo, ako nije bila desno? Kako može biti toplo, ako ne zna za hladno, dobro ako negira zlo? Očigledno, duša ne može izabrati da bude nešto, ako nema od čega birati. Da bi duša doživela svoju veličanstvenost, mora znati šta je veličanstvenost. I tako duša shvata da veličanstvenost postoji samo u okviru onoga što nije veličanstveno, već ga blagosilja, videći u njemu deo sebe koji mora postojati da bi drugi deo sebe mogla iskazati.

Zadatak vaše duše je, naravno, da podstakne izbor veličanstvenosti - izbor najboljeg od onog Ko Ste - ne osuđujući ono što ne birate.

To je veliki zadatak za koji je potrebno mnogo puta živeti, jer vi ste navikli da požurite sa prosuđivanjem i proglasite da je nešto "pogrešno" ili "loše" ili "nedovoljno", pre nego što blagosiljate ono što ne birate.

Vi činite i gore od osude - vi zapravo težite da povredite ono što ne odaberete. Vi pokušavate da ga uništite. Ako postoji osoba, mesto ili stvar sa kojom se ne slažete, vi je napadate. Ako postoji religija koja se protivi vašoj, vi je proglašavate pogrešnom. Ako postoji misao koja se protivi vašoj, vi je ismejavate. Ako postoji ideja drugačija od vaše, vi je odbacujete. U tome grešite, jer stvarate samo pola univerzuma. I čak ne možete razumeti vašu polovinu kada ste odbacili drugu.

To je sve veoma smisljeno i ja Ti zahvaljujem. Niko mi nikada nije rekao te stvari. Bar ne na tako jednostavan način. I ja pokušavam da ih razumem. Zaista pokušavam. Ali, nešto od toga je teško prihvatiti. Čini mi se da kažeš, na primer, da treba voleti "pogrešno" da bismo spoznali "ispravno". Da li kažeš da moramo prigrliti đavola, da se tako izrazim?

Kako ga inače isceliti? Naravno, pravi đavo ne postoji - ali ti odgovaram terminom koji si izabrao.

Iscljenje je proces prihvatanja svega, a zatim izbora najboljeg. Razumeš li to? Vi ne možete izabrati da budete Bog, ako ne postoji ništa drugo između čega biste to mogli izabrati.

Opa, stani! Ko je pomenuo išta o tome da želi biti Bog?

Najuzvišenije osećanje je savršena ljubav, zar ne?

Da, mislim da je tako.

A možeš li naći bolji opis Boga?

Ne mogu.

Tvoja duša teži najuzvišenijem osećanju. Ona traži da doživi - da bude - savršena ljubav.

Ona jeste savršena ljubav - i to zna. Ali, ona želi da učini više od spoznaje. Ona želi da to bude u svom doživljaju.

Naravno da stremite da budete Bog! Šta ste drugo mislili da želite?

Ne znam. Nisam siguran. Pretpostavljam da nikada nisam razmišljao o tome na taj način. Čini se da postoji nešto neodređeno bogohulno u tome.

Nije li zanimljivo da ne nalaziš ništa bogohulno u nastojanju da budeš poput đavola, a težnja da budeš kao Bog te vređa.

Čekaj malo! Ko želi da bude sličan đavolu?

Ti. Svi vi! Vi ste čak stvorili religije koje kažu da ste rođeni u grehu - da ste grešnici po rođenju - da biste ubedili sebe u svoje sopsotveno zlo. Ali, ako bih vam rekao da ste rođeni od Boga - da ste čisti Bogovi i Boginje u trenutku rađanja - čista ljubav - vi biste me odbacili.

Ceo svoj život ste proveli uveravajući sebe da ste loši. Ne samo da ste vi loši već i da je ono što želite loše. Seks je loš, novac je loš, radost je loša, moć je loša, imati mnogo je loše - mnogo bilo čega. Neke od vaših religija su vas skoro uverili da je igrati loše, da je muzika loša, da je slaviti život loše. Uskoro ćete se složiti da je loše smeškati se, smejati se, da je voleti loše.

Ne, ne, prijatelju moj, vi niste sigurni za mnoge stvari, ali za jednu ste sigurni: vi i većina onoga što želite je loše. Pošto ste tako procenili sebe, odlučili ste da je vaš zadatak da postanete bolji.

To je u redu, što se tiče vas. U svakom slučaju krajnje odredište je isto - samo postoji delotvorniji način, kraći put, brža staza.

A to je?

Prihvatanje onoga Ko i Šta Jeste upravo sada - i ispoljavanje toga.

To je Isus radio. To je put Bude, Krišne, pravac svakog Učitelja koji se pojavio na planeti.

I svaki Učitelj je isto tako imao istu poruku: Šta sam ja, to ste vi. Šta ja mogu učiniti, možete i vi. Te stvari i mnoge druge i vi ćete raditi.

Ali, vi niste slušali. Umesto toga vi ste izabrali mnogo teži put: onoga ko misli da je đavo, ko zamišlja da je zlo.

Vi kažete da je teško ići Hristovim putem, slediti učenja Bude, držati svetlost Krišne, biti Učitelj. Ali Ja vam kažem sledeće: mnogo je teže negirati Ko Ste, nego to prihvatiti.

Vi ste dobrota i milost i saosećanje i razumevanje. Vi ste mir i radost i svetlost. Vi ste oprostaj i strpljenje, snaga i hrabrost, pomagač u nevolji, tešilac u vreme tuge, iscelitelj u vreme povrede, učitelj u vreme nedoumice. Vi ste to. I u trenucima svog života znali ste sebe kao takve.

Izaberite sada da znate sebe takvim uvek.

4

Uh! Inspirišeš me!

Pa, ako te Bog ne može inspirisati, ko dođavola može?

Da li si uvek tako neozbiljan?

Nisam to zamislio kao neozbiljnost. Pročitaj ponovo.

Oh, vidim.

Da.

Međutim, bilo bi u redu da sam bio neozbiljan, zar ne?

Ne znam. Navikao sam da je moj Bog malo više ozbiljan.

Učini mi uslugu i nemoj me ograničavati. Usput, učini i sebi istu uslugu.

Desilo se da Ja imam dobar smisao za šalu. Rekao bih da ga morate imati kad pogledate šta ste uradili sa životom, zar ne? Mislim, ponekad se tome moram smeјati.

Ali, u redu je, jer vidiš, Ja znam da će na kraju sve ispasti dobro.

Šta pod time podrazumevaš?

Mislim da u ovoj igri ne možete izgubiti. Ne možete pogrešiti. To nije deo plana. Ne postoji način da ne stignete kuda ste krenuli. Ne postoji način da promašite svoje odredište. Ako je Bog vaš cilj, imate sreće, jer je Bog tako veliki da ga ne možete promašiti.

To je, naravno, velika briga. Velika briga je da ćemo nekako zabrlјati i da nećemo nikada uspeli da Te vidimo, da sa Tobom budemo.

Misliš "dospeti u raj"?

Da. Svi se plašimo odlaska u pakao.

Zato ste od početka sebe tamo postavili ne bi li izbegli da tamo odete. Hmmm. Zanimljiva strategija.

Eto, opet si neozbiljan.

Ne mogu to sprečiti. Cela ova stvar oko pakla izaziva ono najgore u meni!

Zaboga, pa Ti si pravi komičar.

Dugo ti je trebalo da to shvatiš. Da li si skoro pogledao na šta svet liči?

Što me navodi na sledeće pitanje. Zašto ne popraviš svet, umesto da dozvoljavaš da ide dođavola?

Zašto ga ti ne popraviš?

Nemam moć da to uradim.

Besmislica. Vi imate moć i sposobnost da upravo sada rešite problem gladi u svetu, da izlečite bolesti ovog trenutka. Šta bi bilo kad bih ti rekao da vaša sopstvena medicinska profesija zadržava lekovita sredstva, odbija da odobri alternativne lekove i postupke, jer oni prete da ugroze strukturu lekarske profesije. Šta ako ti kažem da vlade u svetu ne žele da zaustave gladovanje? Da li bi mi verovao?

Teško bih to mogao prihvatiti. Znam da je to popularno gledište, ali ne mogu verovati da je zapravo istinito. Nijedan doktor ne želi da uskrati izlečenje. Nijedan vladar ne želi da vidi svoje ljude kako umiru.

Nijedan pojedinačan doktor, to je istina. Nijedan vladar posebno, to je tačno. Ali, lečenje i vođenje politike su postali institucionalizovani, i institucije su te koje se protive tim nastojanjima, ponekad veoma dovitljivo, ponekad čak nehотиčno, ali neizbežno... jer je za te institucije to pitanje opstanka.

Jedan jednostavan i očigledan primer je da doktori na Zapadu negiraju uspešnost lečenja doktora na Istoku, jer da prihvate i priznaju da izvesni alternativni načini mogu dovesti do izlečenja, značilo bi da ugrožavaju samu građu od koje je cela institucija sklopljena.

To nije zlonamerno, ali je podmuklo. Profesija to ne radi zato što je zla. To radi zato što je uplašena.

Svaki napad je poziv za pomoć.

Pročitao sam to u Kursu o čudima.

Ja sam to tamo stavio.

Ti imaš odgovor na sve.

Što me podseća da smo tek počeli da razmatramo tvoja pitanja. Razgovarali smo kako da postaviš svoj život na pravi put. Šta da učiniš da on "krene". Ja sam raspravljao o procesu stvaranja.

I ja sam te stalno prekidao.

U redu je, ali vratimo se na tu raspravu, jer ne želimo da izgubimo nit nečega što je veoma važno.

Život je stvaranje, a ne otkrivanje.

Vi ne živite svaki dan da biste otkrili šta on ima da vam pruži, već da to stvorite. Vi stvarate svoju stvarnost svakog minuta, verovatno i neznajući.

Evo zašto je to tako i kako se odvija.

1. Ja sam vas stvorio na sliku i priliku Boga.

2. Bog je stvaralac.

3. Vi ste tri bića u jednome. Možete nazvati ova tri aspekta bića kako god želite. Otac, Sin i Sveti Duh; um, telo i duša; nadsvest, svest i podsvest.

4. Stvaranje je proces koji proizilazi iz ova tri dela vašeg bića. Drugim rečima, vi stvarate na tri nivoa. Sredstva stvaranju su: misao, reč i delo.

5. Svako stvaranje počinje sa mišlju ("Proizilazi iz Oca"). Svako stvaranje se zatim pomera ka reči ("Traži i primićeš, kaži i biće ti učinjeno"). Svako stvaranje se ostvaruje u delu ("I reč je telo postala i živela među nama").

6. Ono o čemu mislite, a o čemu nikad potom ne govorite, stvara se na jednom nivou. Ono o čemu mislite i o čemu govorite, stvara se na drugom noviou. Ono što mislite, govorite i radite, postaje pojavno u vašoj stvarnosti.

7. Misлити, govoriti i raditi nešto u šta stvarno ne verujete je nemoguće. Zato proces stvaranja mora uključivati veru ili znanje. To je potpuna vera. Ona je više od nade. Ona je spoznaja izvesnosti ("Svojom verom bićeš izlečen"). Zato, delatna komponenta stvaranja uvek uključuje znanje. To je izvorna jasnoća, potpuna izvesnost, totalno prihvatanje nečega kao stvarnosti.

8. Takva postavka znanja je postavka silne i neverovatne zahvalnosti. To je zahvaljivanje unapred. I to je možda najveći ključ stvaralaštva: biti zahvalan unapred stvaranju. Takvo bezrezervno prihvatanje ne samo da se oprašta, već se i podstiče. To je siguran znak umeća. Svi Učitelji znaju unapred da je delo već učinjeno.

9. Slavite i uživajte u svemu što stvarate i što ste stvorili. Odbaciti bilo koji deo toga značilo bi odbaciti deo sebe. Šta god da se predstavlja sada kao deo vaše kreacije, primite ga, usvojite ga, blagoslovite ga i budite zahvalni za njega.

Nemojte ga osuđivati, jer osuđivati ga značilo bi osuđivati sebe.

10. Ukoliko postoji neki vid stvaranja za koji uvidite da u njemu ne uživate, blagosiljajte ga i jednostavno ga promenite. Ponovo birajte. Prizovite novu stvarnost. Pomislite novu misao. Kažite novu reč. Uradite novu stvar. Uradite to veličanstveno i ostatak sveta će vas slediti. Tražite to. Pozovite ih. Kažite: "Ja sam Život i Put, sledite me".

Na taj način se ispoljava Božja volja "na Zemlji, kao i na Nebu".

Ako je sve tako jednostavno, ako su ovih deset koraka sve što nam je potrebno, zašto se ne odvija tako kod većine nas?

To se odvija na taj način za sve vas. Neki od vas koriste "sistem" svesno, sa punom svešću, a neki od vas ga koriste nesvesno, čak i ne znajući šta rade.

Neki od vas koračaju potpuno budni, neki od vas koračaju u snu. Ali, svi vi stvarate svoju realnost - stvarate, ne otkrivajte - koristeći moć koju sam vam Ja dao i proces koji sam upravo opisao.

Dakle, pitao si kada će tvoj život "krenuti" i dao sam to odgovor.

Od tebe zavisi da li će tvoj život da "krene" i to tako što ćeš prvo veoma jasno misliti o tome. Razmišljaj šta želiš biti, raditi i imati. Razmišljaj o tome često dok ti ne postane sasvim jasno. Zatim, kada ti je vrlo jasno, nemoj misliti ni o čemu drugom. Ne zamišljaj druge mogućnosti.

Odbaci sve negativne misli iz svog mentalnog sklopa, izgubi sav pesimizam. Oslobodi se sumnji. Izbaci sve strahove. Istreniraj svoj um da se čvrsto drži prvobitne kreativne misli.

Kada su ti misli jasne i postojane, počni da ih iskazuješ kao istine. Govori ih glasno. Upotrebi veliku izjavu koja priziva stvaralačku moć: Ja sam. Uputi iskaz "Ja sam" drugima. "Ja sam" je najjača stvaralačka izjava univerzumu. Sve što misliš, šta god kažeš, posle reči "Ja sam", pokreće ta iskustva, primiče ih, dovodi ih tebi.

Ne postoji drugi način na koji univerzum zna delovati. Ne postoji drugi put kojim zna krenuti. Univerzum odgovara na "Ja sam", kao što bi odgovorio div iz boce.

Ti kažeš "Oslobodi se sumnji, odbaci strahove, izgubi pesimizam", kao da kažeš "kupi mi veknu hleba". Ali te stvari je lakše reći nego uraditi. "Odbaci sve negativne misli iz svog mentalnog sklopa" se može pročitati i kao "popni se na Mont Everest - pre ručka". To je prilično velika naredba.

Obuzdati svoje misli, imati kontrolu nad njima, nije tako teško kao što se čini. (Niti je, u tom smislu, uspon na Mont Everest.) To je sve stvar discipline. To je pitanje namere.

Prvi korak je naučiti da se nadziru sopstvene misli; da se misli o onome šta se misli.

Kada uhvatiš sebe da misliš negativne misli - misli koje negiraju tvoju najvišu ideju o nečemu - misli ponovo! Želim da to učiniš, doslovno. Ako misliš da si potišten, da si u neprilici i da se ništa dobro ne može desiti, misli ponovo. Ako misliš da je svet loš, ispunjen negativnim događajima, misli ponovo. Ako misliš da ti život propada, i čini ti se da ga nikad nećeš moći ponovo skupiti, misli ponovo.

Možeš izvežbati sebe da to radiš. (Pogledaj kako si se dobro izvežbao da to ne radiš.)

Hvala ti. Nikad mi taj proces nije tako jasno bio prikazan. Želeo bih da je to tako lako uraditi kao što je reći - ali ga sada jasno razumem - bar tako mislim.

Pa, ako ti treba ponovni prikaz, imamo nekoliko života.

5

Koji je pravi put do Boga? Da li taj put vodi kroz odricanje, kao što neki jogiji veruju? I šta je sa onim što nazivamo patnjom? Da li su patnja i pokornost put do Boga, kao što mnoge askete kažu? Zaslužujemo li put u raj time što smo "dobri", kao što mnoge religije uče? Ili imamo slobodu da se ponašamo kako želimo, kršimo ili ignorišemo svako pravilo, odbacimo sva tradicionalna učenja, uronimo u samopovlašćivanje, i tako pronađemo Nirvanu, kao što mnoge pristalice Novog Doba kažu? Šta je ispravno? Kruti moralni standardi ili radi-kako-želiš? Tradicionalne vrednosti ili nađi-pravac-usput? Šta je ispravno? Deset zapovesti ili Sedam Koraka ka Prosvetitelju?

Imaš jaku potrebu da to bude jedan ili drugi način, zar ne... Ne bi li moglo biti sve to?

Ne znam. Pitam tebe.

Onda ću ti odgovoriti, na način na koji možeš najbolje razumeti - mada ti kažem da je tvoj odgovor unutar tebe. To kažem svim ljudima koji čuju Moje reči i traže Moju Istinu.

Svakom srcu koje iskreno upita koji je put do Boga, to je pokazano. Svako svojim srcem oseti Istinu. Dođi Meni stazom svog srca, a ne putovanjem svog uma. Nikad Mene nećeš naći u svom umu.

Da bi iskreno spoznao Boga, moraš biti van svog uma.

Ipak, tvoje pitanje iziskuje odgovor. I Ja se neću skloniti od žeđi tvoga traganja. Počeću sa tvrdnjom koja će te zaprepastiti - i možda uvrediti osećanja mnogih ljudi. Deset zapovesti ne postoje.

O, Moj Bože, zar ne postoje?

Ne, ne postoje. Kome bih Ja zapovedao? Sebi? I zašto bi takve zapovesti bile potrebne? Sve što hoću već jeste. Zar ne? Zašto je onda neophodno zapovedati bilo kome?

A, i da sam izdao zapovesti, zar ne bi one bile automatski poštovane? Kako bih Ja mogao želeti nešto toliko mnogo da to zapovedam - i onda sedeti sa strane i posmatrati kako se to ne ostvaruje?

Kakav bi kralj to mogao učiniti? Kakav vladar?

Ali, ipak Ja ti kažem sledeće: Ja nisam ni kralj, ni vladar. Ja sam jednostavno - i čudesno - Stvaralac. Ali Stvaralac ne vlada, već samo stvara, stvara - i nastavlja da stvara.

Ja sam stvorio vas - blagosloveni bili - na Svoju sliku i priliku. Uz to sam vam dao izvesna obećanja. Rekao sam vam, jednostavnim rečima, kako će vam biti kada postanete kao jedno sa Mnom.

Ti si, kao što je Mojsije bio, iskreni tragalac. Mojsije je, takođe, kao što ti sada činiš, stao pred mene, moleći za odgovore. "O, Bože Mojih Očeva", zvao je. "Bože mog Boga, umilostivi se da mi pokažeš. Daj mi znak, da mogu reći mom narodu! Kako možemo znati da smo izabrani?"

I Ja sam došao Mojsiju, isto kao što sam sada došao tebi, sa božanskim sporazumom - večnim obećanjem - sigurnom i pouzdanom obavezom. "Kako mogu biti siguran?" tužno je pitao Mojsije. "Jer sam ti tako Ja rekao", odgovorio sam Ja. "Imaš Božju reč."

I Reč Boga nije bila naredba, već obaveza. Ovo su, dakle ...

Deset obaveza

Znaćete da ste pošli Božjim putem i znaćete da ste pronašli Boga, jer će postojati ovi znaci, nagoveštenja, promene, u vama:

1. Volećete Boga svim srcem, umom i dušom. I neće biti nijednog drugog Boga ispred Mene. Nećete više obožavati ljudsku ljubav, ili uspeh, novac ili moć, niti bilo koji takav simbol. Odbacićete te stvari kao što dete ostavlja igračku. Ne zato što su one bezvredne, već zato što ste ih vi prerasli.

I znaćete da ste pošli Božjim putem jer:

2. Nećete koristiti Božje ime uzalud. Niti ćete Me pozivati za beznačajne stvari. Razumećete moć reči i misli, i nećete ni pomisliti da pozivate Božje ime na ne-Božji način. Nećete koristiti moje ime uzalud zato što ne možete. Jer moje ime - Veliko "Ja Sam" - nikad se ne koristi uzalud (odnosno bez rezultata), niti će to ikad biti moguće. A kad budete pronašli Boga, to ćete znati.

I, Ja ću vam dati druge znake, takođe:

3. Setićete se da jedan dan posvetite Meni i nazvaćete ga svetim. To je zato da ne biste dugo ostali u svojoj iluziji, već da biste podstakli sebe da se setite ko ste i šta ste. I onda ćete uskoro svaki dan zvati praznikom i svaki trenutak svetim.

4. Poštovaćete svoju majku i oca - i znaćete da ste Božje dete kada poštujete svog Oca/Majku Boga u svemu što kažete ili radite ili mislite. I kada poštujete Majku/Oca Boga i svog oca i majku na Zemlji (jer su vam oni dali život), onda ćete, isto tako, poštovati svakoga.

5. Znaćete da ste pronašli Boga kada budete sigurni da nećete izvršiti ubistvo (to jest, svesno ubiti, bez razloga). Jer, mada ćete shvatiti da ne možete prekinuti život drugoga u bilo kojoj prilici (ceo život je večan), nećete izabrati da prekinete bilo koju inkarnaciju, niti da promenite bilo koju životnu energiju iz jednog oblika u drugi, bez nasvetijeg opravdanja. Vaše novo poštovanje života će vas podstaći da slavite svaki vid života - uključujući biljke, drveće i životinje - i da ih ugrozite samo kada je to u ime najvišeg dobra.

I naredne znakove ću vam poslati da biste mogli znati da ste na pravom putu:

6. Nećete ukaljati čistotu ljubavi nepoštenjem ili prevarom, jer je to preljuba. Obećavam vam da nećete izvršiti preljubu kada budete pronašli Boga.

7. Nećete uzeti stvar koja nije vaša, niti varati, niti prikrivati krađu, niti ugroziti drugoga da biste dobili neku stvar, jer bi to bila krađa. Obećavam vam, kada budete pronašli Boga, nećete ukrasti.

Niti ćete ...

8. Reći nešto što nije istina i tako lažno svedočiti.

Niti ćete ...

9. Želeti ženu svog bližnjeg, jer zašto želeti ženu svog bližnjeg kada znate da su sve druge žene vaše.

10. Želeti dobra bližnjeg svog, jer zašto biste želeli njegova dobra kada znate da sva dobra mogu biti vaša i da sva vaša dobra pripadaju svetu.

Znaćete da ste pronašli put do Boga kada vidite ove znake. Jer, Ja obećavam da neko ko iskreno traži Boga, neće više raditi te stvari. Bilo bi nemoguće i dalje se tako ponašati.

Ovo su vaše slobode, ne vaša ograničenja. Ovo su Moje obaveze, ne Moje zapovesti. Jer, Bog ne izdaje naređenje onome koga je sam stvorio - Bog samo kaže Božjoj deci: na ovaj način ćete znati da dolazite kući.

Mojsije je iskreno pitao: "Kako mogu znati? Daj mi znak." Mojsije je pitao isto pitanje koje ti pitaš sada. Isto pitanje koje su svi ljudi svuda postavljali od početka vremena. Moj odgovor je uvek isti. Ali, on nikada nije bio i nikad neće biti naređenje. Jer, kome Ja da naređujem? I koga da kaznim ako se Moja naređenja ne ispunjavaju?

Postojim samo Ja.

Znači, ne moramo poštovati Deset zapovesti da bismo išli u raj?

Ne postoji takva stvar kao što je "odlazak u raj". Postoji samo spoznaja da ste već tamo. Postoji prihvatanje, razumevanje, a ne rad na tome ili stremljenje ka tome.

Ne možete otići tamo gde ste već; da biste to uradili, morali biste da napustite ono gde ste, a to bi osujetilo ceo smisao putovanja.

Ironija je u tome, što većina ljudi misli da moraju otići odande gde su da bi stigli tamo gde žele biti. I tako oni napuste raj da bi došli do raja - i prođu kroz pakao.

Prosvetljenje je razumevanje da se nema kuda ići, da se nema šta raditi i da ne treba biti niko drugi osim onoga ko ste upravo sada.

Vi ste na putu za nigde.

Raj - kako ga vi zovete - nije nigde drugde. Raj je sada i ovde.

Svi to kažu! Svi to kažu! I to me izluđuje! Ali, ako je "raj sada i ovde", kako ja to ne vidim? Kako ja to ne osećam? I zašto je onda svet u takvom neredu?

Razumem tvoje razočarenje. Skoro je isto tako frustrirajuće pokušati da razumeš sve ovo, kao što je pokušati da ti nekome objasniš.

Čekaj malo! Da li želiš reći da se Bog može osećati frustriranim?

Šta misliš ko je izmislio frustraciju? I da li zamišljaš da ti možeš iskusiti nešto što Ja ne mogu?

Reći ću ti sledeće: svako iskustvo koje ti imaš, imam i Ja. Zar ne vidiš da Ja doživljam Sebe kroz tebe? Šta misliš da je svrha svega ovoga?

Ja ne bih mogao spoznati Sebe da nije tebe. Ja sam te stvorio da bih mogao znati Ko Sam Ja.

Sada ne bih želeo da ti skrham sve iluzije o Meni u jednom poglavlju - zato ću ti reći da u mom najuzvišenijem obliku, koji nazivate Bogom, Ja ne doživljam frustraciju.

Uh! To je bolje. Za trenutak si me uplašio.

Ali, to nije zbog toga što Ja to ne mogu. To je jednostavno zato što Ja to ne biram. I ti možeš napraviti isti izbor, uzgred rečeno.

Pa, frustriran ili ne, ja se još uvek pitam kako je moguće da je raj upravo ovde, a da ja to ne doživljam.

Ne možeš doživeti ono što ne znaš, a ne znaš da si u "raju" upravo sada, jer to nisi doživeo. Vidiš, za vas je to začarani krug. Vi ne možete - niste još uvek našli način - da doživite ono što ne znate, i da znate ono što niste doživeli.

Ono što Prosvetljenje traži od vas je da spoznate nešto što niste doživeli i da ga tako iskusite. Znanje otvara vrata iskustvu - a vi zamišljate da je obrnuto.

U stvari, vi znate mnogo više nego što ste iskusili. Vi samo ne znate da to znate. Na primer, vi znate da postoji Bog. Ali možete ne znati da to znate. Zato i dalje čekate da doživite to iskustvo. A sve vreme ga imate. Vi ga imate, a da to ne znate - pa vam se čini da ga uopšte nemate.

Vrtimo se u krug ovde.

Da, vrtimo se. A umesto da se vrtimo u krugovima, možda bi trebalo da mi budemo sam krug. To ne mora biti začarani krug. Može biti uzvišeni krug.

Da li je odricanje deo istinskog spiritualnog života?

Da, jer se u konačnom ishodu celokupni Duh odriče onoga što nije stvarnost, a ništa u životu koji vi vodite nije stvarno, sem vašeg odnosa sa Mnom. Ali odricanje u klasičnom smislu samonegiranja nije potrebno.

Pravi Učitelj se ne "odriče" nečega. Pravi Učitelj ga samo ostavlja po strani, kao što bi uradio sa nečim što mu više ne koristi.

Ima onih koji kažu da morate nadjačati svoje želje. Ja kažem da ih morate jednostavno promeniti.

Prvi postupak izgleda kao stroga disciplina, drugi kao vežba ispunjena radošću. Ima onih koji kažu da morate nadvladati sve zemaljske strasti da bi spoznali Boga. Ali, dovoljno ih je razumeti i prihvatiti. Ono čemu se opirete, istrajava. Ono sa čime se suočite, nestaje.

Oni koji nastoje da istinski prevladaju sve zemaljske strasti, često ulažu toliko truda u to, da se može reći da je to postala njihova strast. Oni imaju "strast za Bogom", strast da ga spoznaju. Ali strast je strast, i zameniti jednu strast drugom, je ne uklanja.

Zato ne prosuđujte ono za čim osećate strast. Jednostavno ga primetite i utvrdite da li vam služi s obzirom na to ko i šta želite biti.

Zapamtite, vi ste stalno u procesu stvaranju sebe. Vi u svakom trenutku odlučujete ko i šta jeste. Odlučujete to uglavnom kroz izbore koje činite u odnosu na onog i ono prema čemu osećate strast.

Osoba koja je krenula putem koji vi nazivate spiritualnim, često izgleda kao da se odrekla svih zemaljskih strasti, svih ljudskih želja. Ona je to učinila tako što ih je razumela, uvidela je iluziju i odrekla se strasti koje joj ne služe - sve vreme voleći iluziju zbog onog što joj je ona donela: mogućnosti da bude u celosti slobodna.

Strast je ljubav koja preoblikuje bitisanje u akciju. Ona napaja stvaralačku moć. Ona menja pojmove u iskustvo. Strast je vatra koja nas podstiče da izrazimo ko zapravo jesmo. Nikada ne negiraj strast, jer to znači negirati Ko Si i Ko Stvarno Želiš Biti.

Onaj ko se odriče nikada ne negira strast - on samo ne pridaje značaj rezultatima. Strast je ljubav prema delovanju. Delovanje je postojanje, doživljeno. Ali, šta se često smatra sastavnim delom delovanja? Očekivanje.

Živeti bez očekivanja - bez potreba za određenim rezultatima - to je sloboda. To je Božanski. Tako Ja živim.

Ti ne pridaješ značaj rezultatima?

Apsolutno ne. Moja radost je u stvaranju, a ne u rezultatima. Odricanje nije odluka da se negira delanje. Odricanje je odluka da se negira potreba za određenim rezultatom. To je ogromna razlika.

Možeš li objasniti šta Ti podrazumevaš pod tvrdnjom, "Strast je ljubav koja oblikuje bitisanje u akciju"?

Bitisanje je najuzvišenije stanje postojanja. To je najčistija suština. To je "sada-ne sada", "sve-ne sve", "uvek-nikad" vid Boga.

Čisto bitisanje je čisto Bogovanje.

Ali za nas samo bitisanje nikad nije dovoljno. Uvek smo težili da iskustveno doživimo Ko Smo Mi - a to zahteva sasvim drugi vid božanskog, koji se zove delanje.

Recimo da ste vi, u srži vašeg divnog bića, onaj vid božanskog koji se zove ljubav. (To je, uzgred rečeno, Istina o vama.)

Jedna je stvar biti ljubav - a sasvim druga učiniti nešto s ljubavlju. Duša teži da učini nešto što ona jeste, da bi mogla sebe spoznati u svom sopstvenom iskustvu. Zato će ona nastojati da ostvari svoju najuzvišeniju zamisao kroz delatnost.

Taj podsticaj da se to uradi naziva se strašću. Ubij strast i ubijaš Boga. Strast je Bog koji želi reći "zdravo".

Ali, vidiš, jednom kada Bog (ili Bog-u-tebi) uradi nešto s ljubavlju, Bog je sebe ostvario i ništa mu više nije potrebno.

Čovek, s druge strane, često oseća potrebu da mu se vrati ono što je uložio. Ako ćemo nekoga voleti, lepo - ali treba nešto ljubavi da dobijemo zauzvrat. Tako nešto.

To nije strast. To je očekivanje.

Ono je najveći izvor ljudske nesreće. To je ono što odvaja čoveka od Boga.

Onaj ko se odriče nastoji da prekine ovu odvojenost kroz iskustvo koje su istočnjački mislioci nazivali samadhi. To je celovitost i jedinstvo sa Bogom; spajanje i pripajanje u božanstvo.

Onaj ko se odriče, dakle, odriče se rezultata - ali nikada, nikada se ne odriče strasti. Zapravo, Učitelj instiktivno zna da je strast pravi put. To je put ka Samoostvarenju.

Čak i u zemaljskim okvirima se može reći da ako nemate strast ni za čim, nemate ništa od života.

Rekao si da "ono čemu se odupireš traje, a ono sa čim se suočavaš nestaje". Možeš li to objasniti?

Ne možeš se odupirati nečemu što nisi prihvatio kao stvarnost. Činom odupiranja nečemu, dopuštaš da ono zaživi. Kada se opireš energiji time je tamo postavljaš. Što se više opireš, to više činiš realnim - šta god da je to čemu se opireš.

Ono sa čim se suočavaš i šta osmatraš - nestaje. To jest, prestaje da zadržava svoj iluzorni oblik.

Ako pogledaš u nešto - istinski pogledaš u to - videćeš pravo kroz to i kroz svaku iluziju koju ono za tebe ima, i neće ostati ništa sem krajnje stvarnosti u tvom vidokrugu. Suočena sa kranjom stvarnošću tvoja malena iluzija nema moć. Ona te ne može dugo držati u svom oslabljenom zahvatu. Vidiš istinu o njoj i istina te oslobađa.

Ali, šta ako ti ne želiš da stvar u koju gledaš nestane?

Uvek bi trebalo da želiš. Ne postoji ništa u vašoj stvarnosti što bi trebalo zadržavati. Ali, ako izaberete privid vašeg života umesto krajnje stvarnosti, možete ga jednostavno ponovo stvoriti - kao što ste ga stvorili u početku. Na taj način možete u svom životu imati ono što ste izabrali da imate i otkloniti iz vašeg života ono što više ne želite da iskusite.

Ali se nikada nemojte opirati ničemu. Ako mislite da ćete otporom ukloniti, razmislite ponovo. Samo ga tako više ukorenjujete. Zar vam nisam rekao da su sve misli kreativne?

Čak i misao koja kaže da ja nešto ne želim?

Ako to ne želiš, zašto o tome razmišljati? Ni za trenutak nemoj o tome misliti. Ipak, ako moraš o tome razmišljati - to jest, ako ne možeš a da ne razmišljaš - onda se nemoj odupirati. Umesto toga, pogledaj direktno u šta god da je to - prihvati stvarnost svog stvaranja - i zatim izaberi da li je želiš zadržati ili ne.

Šta bi upravljalo tim izborom?

Ko i Šta misliš da jesi. I Ko i Šta izabereš da budeš. To upravlja svim izborima - svakim izborom koji si učinio u životu. I koji ćeš ikada učiniti.

I tako život onog koji se odriče nije pravi put?

To nije istina. Reč "odricati se" ima tako pogrešno značenje. Uistinu, ne možete se odreći ničega, jer ono čemu se opirete istrajava. Istinsko odricanje nije odricanje, već jednostavno drugačiji izbor. To je čin kretanja prema nečemu, a ne od nečega.

Ne možete se skloniti ni od čega, jer će vas to progoniti celim putem do pakla i nazad. Zbog toga, ne pružajte otpor iskušenju, već se jednostavno okrenite od njega. Okrenite se ka Meni, a od bilo čega što Meni nije slično.

Ali znajte ovo: ne postoji pogrešan put - jer na ovom putovanju ne možete "ne stići" tamo kuda ste krenuli.

To je samo stvar brzine - samo pitanje kada ćete tamo stići - ali je čak i to privid, jer ne postoji "kada", niti "pre" ili "posle". Postoji samo sada; beskonačan trenutak večnosti u kome vi doživljavate sebe.

U čemu je onda smisao? Ako ne postoji način da se ne "stigne tamo", u čemu je svrha života? Zašto bismo uopšte brinuli o bilo čemu što radimo?

Pa, naravno, ne treba brinuti. Ali bi bilo poželjno da budete obazrivi. Jednostavno obratite pažnju na to ko ste i šta ste, šta radite i šta imate, i vidite da li vam to služi.

Svrha života nije da se negde stigne, već da se spozna da smo već tamo i da ste tamo oduvek bili. Vi ste, uvek i zauvek, u trenutku čistog stvaranja. Svrha života je, dakle, da stvarate - onoga ko i šta jeste i da to onda iskustveno doživite.

6

A šta je sa patnjom? Da li je patnja način i put koji vodi do Boga? Neki kažu da je to jedini put.

Meni patnja nije po volji i ko god kaže da jeste, ne poznaje Me.

Patnja je nepotreban vid ljudskog iskustva. Ne samo da nije potrebna, nego i nije mudra, prijatna i dobra za vaše zdravlje.

Zašto onda postoji tako mnogo patnje? Zašto Ti, ako si Bog, ne staneš na put patnji, ako Ti se toliko ne sviđa?

Ja nju jesam prekinuo. Vi jednostavno odbijate da upotrebite sredstva koja sam vam dao da to shvatite.

Vidite, patnja nije vezana za događaje, već da čovekovu reakciju na njih.

Ono što se događa je samo ono što se događa. Kako se osećate povodom toga, to je druga stvar.

Ja sam vam dao sredstva da odgovorite i reagujete na događaje načinom koji smanjuje - u stvari, otklanja - bol, ali vi ih niste upotrebili.

Izvini, ali zašto ne ukloniti događaje?

Veoma dobra primedba. Nažalost, Ja nemam kontrolu nad njima.

Ti nemaš kontrolu nad događajima?

Naravno. Događaji su pojave u vremenu i prostoru koji vi stvarate vašim izborom - a Ja se nikad ne mešam u izbore. Činiti to, značilo bi predupreti glavni razlog zbog koga sam vas stvorio. Ali, već sam to ranije objasnio.

Neke događaje proizvodite voljno, a neke jednostavno privlačite - više ili manje svesno. Neki događaji - velike prirodne katastrofe su među onima koje stavljate u tu kategoriju - pripisani su "sudbini".

Ali čak i "sudbina" može biti sinonim za "skup svih misli". Drugim rečima, za planetarnu svest.

"Kolektivnu svest".

Upravo tako. Tačno.

Ima onih koji kažu da svet ide dođavola. Naša ekologija umire. Našoj planeti preta velika geofizička katastrofa. Zemljotresi. Vulkani. Možda čak i iskrivljenje Zemljine ose. I ima onih koji kažu da kolektivna svest može sve to promeniti; da možemo spasiti Zemlju našim mislima.

Mislama stavljenim u akciju. Ako dovoljno ljudi u svim krajevima veruje da se nešto mora učiniti da se pomogne okolini, uspećete da spasete Zemlju. Ali morate brzo delovati. Toliko mnogo štete je već učinjeno tokom dugog perioda. Za to će biti potreban veliki pomak u stavovima.

Želiš li reći da ćemo, ukoliko to ne učinimo, videti uništenu Zemlju i njene stanovnike.

Ja sam zakone fizičkog univerzuma učinio tako jasnim da ih svako može razumeti. Postoje zakoni uzroka i posledice koji su u dovoljnoj meri predloženi vašim naučnicima, fizičarima i, preko njih, vašim svetskim vođama. Te zakone ne treba ovde još jednom navoditi.

Vratimo se na problem patnje - odakle nam ideja da je patnja dobra. Da je svetački "patiti u tišini"?

Svetački je "patiti u tišini", ali to ne znači da je patnja dobra. Učenici u školi Majstorstva pate u tišini, jer shvataju da patnja nije Božji put, već siguran znak da još uvek postoji nešto što treba naučiti o Božjem putu, još uvek nešto čega se treba setiti.

Pravi učitelj uopšte ne pati u tišini, već samo izgleda kao da pati, ne žaleći se. Razlog zašto pravi Učitelj ne negoduje je u tome što pravi Učitelj ne pati, već samo iskustveno proživljava niz okolnosti koje biste vi nazvali nesnošljivima.

Uvežbani Učitelj ne govori o patnji samo zato što Učitelj koji podučava, jasno razume moć Reči - i stoga jednostavno bira da ne kaže ni reč o tome.

Stvarnim činimo ono čemu pridajemo pažnju. Učitelj to zna. Učitelj svrstava sebe među odabrane u odnosu na ono što izabere da učini stvarnim.

Svi vi ste to radili s vremena na vreme. Nema nijednog među vama ko nije učinio da mu glavobolja prestane ili da odlazak zubaru bude manje bolan, putem vaše odluke o tome.

Učitelj samo donosi istu odluku o većim stvarima.

Ali zašto, uopšte, postoji patnja? Zašto čak postoji mogućnost patnje?

Vi ne možete spoznati, ni postati ono što ste, ako ne postoji ono što niste, kao što sam vam već objasnio.

Još uvek mi nije jasno kako smo ikad došli do ideje da je patnja dobra?

Mudro je što to uporno preispituješ. Prvobitna mudrost vezana za patnju u tišini je postala toliko izvitoperena, da sada mnogi veruju (i nekoliko religija zapravo podučava) da je patnja dobra, a radost loša. Zato ste vi odlučili da je neko ko ima rak, a o tome čuti - svetac, dok je neko ko (uzmimo drastičan primer) ima naglašenu seksualnost i to otvoreno pokazuje - grešnica.

Stvarno si izabrao drastičan primer. I pametno si promenio rod, od muškog ka ženskom. Da li si time hteo da istakneš nešto?

Hteo sam da vam pokažem vaše predrasude. Vi ne želite da mislite da žene imaju naglašenu seksualnost i još manje da to otvoreno pokazuju.

Vi biste radije videli čoveka koji umire bez jauka na bojnopolju, nego ženu koja uzdišući vodi ljubav na ulici.

Zar Ti ne bi?

Ja ne prosuđujem ni na jedan, ni na drugi način. Ali vi imate razne vrste sudova - i Ja smatram da su vaša prosuđivanja ta koja vam uskraćuju radost i vaša očekivanja ta koja vas čine nesrećnim.

Sve to zajedno je ono što izaziva bolesti i time uzrokuje vašu patnju.

Kako da ja znam da je to što kažeš isitna? Kako da ja znam da ovo govori Bog, a ne moja previše bujna mašta?

To si već pitao. Moj odgovor je isti. U čemu je razlika? Čak i da je sve ovo što sam rekao "pogrešno", možeš li smisliti bolji način života?

Ne.

Onda je "pogrešno" ispravno, i "ispravno" pogrešno!

Ali, Ja ću ti sledeće reći da ti pomognem da rešiš svoju dilemu: ne veruj ničemu što kažem. Samo ga proživi. Iskusi. Zatim živi prema bilo kom drugom obrascu koji želiš izgraditi. Posle toga, pogledaj svoje iskustvo da nađeš svoju istinu.

Jednoga dana, ako imate mnogo hrabrosti, doživete svet u kome se smatra da je voditi ljubav bolje nego voditi rat. Tog dana ćete se obradovati.

7

Život je tako stravičan. I tako zbunjujući. Voleo bih da stvari mogu biti jasnije.

Nema ničeg zastrašujućeg u životu, ukoliko nisi vezan za rezultate.

Misliš ako ništa ne želiš?

Tačno. Biraj, ali ne želi.

To je lako ljudima od kojih niko ne zavisi. Šta ako imaš ženu i decu?

Put hranioca porodice je uvek bio najizazovniji put. Možda zaista najizazovniji. Kao što si istakao, lako je "ne želeći ništa" kada imaš samo sebe. Prirodno je da, kada imaš druge koje voliš, želiš samo najbolje za njih.

Teško je kada ne možeš da im pružiš sve što želiš da imaju. Lep dom, pristojnu odeću, dovoljno hrane. Osećam se kao da sam se 20 godina borio samo da sastavim kraj s krajem. I još uvek nemam ništa da pokažem.

Misliš u vidu materijalnog bogatstva?

Mislim u vidu nekih osnovnih stvari koje bi čovek želeo da ostavim svojoj deci. Mislim u vidu vrlo jednostavnih stvari koje bi čovek želeo da obezbedi svojoj ženi.

Razumem. Ti smatraš da je tvoj posao da obezbediš sve te stvari. Misliš li da se u tome sastoji tvoj život? A šta bi ti nazvao napredovanjem?

Imati dovoljno da ne moram da brinem odakle će moj sledeći dolar stići; da se uštežem i natežem samo da platim stanarinu ili telefonski račun. Mislim, ne želim biti tako prizeman, ali mi pričamo o stvarnom životu ovde, a ne o nekoj bajci, dohovno romantizovanoj slici života koji prikazuješ kroz ovu knjigu.

Čujem li ja malo ljutnje ovde?

Ne toliko ljutnje, koliko frustracije. Uključen sam u spiritualnu igru sada već više od dvadeset godina i vidi gde me je to dovelo. Jedan ček dalje od sirotišta. A sada sam upravo izgubio posao i izgleda kao da je priliv gotovine ponovo presahnuo. Stvarno postajem umoran od te borbe. Imam 49 godina i želeo bih da imam neku sigurnost u životu da bih mogao posvetiti više vremena "Božjim stvarima", "razvoju" duše itd. To je pravac mog srca, ali mi život ne dopušta da ga sledim...

Dobro, rekao si mnogo toga, i verujem da govoriš u ime mnogih ljudi kada opisuješ to iskustvo.

Odgovoriću na tvoju istinu postepeno, da bismo mogli lako da sledimo, i da razložimo odgovor.

Nisi bio u toj "spiritualnoj igri" dvadeset godina, nego si joj se jedva primakao. (Ovo, uzgred rečeno, nije kritika, već samo izjava istine.) Složiću se da si je dve decenije posmatrao, koketovao s njom, eksperimentisao, tu i tamo... ali Ja nisam osetio tvoju iskrenu - tvoju najiskreniju posvećenost toj igri sve do nedavno. Razjasnimo da "biti u spiritualnoj igri" znači posvetiti ceo svoj um, celo svoje telo, svu svoju dušu procesu stvaranja sebe na sliku i priliku Boga.

To je proces samoostvarenja o kom su istočni mistici pisali. To je proces spasenja kome je veliki deo zapadnjačke teologije posvećen.

To je čin vrhunske sposobnosti koji se odvija iz dana u dan, iz sata u sat, iz momenta u momenat. To je biranje i ponovno biranje svakog trenutka. Svesno stvaranje. Smisljeno stvaranje. To je upotrebljavanje oruđa za kreaciju o kojima smo raspravljali i njihovo korišćenje sa svesnošću i uzvišenom namerom.

To znači "igrati ovu duhovnu igru". Dakle, koliko dugo se time baviš?

Nisam ni počeo.

Nemoj ići iz jedne krajnosti u drugu i nemoj biti tako strog prema sebi. Bio su posvećen ovom procesu - i zapravo si uključen u njega više nego što za to sebi daješ zasluge. Ali, nisi to radio 20 godina - ni približno toliko. Ipak, istina je da nije ni važno koliko dugo si u to uključen. Da li si sada njemu posvećen? Samo je to važno.

Nastavimo sa tvojom izjavom. Tražiš da "vidimo gde te je to dovelo", i opisuješ sebe da si "jedan korak do sirotišta". Ja gledam u tebe i vidim potpuno drugačiju sliku. Vidim osobu koja je jedan korak udaljena od kuće bogatstva! Ti smatraš da si jedan ček od zaborava, a Ja vidim da si jedan ček udaljen od Nirvane. Sada mnogo zavisi, naravno, od toga šta vidiš kao svoju "platu" - i sa kojim ciljem radiš.

Ako je cilj tvog života da stekneš ono što nazivaš sigurnošću, onda vidim i razumem zašto se osećaš kao da si "jedan ček udaljen od sirotišta". Ali, čak i ova procena je podložna ispravci. Jer sa Mojom platom sve dobre stvari ti dolaze - uključujući i iskustvo osećanja sigurnosti u fizičkom svetu.

Moja plata - isplata koju dobiješ kada "radiš za Mene" - pruža mnogo više od duhovne ugodnosti. Fizička ugodnost, takođe, može biti tvoja. Ali, ironija je u tome što jednom kada iskusiš vrstu spiritualne ugodnosti koju Moja plata pruža, poslednja stvar o kojoj ćeš brinuti je fizička udobnost.

Čak ni fizička ugodnost članova tvoje porodice te više neće brinuti - jer jednom kada dostigneš nivo Božje svesnosti, razumećeš da nisi odgovoran ni za jednu drugu ljudsku dušu, i da, mada je vredno hvale da želiš svakoj duši da živi u udobnosti, svaka duša mora izabrati - izabire - svoju sopstvenu sudbinu ovog trenutka.

Jasno, nije najviši čin namerno iskorišćavati ili uništavati drugoga. Jednako je neodgovorno zanemariti potrebe onih koje si učinio zavisnim o tebi.

Tvoj zadatak je da im pružiš nezavisnost, da ih, što pre i što potpunije naučiš kako da se snađu bez tebe. Jer, ti im nisi blagodet dok god si im potreban da prežive, već ih istinski blagosiljaš samo u trenutku kada shvate da im nisi potreban.

U tom smislu, najveći trenutak Boga je trenutak kada shvatite da vam Bog nije potreban.

Znam, znam... to je antiteza svega što su vas učili. Ali vaši učitelji su vam govorili o ljutitom Bogu, ljubomornom Bogu, Bogu kome je potrebno da je potreban. A to uopšte nije Bog, već neurotična zamena za ono što bi bilo božanstvo.

Pravi Majstor nije onaj sa najviše učenika, već onaj koji stvara najviše Majstora.

Pravi vođa nije onaj sa najviše sledbenika, već onaj koji stvara najviše vođa.

Pravi kralj nije onaj sa najviše podanika, već onaj koji većinu vodi ka kraljevstvu.

Pravi učitelj nije onaj sa najviše znanja, već onaj koji pobudi najviše drugih da steknu znanje.

Pravi Bog nije Onaj sa najviše onih koji mu služe, već Onaj koji služi većini, stvarajući tako Bogove od svih drugih.

Jer cilj je i slava Božja: da Njegovi podanici to ne budu više, i da svi spoznaju Boga, ne kao nedostižnog, već kao neizbežnog.

Želeo bih da možete razumeti ovo: vaša srećna sudbina je neminovna. Vi ne možete, a da ne budete "spaseni". Ne postoji pakao, osim da ne spoznaš ovo.

Zato, sada, kao roditelji, supružnici, i voljeni, nastojte da ne učinite od svoje ljubavi lepak koji vezuje, već magnet koji prvo privlači, a zatim se okreće i odvraća, da ne bi oni koji su privučeni počeli da veruju da se moraju držati vas da bi preživeli. Ništa ne bi moglo biti udaljenije od istine. Ništa ne bi moglo biti štetnije za drugoga.

Dopustite da vaša ljubav otisne vaše voljene u svet - i u puno iskustvo onoga ko su. Time ćete iskazati iskrenu ljubav.

Veliki je izazov taj put hranioca porodice. Ima mnogo zbunjenosti, mnogo svetskih briga. Asketu ne muči ništa od toga. On ima svoj hleb i vodu, dat mu je skroman otirač da legne i on može posvetiti svaki svoj sat molitvi, meditaciji i razmatranju božanskog. Kako je lako videti božansko u takvim okolnostima! Kakav lagan zadatak! Ali, imati suprugu i decu! Videti božansko u bebi koja se mora presvući u 3 sata noću. Videti božansko u računu koji se mora platiti do prvog u mesecu. Prepoznati Božju ruku u bolesti koja odnosi supružnika, poslu koji je izgubljen, groznici deteta, bolu roditelja. Sada govorimo o svetosti.

Razumem tvoju tegobu. Znam da si umoran od borbe. Ali ti kažem ovo: Kada slediš Mene borba iščezava. Živi u prostoru svog Boga i događaji postaju blagoslovi, svi do jednoga.

Kako mogu doći do prostora svog Boga kada sam izgubio posao, treba da platim stanarinu, deci je potreban zubar, i biti u mom uzvišenom filozofskom prostoru izgleda najneverovatniji način da rešim bilo šta od toga.

Nemoj Me zaboraviti kada sam ti najviše potreban. Sada je čas tvoje najveće provere. Sada je vreme tvoje najveće prilike. To je prilika da dokažeš sve što je ovde napisano.

Kada kažem "nemoj Me zaboraviti" zvučim poput tog zahtevnog, neurotičnog Boga o kome smo pričali. Ali, Ja to nisam. Možeš "Me zaboraviti" koliko god hoćeš. Nije me briga, i to neće promeniti ništa među nama. Ja to samo kažem kao odgovor na tvoje pitanje. Onda kada dođu teškoće, vi tako često zaboravite Ko Ste i sredstva koja sam vam dao da stvorite život kakav bi izabrali.

Sada je vreme da ideš u prostor svog Boga više nego ikad. Prvo, to će ti doneti duhovni mir - a iz smirenog uma potiču velike ideje - ideje koje mogu biti rešenja za najveće probleme koje misliš da imaš.

Drugo, u Božjem prostoru ti Sebe ostvaruješ, a to je svrha - jedina svrha tvoje duše. Kada si u prostoru svog Boga, znaš i razumeš da je sve što sada doživljavaš privremeno. Kažem ti da će raj i Zemlja proći, ali ti nećeš. Ova perspektiva večnosti ti pomaže da vidiš stvari u pravom svetlu.

Možeš definisati ove trenutne uslove i okolnosti onakvim kakve one zapravo jesu - privremene i zemaljske. Onda ih možeš koristiti kao sredstva - jer je to ono što oni jesu, privremena, zemaljska sredstva - u stvaranju sadašnjeg iskustva.

Šta misliš ko si ti? U odnosu na iskustvo nazvano gubitak posla, šta misliš ko si? I da se, možda, još više približimo suštini, šta misliš ko sam Ja? Da li zamišljaš da je to suviše veliki problem za Mene da rešim? Da je za Mene suviše veliko čudo da nađem izlaz iz ove gužve? Razumem da možeš misliti da je to suviše teško za tebe da rešiš, čak i uz pomoć sredstava koje sam ti dao - ali zar zaista misliš da je preveliki problem za Mene?

Ja znam intelektualno da nijedan zadatak nije suviše velik za Boga. Ali, emocionalno mislim da ne mogu biti siguran. Ne da li ga možeš rešiti, već da li hoćeš?

Razumem. Dakle, to je stvar vere.

Da.

Ti ne dovodiš u pitanje Moju sposobnost, ti samo sumnjaš u Moju želju.

Vidiš, ja još uvek proživljavam teologiju koja kaže da je možda u tome neka pouka za mene. Još uvek nisam siguran da bi trebalo da imam rešenje. Možda treba da imam problem. Možda je ovo jedna od "provera" o kojima moja teologija govori. Zato se brinem da se ovaj problem možda neće rešiti. Da je to jedan od onih problema koje ćeš mi Ti prepustiti...

Možda je sada pravo vreme da još jednom ponovimo način na koji Ja delujem u odnosu na Tebe, jer ti misliš da je u pitanju Moja želja, a Ja ti kažem da je u pitanju tvoja želja.

Ja želim za tebe ono što ti želiš za sebe. Ništa više i ništa manje. Ja ne sedim ovde i procenjujem, zahtev po zahtev, da li ti se nešto treba ispuniti.

Moj zakon je zakon uzroka i posledice, a ne zakon Videćemo. Ne postoji ništa što ne možeš imati, ako to izabereš. Čak i pre nego zatražiš, Ja ću ti ti dati. Da li veruješ u to?

Ne. Žao mi je. Video sam suviše mnogo molitvi koje su ostale neuslišene.

Neka ti ne bude žao. Samo se uvek drži istine - istine svog iskustva. Ja to razumem. Ja to poštujem. Smatram da je to u redu.

Dobro, jer ja ne verujem da dobijem sve što zatražim. Moj život to nije pokazao. U stvari, ja retko dobijem ono što zatražim. Kada se to desi, smatram sebe prokleta srećnim.

To je zanimljiv izbor reči. Izgleda da imaš mogućnost izbora. U svom životu možeš biti ili prokleta srećan, ili blaženo srećan. Ja bih više voleo da si blaženo srećan - ali, naravno, Ja se nikad neću mešati u tvoje izbore.

Kažem ti ovo: Uvek dobijaš ono što stvoriš, a uvek stvaraš.

Ja ne prosuđujem dela koja činiš. Ja te samo ohrabrujem da činiš više - i više i više i više. Ako ti se ne sviđa šta si stvorio, biraj ponovo. Moj zadatak, kao Boga, je da ti uvek pružim tu mogućnost.

Sada Mi govoriš da nisi uvek dobijao ono šta si želeo. Ali, Ja sam ovde da ti kažem da si uvek dobio ono što si prizivao.

Tvoj život je uvek rezultat tvojih misli o njemu - uključujući tvoju očigledno kreativnu misao da retko dobijaš ono što izabereš.

U sadašnjem trenutku ti vidiš sebe kao žrtvu situacije u kojoj si izgubio posao. Ali, istina je da taj posao više nije bio tvoj izbor. Prestao si da ujutro ustaješ sa iščekivanjem, i počeo si da ustaješ sa jezom. Prestao si da se osećaš srećnim zbog svog posla i počeo si da osećaš odbojnost. Čak si počeo i maštati da radiš nešto drugo.

Zar misliš da te stvari ne znače ništa? Pogrešno si shvatio svoju moć. Kažem ti: Tvoj život proizilazi iz tvojih namera u odnosu na njega.

Dakle, koja je sada tvoja namera? Da li nameravaš da dokažeš svoju teoriju da ti život retko donosi ono što biraš? Ili nameravaš da pokažeš Ko Si Zapravo Ti i Ko Sam Ja?

Osećam se ojađeno. Namučeno. Postiđeno.

Da li ti to koristi? Zašto jednostavno ne prihvatiš istinu kada je čuješ i kreneš ka njoj? Nema potrebe optuživati sebe. Jednostavno primeti šta si birao i biraj ponovo.

Ali zašto sam ja tako spreman da uvek odaberem negativno? I onda prekorevam sebe zbog toga?

Šta možeš očekivati? Od najranijig dana su ti govorili da si "loš". Prihvataš da si rođen u "grehu". Osećanje krivice je naučeni odgovor. Rečeno ti je da se osećaš krivim za stvari koje si učinio pre nego što si čak mogao išta učiniti. Vaspitavan si da osećaš stid, jer nisi rođen savršen.

Ta neosnovana tvrdnja o nesavršenstvu u kome si, kako je rečeno, došao na svet, je ono što su vaši pobožni nazvali izvornim grehom. I to jeste izvorni greh - ali ne tvoj. To je prvi greh počinjen nad tobom od sveta koji ne zna ništa o Bogu, a koji misli da bi Bog hteo - ili mogao - da stvori bilo šta nesavršeno.

Neke od vaših religija su stvorile cela učenja oko tog pogrešnog shvatanja. I to je doslovno to: pogrešno shvatanje. Jer, sve što Ja začnem - sve čemu dam život - jeste savršeno; savršeni odraz samog savršenstva, stvoren na sliku i priliku Mene.

Ali, da bi se opravdala ideja kažnjivog Boga, vaše religije su morale stvoriti nešto za šta bih Ja bio ljut. Tako da čak i ljude koji vode primerne živote nekako valja spasavati. Ako ne treba da budu spaseni od sebe samih, onda moraju da budu spaseni od svoje sopstvene usađene nesavršenosti. Tako (kažu one) bolje uradi nešto povodom svega toga - i to brzo - ili ćeš ići pravo u pakao.

To, na kraju, ne mora doprineti da se odobrovolji osvetoljubivi, ljutiti Bog, ali daje život čudnim religijama. Na taj način religije ovekovečuju sebe. Tako moć ostaje koncentrisana u rukama malobrojnih, umesto da bude doživljena kroz ruke mnogih.

Naravno, vi stalno birate manju misao, manju ideju, najmanje poimanje sebe i svoje moći, da i ne govorim o Meni i Mojoj moći. Tako ste naučeni.

Bože moj, kako mogu opovrgnuti učenje?

Dobro pitanje upućeno pravoj osobi!

Možeš poništiti učenje čitanjem i ponovnim čitanjem ove knjige. Čitaj je iznova i iznova. Dok ne budeš razumeo svaki pasus. Dok ti ne bude poznata svaka reč. Kada budeš kadar da citiraš pasus drugima, kada budeš mogao dozvati rečenice u sećanje usred natamnijeg časa, onda ćeš "poništiti učenje".

Ali ima još toliko mnogo toga što želim da Te pitam; još toliko toga što želim da znam.

Zaista. Započeo si vrlo dugačku listu pitanja. Hoćemo li joj se vratiti?

8

Kada ću naučiti dovoljno o međuljudskim odnosima, ljubavnim vezama i postići da one glatko teku? Postoji li način da se bude srećan u vezama? Moraju li one stalno biti izazov?

Nemaš šta da naučiš o vezama. Treba samo da pokažeš ono što već znaš. Postoji način da se bude srećan u vezama, a to je da se one koriste u svrhu u kojoj su namenjene, a ne u svrhu koju ste vi odredili.

Veze su stalni izazov; stalno vas pozivaju na stvaranje, izražavanje i doživljavanje viših i viših vidova sebe, uzvišenijih i uzvišenijih vizija sebe, čak i veličanstvenijih verzija sebe. Nigde to ne možete učiniti neposrednije, delotvornije i besprekornije nego u vezama. U stvari, bez njih, to uopšte ne možete postići.

Samo kroz odnose sa drugim ljudima, mestima i događajima možete postojati (kao prepoznatljiv kvantitet, kao nešto što se može odrediti) u svetu. Zapamtite, bez svega drugoga što vas okružuje, vi ne postojite. Vi ste samo ono što ste u odnosu na sve drugo koje to nije. Tako je u svetu relativnog, nasuprot svetu apsolutnog - gde Ja boravim.

Jednom kada to jasno razumete, jednom kada to duboko prihvatite, tada instiktivno blagosiljate svako pojedino iskustvo, svaki ljudski susret, a posebno lične međuljudske odnose, jer njih doživljavate kao konstruktivne u najvišem smislu.

Spoznajte da oni mogu služiti, moraju služiti i da služe (hteli vi to ili ne) za izgradnju onoga Ko Ste Vi Zapravo.

Ta izgradnja može biti veličanstvena kreacija vaše sopstvene svesne zamisli ili sasvim slučajno oblikovanje. Možete izabrati da samo budete rezultat onoga što se desilo ili osoba koja je učinila da se desi ono što je izabrala da bude. U ovom drugom vidu stvaranje Sebe postaje svesno. U tom iskustvu ostvarujete Sebe.

Blagoslovite, stoga, svaki odnos i svaki smatrajte posebnim i delotvornim u razvoju onoga Ko Ste - i ko sada izabirete da budete.

Tvoje pitanje se odnosi na pojedinačne ljudske odnose romantične vrste i Ja to razumem. Zato mi dopusti da se posebno i opširno osvrnem na ljudske ljubavne odnose - na te stvari koje vam stalno prave probleme!

Kada ljudski ljubavni odnosi dožive neuspeh (odnosi zapravo nikad ne dožive neuspeh, osim u strogo ljudskom smislu da ne dovedu do onoga što ste želeli), to se dešava, jer se u njih ušlo iz pogrešnih razloga. ("Pogrešan" je naravno relativan izraz, koji znači nešto suprotno onome što je "ispravno" - šta god to bilo! Bilo bi tačnije vašim jezikom reći "veze ne uspevaju - menjaju se - najčešće kada se u njih ulazi iz razloga koji nisu u potpunosti korisni ili pogodni za njihov opstanak.")

Većina ljudi ulazi u veze motreći na ono što od njih mogu dobiti, a ne na ono što u njih mogu uložiti.

Svrha veze je u tome da odlučite koji deo sebe bi želeli da vidite "pokazanim", a ne koji deo drugog bi želeli da prigrabite i zadržite.

Odnosi - kao i ceo život, mogu imati samo jednu svrhu: da budete i odlučite Ko Ste Vi Zapravo.

Vrlo je romantično reći da ste bili "ništa" dok se nije pojavio taj neko posebni drugi, ali to nije istina. Šta više, to pravi neverovatni pritisak na drugog da bude ono što on ili ona uopšte nisu.

Ne želeći da vas "izdaju", oni se jako trude da rade te stvari dok ne posustanu. Oni više ne mogu usavršavati vašu sliku o njima. Oni više ne mogu ispunjavati uloge koje ste im dodelili. Ozlojeđenost se stvara. Ljutnja sledi. Konačno, da bi spasili sebe (i vezu) ti posebni drugi se počinju vraćati sebi, ponašajući se sve više u skladu sa onim Ko Zapravo Jesu. I otprilike u to vreme, vi kažete da su se "stvarno promenili".

Vrlo je romantično reći da se sada, kada je vaš posebni partner ušao u vaš život, osećate potpunim. Ali svrha veze nije u tome da imate drugog koji vas može upotpuniti, već da imate drugog sa kim možete podeliti vašu potpunost.

U tome leži paradoks svih ljudskih odnosa: vama nije potreban poseban drugi da biste u potpunosti iskusili Ko Ste, a... bez drugog vi ste ništa.

To je zagonetka i čudo, nezadovoljstvo i radost ljudskog iskustva. Potrebno je duboko razumevanje i potpuna predanost da bi se živelo na smislen način u okviru ovog paradoksa. Primećujem da malom broju ljudi to uspeva.

Većina vas prilazi godinama u kojima se stvaraju veze, na vrhuncu očekivanja, puna seksualne energije, otvorenog srca i radosne, a nestrpljive duše.

Negde između 40-ih i 60-ih (i za većinu vas ranije, a ne kasnije) odustajete od svog najvećeg sna, odbacujete svoju najvišu nadu i mirite se sa najmanjim očekivanjima - ili ostajete bez očekivanja.

Problem je tako običan, tako jednostavan, a ipak tako tragično pogrešno shvaćen: vaš najveći san, vaša najveća zamisao, vaša najmilija nada se odnosila na vašeg voljenog drugog, umesto na vašeg voljenog Sebe. Provera vašeg odnosa se sastojala u tome koliko je drugi živio po vašim idejama i koliko ste vi, po vašoj proceni, živeli prema njenim ili njegovim idejama. Ali jedini pravi test se treba odnositi na to koliko ste vi živeli u skladu sa svojim idejama.

Veze su neprikosnovene, jer obezbeđuju najveću životnu priliku - zaista njegovu jedinu priliku - da se stvori i proizvede iskustvo vašeg najvišeg poimanja Sebe.

Veze ne uspevaju kada ih vidite kao najveću životnu priliku da se stvori i proizvede iskustvo vašeg najvišeg poimanja drugog.

Neka svaka osoba u vezi brine o Sebi - šta je ona, šta radi i šta ima, šta želi, traži, daje, za čim traga, šta stvara, doživljava, i svi odnosi će veličanstveno služiti svojoj svrsi - i svojim učesnicima!

Neka svaka osoba u vezi promišlja, ne o drugom, već samo, samo o Sebi.

Ovo izgleda kao čudno učenje, jer vam je rečeno da u najuzvišenijem obliku odnosa čovek brine samo o drugom. Ali Ja vam kažem: vaša usredsređenost na drugog - vaša opsednutost drugim - jeste ono što dovodi do neuspeha u vezama.

Šta je drugi? Šta drugi radi? Šta drugi ima? Šta drugi kaže? Želi? Zahteva? Šta drugi misli? Očekuje? Planira?

Učitelj shvata da nije važno šta drugi jeste, radi, ima, kaže, želi, traži. Nije važno šta drugi misli, očekuje, planira. Samo je važno šta ste vi u odnosu na to.

Osoba koja najviše voli je osoba koja je usmerena ka Sebi.

To je radikalno učenje...

Nije, ako ga pažljivo pogledaš. Ako ne možeš voleti Sebe, ne možeš voleti ni drugog. Mnogi ljudi prave grešku tražeći ljubav prema Sebi kroz ljubav prema drugome. Naravno, oni ne shvataju da to rade. To nije svesni napor. To je ono što se dešava u umu. Duboko u umu. U onome što nazivate podsvesno. Oni misle: "Samo ako mogu voleti druge, oni će voleti mene. Onda ću biti osoba koja je voljena, pa i ja mogu voleti sebe."

Suprotno ovome je da mnogi ljudi sebe mrze, jer smatraju da ne postoji druga osoba koja ih voli. To je bolest - stanje u kojem su ljudi istinski "bolesni zbog ljubavi", jer je činjenica da ih drugi ljudi vole, ali to njima nije važno. Bez obzira koliko mnogo drugih ljudi im pokaže ljubav, to im nije dovoljno.

Prvo, oni vam ne veruju. Smatraju da pokušavate da ih obmanete - da pokušavate da nešto dobijete. (Kako ih možete voleti za ono što stvarno jesu? Ne. Mora da je posredi neka greška. Mora da nešto želite? Šta želite?)

Oni tumaraju okolo pokušavajući da odgonetnu kako bi ih neko mogao zapravo voleti. Zato vam oni ne veruju i započinju borbu da vas podstaknu da to dokažete.

Morate dokazati da ih volite. Da biste to učinili, oni od vas mogu tražiti da počnete menjati svoje svoje ponašanje.

Drugo, ako konačno dođu do tačke na kojoj mogu verovati da ih volite, odmah počinju brinuti koliko dugo mogu zadržati vašu ljubav. Tako, da bi sačuvali vašu ljubav, oni počinju menjati svoje ponašanje.

Onda, dvoje ljudi doslovno izgube sebe u vezi. Oni uđu u vezu nadajući se da će naći sebe, a umesto toga oni izgube sebe.

Gubitak Sebe u vezi je ono što uzrokuje veliki deo ogorčenosti kod takvih parova.

Dvoje ljudi se udružuje u partnerski odnos nadajući se da će celina biti veća od zbira delova, da bi otkrili da je manja. Oni se osećaju manjim nego kada su bili sami. Manje sposobnim, manje uzbudljivim, manje privlačnim, manje radosnim, manje zadovoljnim.

To je zato što oni jesu manje. Oni su se odrekli većine onoga ko jesu, da bi bili - i ostali - u toj vezi.

Veze nikada nisu bile zamišljene na taj način. Ipak, tako ih doživljava više ljudi nego što ikada možete zamisliti.

Zašto? Zašto?

Zato što su ljudi izgubili osećaj (ako su ga ikada i imali) za svrhu odnosa.

Kada više ne posmatrate jedno drugog kao svete duše na svom putovanju, onda možete videti svrhu, razlog koji se nalazi u osnovi svih odnosa.

Duša je došla u telo, a telo u život u cilju napretka. Vi napredujete, vi postajete. I koristite vaše odnose sa svima da biste odlučili šta postajete.

To je zadatak koji ste došli da obavite. To je radost stvaranja Sebe. Poznavanja Sebe. Postajanja - svesno, onoga što želite biti. To znači biti Samosvestan.

Doveli ste Sebe u relativan svet da biste mogli imati sredstva pomoću kojih ćete spoznati i doživeti Ko Ste Zapravo Vi. Ko Ste Vi je ono u koga sebe stvarate u odnosu na sve ostalo.

Vaši lični odnosi su najvažniji elementi u tom procesu. Vaši lični odnosi si zato sveto područje. Oni nemaju zapravo ništa sa drugima, ali zato što uključuju drugog, oni imaju sve sa drugima.

To je božanska dihotomija. To je zatvoreni krug. Zato nije radikalno učenje kad se kaže: "Blagosloveni su oni koji su Samousmereni", jer oni će spoznati Boga. Nije loš cilj u životu da upoznate najuzvišeniji deo Sebe i da ostanete usmereni na njega.

Vaš prvi odnos, zato mora biti sa samim Sobom. Prvo morate naučiti da poštujete i slavite i volite Sebe.

Prvo morate Sebe smatrati vrednim da biste druge smatrali vrednim. Morate prvo sebe smatrati blagoslovenim da biste druge smatrali blagoslovenim. Morate prvo spoznati svetost u Sebi, da biste prepoznali svetost u drugima. Ako radite obrnuto - kao što većina religija od vas traži - i drugima priznate svetost pre nego sebi, jednog dana ćete se osetiti ozlojeđenim. Ako postoji nešto što niko od vas ne može podneti, to je da neko drugi bude svetiji od vas. Ali vaše religije traže od vas da druge nazivate svetijim od sebe. I vi to činite - neko vreme. Onda ih uništite.

Uništili ste (na ovaj ili onaj način) sve Moje učitelje, ne samo Jednog. I niste to učinili zato što su oni bili svetiji od vas, već zato što ste ih vi učinili takvim.

Moji učitelji su svi došli sa istom porukom. To nije bila poruka "Ja sam svetiji od vas", već "Vi ste isti kao Ja".

To je poruka koju vi niste mogli da čujete; to je istina koju niste mogli da prihvatite. I zato se ne možete nikada stvarno, čisto zaljubiti u drugog. Vi se niste nikada stvarno, čisto zaljubili u Sebe.

I zato vam kažem: budite sada i zauvek usmereni na Sebe. Nastojte da vidite šta ste, šta radite i šta imate u svakom datom trenutku, a ne šta se dešava nekom drugom.

Ne u akciji drugoga, već u vašoj reakciji nalazi se vaše spasenje.

Znam da nije tako, ali ovo mi nekako zvuči kao da ne treba da obraćamo pažnju šta nam drugi rade u vezama. Oni mogu raditi bilo šta, ali dok god mi držimo svoju ravnotežu, dok god smo usmereni na sebe, i sve te dobre stvari, ništa nas ne može dotaći. Ali drugi nas dotiču. Njihove akcije nas ponekad povrede. Onda, kada u vezu uđe osećaj povređenosti, ja ne znam šta da radim. Vrlo je dobro reći "ostani po strani; učini da ništa ne znači", ali to je lakše reći nego uraditi. Ja se, zaista, osećam povređenim rečima i delima drugih u vezama.

Doći će dan kada se nećeš tako osećati. To će biti dan kada shvatiš - i prihvatiš - istinski značenje odnosa; pravi razlog za njih.

Reaguješ na taj način, jer si ovo zaboravio. Ali to je u redu. To je deo razvojnog procesa. To je deo evolucije. Tebe u vezama zanima Posao Duše, a to je veliko razumevanje, veliko podsećanje. Dok se toga ne setiš - i dok se ne setiš kako da koristiš odnose kao sredstvo u stvaranju Sebe - moraš raditi na nivou na kom jesi: nivou razumevanja, nivou htenja, nivou sećanja.

I tako, postoje stvari koje možeš uraditi kada reaguješ sa bolom i povređenošću na to šta je drugi, šta kaže ili radi. Prva je da pošteno priznaš sebi i drugom kako se tačno osećaš. Toga se mnogi od vas plaše, jer misle da će se tako drugom prikazati "u lošem svetlu". Negde, duboko u vama, vi shvatate da je verovatno smešno od vas da se "tako osećate". Da je verovatno to nisko od vas. Vi ste "više od toga". Ali tu nema pomoći. Još uvek se tako osećate.

Postoji samo jedna stvar koju možete uraditi. Morate poštovati svoja osećanja. Jer, poštovati osećanja znači poštovati Sebe. A vi morate voleti bližnjega kao što volite Sebe. Kako možete ikad očekivati da razumete i poštujete osećanja drugog, ako ne možete poštovati osećanja u Sebi?

Prvo pitanje u bilo kom međusobnom odnosu sa drugim je: Ko Sam Ja sada, i Ko Želim Da Budem u odnosu na to.

Često se ne sećate Ko Ste i ne znate Ko Želite Biti, dok ne oprobate nekoliko načina bitisanja. Zbog toga je poštovanje vaših najiskrenijih osećanja tako važno. Ako je vaše prvo osećanje negativno, često je sam doživljaj tog osećanja dovoljan da biste se od njega udaljili. Tek kada osetite ljutnju, osetite uznemirenost, kada osetite odbojnost, bes, iskusite osećanje želje da "vratite udarac", možete se odreći ovih prvih osećanja kao onoga "Ko Ne Želite Biti".

Učitelj je onaj koji je proživeo dovoljno takvih iskustava da unapred zna koji su krajnji izbori. Ne treba "iskusiti" ništa. Već je nosio/nosila tu odeću i zna da mu/joj ne priliči; da to nije on/ona. I pošto je život Učitelja posvećen stalnom ostvarenju sebe u skladu sa onim što zna da on jeste, takva neprimerena osećanja ga ne zanimaju.

Zato Učitelje ne uznemirava ono što drugi mogu nazvati nevoljom, Učitelj blagosilja nevolju, jer Učitelj zna da iz semena nesreće (i celog iskustva) potiče razvoj Sebe. A druga životna svrha Učitelja je uvek razvoj. Jer, jednom kada je neko Sebe potpuno ostvario, ne preostaje mu ništa drugo sem da bude više od toga.

Na tom stepenu se prelazi od duhovnog rada ka Božjem radu, jer je to ono što Mene zanima!

Pretpostaviću u svrhu ovog razgovora da si ti još uvek na nivou duhovnog rada. Ti još uvek nastojiš da shvatiš (učiniš "stvarnim") Ko Si Ti Zapravo. Život (Ja) će ti dati niz prilika da to stvoriš (zapamti, život nije proces otkrića, već proces stvaranja).

Možeš stvarati Ko Si Ti iznova i iznova. Zapravo to i radiš - svaki dan. Međutim, kako stvari sad stoje, ne dobijaš uvek isti odgovor. U odnosu na identično spoljnje iskustvo jednoga dana možeš izabrati da budeš strpljiv, ljubazan, pun ljubavi. Drugog dana možeš izabrati da budeš ljut, ružan i tužan.

Učitelj je onaj ko uvek ima isti odgovor - i taj odgovor je uvek najuzvišeniji izbor. U tome je Učitelj neizbežno predvidljiv. Suprotno tome, učenik je potpuno nepredvidljiv. Može se proceniti kako neko napreduje na putu ka majstorstvu jednostavnim posmatranjem koliko si predvidljivo napravio najuzvišeniji izbor kao odgovor ili reakciju na bilo koju situaciju.

Naravno, to pokreće pitanje, koji je izbor najuzvišeniji.

To je pitanje oko koga se filozofije i teologije vrte od početka vremena. Ako te to pitanje iskreno zanima, već si na putu ka majstorstvu. Jer je još uvek istina da većina ljudi nastavlja da se bavi drugim pitanjima. Ne, koji je najuzvišeniji izbor, već koji je najisplativiji? Ili kako mogu najmanje izgubiti?

Kada se život živi sa stanovišta kontrolisanja štete ili optimalne koristi, stvarna korist od života je proigrana. Prilika je izgubljena. Šansa je promašena. Jer, tako proživljen život je život življen iz straha - i kao takav vas lažno predstavlja.

Jer, vi niste strah, vi ste ljubav. Ljubav kojoj nije potrebna zaštita, ljubav koja ne može biti izgubljena. Ali to nikada nećete spoznati u vašem iskustvu, ako stalno odgovarate na drugo pitanje, a ne na prvo. Jer, samo osoba koja misli da postoji nešto da se dobije ili izgubi, postavlja drugo pitanje. I samo osoba koja život vidi na drugačiji način, koja vidi Sebe kao najuzvišenije biće, koja razume da pobeda ili poraz nije test, već da je to samo ljubav ili nedostatak ljubavi - samo ta osoba postavlja prvo pitanje.

Onaj ko postavlja drugo pitanje kaže: "Ja sam moje telo." Ona kada postavlja prvo pitanje kaže: "Ja sam moja duša".

Da, neka svi oni koji imaju uši da čuju - slušaju. Jer, kažem vam ovo: na kritičnoj raskrnci u svim ljudskim odnosima, postoji samo jedno pitanje:

Šta bi sada ljubav učinila?

Nijedno drugo pitanje nije prikladno, nijedno drugo pitanje nije značajno, nijedno drugo pitanje nema nikakvu važnost za vašu dušu.

Sada dolazimo na veoma delikatnu tačku objašnjenja, jer je ovaj princip delanja, zasnovan na ljubavi, bio naveliko pogrešno tumačen, a to pogrešno tumačenje je dovelo do ozlojeđenosti i ljutnji u životu - koje su, opet, navele mnoge da skrenu sa puta.

Vekovima su vas učili da delanje zasnovano na ljubavi proizilazi iz izbora da se bude, radi i ima ono što stvara najviše dobra za druge.

Ali, Ja vam kažem sledeće: najuzvišeniji izbor je onaj koji stvara najveće dobro za vas.

Kao i sve duboke spiritualne istine, ova tvrdnja je neposredno izložena pogrešnom tumačenju. Zagonetka se razjašnjava delimično u trenutku kada neko odluči šta je to najviše "dobro" koje čovek može uraditi za sebe. I kada je krajnji najviši izbor učinjen, zagonetka nestaje, krug se zatvara, i najviše dobro za vas postaje najviše dobro za drugoga.

Za razumevanje toga može biti potrebno nekoliko života, a za primenu još više njih - jer se ova istina obrće oko jedne još veće: Šta radiš za Sebe, radiš za drugoga. Šta radiš za drugoga, radiš za Sebe.

To je zato što ste ti i drugi jedno.

A to je zato jer...

Ne postoji ništa sem Tebe.

Svi Učitelji koji su hodali vašom planetom su to podučavali. ("Zaista, zaista vam kažem, sve što ste učinili za onog koji je ponajmanje moj brat, učinili ste za Mene.") Ali ovo je za većinu ljudi ostalo samo velika ezoterična istina, sa malo praktične primene. U stvari, to je najprimenjivija "ezoterična" istina svih vremena.

U odnosima je važno setiti se ove istine, jer bez nje će odnosi biti vrlo teški.

Vratimo se na praktičnu primenu ove mudrosti i odmaknimo se, za sada, od njenog čisto spiritualnog, ezoteričkog aspekta.

Veoma često su ljudi - dobronamerni i dobru usmereni i mnogi veoma religiozni - pod uticajem starog razumevanja, radili ono šta su mislili da je najbolje za drugu osobu u njihovoj vezi. Nažalost, sve to je izazvalo u mnogim slučajevima (u većini slučajeva) nastavak zlostavljanja koja su sprovodili drugi. Nastavak nepoštovanja. Nastavak teškoća u odnosima.

Na kraju, osoba koja pokušava da "uradi ono što je ispravno" prema drugom - da bude spremna da oprost, da pokaže saosećanje, da stalno previdi izvesne probleme i ponašanja - postaje ozlojeđena, ljuta i nepoverljiva, čak i prema Bogu. Jer kako Bog može tražiti tako beskonačnu patnju, tugu i žrtvu, čak i u ime ljubavi?

Odgovor je: Bog to ne traži. Bog samo traži da uključite sebe među one koje volite. Bog ide dalje. Bog predlaže - preporučuje - da stavite sebe na prvo mesto.

Ja to činim znajući vrlo dobro da će neki od vas to nazvati bogohuljenjem, i stoga reći da to nije Moja reč, a da će drugi učiniti nešto možda čak i gore: prihvatiti to kao Moju reč i pogrešno je protumačiti ili je izvrnuti da bi bila pogodna za njihove lične ciljeve; da opravda njihova ne-Božanska dela.

Kažem vam sledeće - staviti sebe na prvo mesto u najvišem smislu nikada ne vodi do ne-Božanskog dela.

Zato, ako ste uhvatili sebe u ne-Božanskom delu kao rezultat nastojanja da učinite nešto što je najbolje za vas, nesporazum nije u tome što ste stavili sebe na prvo mesto, već pre u nerazumevanju onoga što je najbolje za vas.

Naravno, određivanje onoga šta je najbolje za vas će od vas takođe zahtevati da utvrdite šta je to što nameravate da uradite. To je važan korak koji mnogo ljudi zanemaruju.

Šta smerate? Šta je vaša svrha u životu? Bez odgovora na ova pitanja, ostaće tajna šta je "najbolje" u bilo kojim određenim okolnostima.

U praktičnom smislu - ponovo ostavljajući ezoteriku po strani - ako procenjujete šta je najbolje za vas u situacijama u kojima ste zlostavljani, najmanje što možete učiniti je da prekinete zlostavljanje. I to će biti dobro i za vas i za onoga ko vas zlostavlja. Jer je čak i onaj ko zlostavlja - zlostavljan, kada se dozvoljava da se njegovo zlostavljanje nastavi.

To ne isceljuje onog ko zlostavlja, već mu šteti. Jer, ako zlostavljač utvrdi da je njegovo zlostavljanje prihvatljivo, šta je on naučio? Ali, ako on uvidi da njegovo zlostavljanje više neće biti prihvaćeno, šta mu je omogućeno da otkrije?

Zato, postupati prema drugima sa ljubavlju ne znači nužno dozvoljavati im da rade sve što žele.

Roditelji to vrlo rano nauče u odnosu sa decom. Odrasli ne uče tako brzo u odnosima sa drugim odraslima, niti nacije u odnosima sa drugim nacijama.

Ipak, ne može se dopustiti despotima da napreduju, već se oni moraju zaustaviti u svom despotizmu. Ljubav prema Sebi i ljubav prema despotu to zahtevaju.

To je odgovor na tvoje pitanje "Ako je ljubav sve što postoji, kako čovek može ikada opravdati rat?"

Ponekad čovek mora ići u rat da bi dao najveću izjavu o tome šta čovek zapravo jeste: onaj ko prezire rat.

Postoje vremena kada se morate odreći onoga Ko Ste da biste bili ono Ko Ste.

Postoje Učitelji koji su podučavali: ne možete imati sve dok niste spremni da se svega odreknete.

Tako, da biste "imali" sebe kao čoveka čiji je izbor mir, moguće je da se morate odreći ideje o sebi kao o čoveku koji nikada ne ide u rat. Istorija je pozivala ljude na takve odluke.

Isto važi za većinu pojedinačnih i ličnih odnosa. Život vas može više nego jednom prozvati da dokažete Ko Ste prikazujući jedan vid onoga Ko Niste.

To nije tako teško razumeti, ako ste proživeli izvestan broj godina, mada za idealistički orijetisane mlade to može izgledati kao krajnja protivrečnost. U zrelijoj retrospektivi to izgleda više kao božanska dihotomija.

U ljudskim odnosima to ne znači da treba da "uzvratite" ako ste povređeni. (Niti to važi za odnose među nacijama). To samo znači da nije najpoželjnije dozvoliti drugom da nanosi štetu - ni vama, ni sebi.

Ovo bi trebalo da okonča neke pacifističke teorije o tome da najviša ljubav zahteva da se ne odgovori silom na ono što jeste zlo.

Diskusija, ovde, postaje još jednom ezoterična, jer nijedno ozbiljno razmatranje ove izjave ne može zanemariti reč 'zlo' i vrednosno prosuđivanje na koje ono poziva. Uistinu, ne postoji ništa što je zlo, već postoje samo objektivne pojave i iskustvo. Ali, sama svrha vašeg života traži od vas da iz rastuće zbirke beskrajnih pojava izaberete nekoliko njih koje ćete nazivati lošima, jer ukoliko to ne učinite, ne možete nazvati sebe, niti išta drugo dobrima - i stoga ne možete spoznati niti stvarati Sebe.

Prema onom što nazivate lošim sebe određujete - kao i prema onom što nazivate dobrim.

Najveće zlo bi, zato, bilo ne proglasiti ništa zlim.

Vi u ovom životu postojite u svetu relativnog, gde jedna stvar može postojati samo u odnosu prema nekoj drugoj. To je, ujedno, i u isto vreme, i funkcija i svrha odnosa: da obezbedi polje iskustva u okviru koga i sebe pronalazite, određujete, i - ako to izaberete, stalno iznova stvarate Ko Ste.

Izabrati da budete slični Bogu, ne znači izabrati da budemo mučenik. I sigurno ne znači izabrati da budete žrtva.

Na vašem putu ka majstorstvu - gde je sva mogućnost ozlede, štete i gubitka otklonjena - bilo bi dobro prepoznati ozledu, štetu i gubitak kao deo vašeg iskustva i odlučiti Ko Ste Vi u odnosu na to.

Da, ono što drugi misle, kažu ili rade, ponekad će vas povrediti - dok ne prestanu da to čine. Odavde do tamo najbrže će vas dovesti potpuna iskrenost - spremnost da se potvrdi, prizna i izjavi tačno kako se osećate povodom nečega. Iskažite vašu istinu - ljubazno, ali potpuno celovito. Živite vašu istinu, ali predano i dosledno. Promenite vašu istinu lako i brzo, kada vam vaše iskustvo donese novo razjašnjenje.

Niko jasne svesti, a najmanje od svih Bog, neće vam reći da, kada ste povređeni u nekom odnosu "ostanete po strani od toga, učinite da vam to ne znači ništa". Ako se osećate povređeni, prekasno je izjaviti da to ne znači ništa. Vaš je zadatak tada da odlučite šta to znači - i da to pokažete. Jer, radeći tako, vi birate i postajete Ko Želite biti.

Znači ja ne moram biti supruga - paćenica ili omalovaženi muž ili žrtva moje veze, da bih ih učinio bogougodnim ili da bi sebe učinio dopadljivim u očima Boga.

Zaboga, naravno da ne.

I ne moram da trpim napade na moje dostojanstvo, povredu mog ponosa, štetu koja se nanosi mojoj psihi i rane koje oseća moje srce, da bih rekao da sam "dao sve od sebe" u tom odnosu, "ispunio dužnost" ili "ispunio obavezu" u očima Boga i čoveka.

Ni jednog trenutka.

Onda mi, molim te, Bože, reci koja obećanja treba da dam u nekom odnosu, kojih dogovora se moram držati? Koje obaveze odnosi podrazumevaju? Koje smernice treba da tražim?

Odgovor je onaj koji ne možete čuti - jer vas on ostavlja bez smernica i poništava svaki dogovor u trenutku kada ga pravite. Odgovor je: vi nemate obaveza. Ni u vašim obavezama, ni u životu.

Nemamo obaveza?

Ne. Niti bilo kakvih ograničenja, niti zabrana, a ni smernica, ni pravila. Niti ste prisiljeni bilo kakvim okolnostima ili situacijama, niti primorani bilo kakvim kodeksima ili zakonima. Niti možete biti kažnjeni za bilo koju uvredu, niti ste sposobni za neku - jer ne postoji nešto tako kao što je biti "uvredljiv" u očima Boga.

Čuo sam to ranije - tu vrstu religije da "ne postoje pravila". To je spiritualna anarhija, Ne vidim kako to može delovati.

Ne postoji način na koji to ne može delovati - ako ste usmereni na proces stvaranja Sebe. Ako, s druge strane, zamišljate da je vaš zadatak da pokušate da budete ono što neko drugi želi, onda nedostatak pravila ili smernica može zaista učiniti vaš položaj teškim.

Ali um koji razmišlja želi da upita: ako Bog ima način da budem onakav kakvog me želi, zašto me jednostavno u početku nije takvog stvorio. Čemu sva ova borba da "prevaziđem" Ko Sam da bih postao ono što Bog od mene želi? To radoznali um želi saznati - i to s pravom, jer je to ispravno pitanje.

Predstavnici religija bi hteli da verujete da sam vas Ja stvorio manjima od onoga Ko Sam Ja, da biste imali priliku da postanete Ko Sam Ja, uprkos svim očekivanjima i, mogu dodati, uprkos svim prirodnim sklonostima koje je trebalo da vam dam.

Među tim takozvanim prirodnim sklonostima je i sklonost ka grehu. Vas su učili da ste rođeni u grehu, da ćete umreti u grehu i da je u vašoj prirodi da zgrešite.

Jedna od vaših religija vas čak uči da ne možete ništa preduzeti povodom toga. Vaša sopstvena dela su beznačajna i nevažna. Neopravdano je misliti da nekim svojim delima možete "stići u raj". Postoji samo jedan put do raja (spasenje) i on ne vodi kroz ono što vi preduzimate, nego kroz milost koju vam daje Bog ako prihvatite Njegovog Sina kao svog posrednika.

Jednom, kada to učinite vi ste "spaseni". Dok to ne učinite, ništa što radite - ni život koji vodite, ni izbori koje pravite, niti bilo šta što preduzimate po svojoj volji u naporu da sebe učinite boljim ili vrednijim, nema nikakvo dejstvo, ne vrši nikakav uticaj. Vi ste nesposobni da sebe učinite vrednim, jer ste po sebi bezvredni. Vi ste stvoreni na taj način.

Zašto? Samo Bog zna. Možda je On napravio grešku. Možda nije dobro shvatio. Možda želi da sve to ponovo izvede. Ali, šta je tu je. Šta da se radi...

Ti se meni podsmevaš?

Ne, ti se meni podsmevaš. Ti kažeš da sam Ja Bog, napravio u osnovi nesavršena bića, a onda sam od njih zahtevao da budu savršena, ili da se suoče sa prokletstvom.

Ti kažeš da sam Ja negde pre nekoliko hiljada godina ljudskog iskustva to ublažio, rekavši da od tada nadalje nije neophodno da budete dobri, već jednostavno treba da se osećate loše kada niste dobri i da prihvatite kao vašeg spasioca Jedno Biće koje je uvek moglo biti savršeno, tako zadovoljavajući Moju žudnju za savršenstvom. Vi kažete da vas

je Moj Sin koga nazivate Jedinim Savršenim - spasao od vaše sopstvene nesavršenosti - nesavršenosti koju sam vam Ja dao.

Drugim rečima, Božji Sin vas je spasao od onoga što je Njegov Otac stvorio.

Mnogi od vas kažu da sam Ja to upravo tako postavio.

Ko se sada kome podsmeva?

To je drugi put u ovoj knjizi da si, čini se, izveo direktni napad na fundamentalizam u hrišćanstvu. Ja sam iznenađen.

Ti si izabrao reč "napad". Ja jednostavno razmatram temu. A tema, uzgred rečeno, nije "fundamentalizam u Hrišćanstvu" kako si ti rekao. Tema je celokupna priroda Boga i Božjeg odnosa prema čoveku.

Pitanje je ovde iskrslilo, jer smo raspravljali o obavezama - u odnosima i u samom životu.

Vi ne možete verovati u odnos bez obaveza, jer ne možete prihvatiti ko i šta stvarno jeste. Vi nazivate život u potpunoj slobodi "spiritualnom anarhijom". Ja to nazivam velikim Božjim obećanjem.

Samo u okviru ovog obećanja se može ispuniti veliki Božji plan.

Vi nemate obaveze u odnosima. Imate samo mogućnosti.

Mogućnost, ne obaveza, jeste kamen temeljac religije, osnova za svu spiritualnost. Dok god to posmatrate na drugi način, niste shvatili suštinu.

Odnos - vaš odnos prema svim stvarima - stvoren je kao vaše savršeno sredstvo u delovanju vaše duše. Zato su svi ljudski odnosi duhovno područje. Zato je svaki lični odnos sveti.

U tom pogledu mnoge crkve su u pravu. Brak je duhovna tajna. Ne zbog njegovih duhovnih obaveza. Pre, zbog jedinstvene prilike koju pruža.

Nikada ne radite ništa u vezi iz osećanja obaveze. Radite sve što radite iz osećanja veličanstvene prilike koju vam vaš odnos pruža da odlučite i budete Ko Ste Zapravo.

Mogu to razumeti - ali ipak sam iznova i iznova u svojim odnosima odustajao kada stvari postanu teške. Rezultat toga je da sam imao niz veza, dok sam kao dete mislio da ću imati samo jednu. Izgleda da ne znam kako održati vezu. Misliš li da ću ikada naučiti? Šta treba da učinim da se to ostvari?

To zvuči kao da održati vezu znači da je ona bila uspešna. Pokušaj da ne pobrkaš dugotrajnost sa dobro obavljenim poslom. Zapamti, tvoj zadatak na planeti nije da vidiš koliko dugo možeš ostati u vezi, već da odlučiš i spoznaš Ko Zapravo Jesi. To nije argument za kratkotrajne veze, a ni zahtev za dugotrajne.

Ali, mada takav zahtev ne postoji, treba reći sledeće: dugotrajni odnosi pružaju izuzetne mogućnosti za uzajamni razvoj, uzajamno iskazivanje i uzajamno ispunjenje - i to je samo po sebi nagrada.

Znam, znam! Mislim, to sam uvek pretpostavljao. Dakle, kako da to postignem?

Prvo, budi siguran da u vezu ulaziš iz pravih razloga. (Koristim reče "pravi" ovde u relativnom smislu. Mislim "pravi" u odnosu na veći cilj koji imaš u svom životu.)

Kao što sam ranije istakao, većina ljudi još uvek ulazi u veze iz "pogrešnih" razloga - da ne budu usamljeni, da ispune prazninu, uvedu ljubav u svoj život ili nekoga koga će voleti - i to su neki od boljih razloga. Drugi to rade da bi spasili svoj ego, prekinuli depresiju, poboljšali seksualni život, i verovali ili ne, da bi se oslobodili dosade.

Nijedan od ovih razloga neće dovesti do uspeha, ukoliko se ne dogodi neka dramatična promena, a neće uspeti ni sam odnos.

Ja nikada nisam ušao u moje veze ni iz jednog od ovih razloga.

To bih preispitao. Nisam siguran da znaš zašto si ušao u svoje veze. Nisam siguran da si razmišljao o tome na ovaj način. Mislim da nisi ušao u svoje veze sa određenom svrhom. Mislim da si ušao u svoje veze, jer si se "zaljubio".

To je potpuno tačno.

I mislim da nisi zastao da pogledaš zašto si se "zaljubio". Šta je to na šta si odgovarao? Koju potrebu ili koji niz potreba si time ispunjavao?

Za većinu ljudi ljubav je odgovor za zadovoljenje potrebe.

Svako ima potrebe. Tebi treba ovo, drugom treba ono. Oboje vidite jedno u drugom priliku da zadovoljite potrebe. Zato se vi složite - prećutno - na razmenu. Ja ću razmeniti sa tobom ono što ja imam, ako mi ti daš ono što ti imaš.

To je pogodba. Ali vi ne kažete istinu o tome. Vi ne kažete: "Ja te jako razmenjujem". Vi kažete: "Ja te jako volim", i tada počinje razočarenje.

Već si na to ukazao.

Da, i ti si to ranije radio - ne jednom, već nekoliko puta.

Ponekad se čini da se ova knjiga vrti u krug, naglašavajući iste stvari, ponovo i ponovo.

Slično kao život.

Touche; pogodak.

Postupak je ovde takav da ti postavljaš pitanja, a Ja samo dajem odgovore. Ako postaviš isto pitanje na tri različita načina, Ja sam u obavezi da nastavim da na njega odgovaram.

Možda se ja uporno nadam da ćeš ponuditi drugačiji odgovor. Kada te pitam o vezama, Ti izuzimaš umnogome njihov romantični aspekt. Zašto je pogrešno ludo se zaljubiti, i ne razmišljati o tome?

Ništa. Zaljubi se u koliko god ljudi hoćeš na taj način. Ali, ako želiš da izgradiš doživotnu vezu sa njima, bilo bi dobro i da malo porazmisliš o tome. S druge strane, ako uživaš da ideš iz veze u vezu - ili još gore, ako ostaješ u jednoj vezi, jer misliš da "moraš", živeći tako život u prećutnom očajanju - ako uživaš da ponavljaš ove obrasce iz svoje prošlosti, samo nastavi to što si radio.

U redu, u redu. Shvatam. Ti si nemilosrdan, zar ne?

To je problem sa istinom. Istina je nemilosrdna. Neće te ostaviti na miru. Stalno ti se prikrada sa svih strana, pokazujući ti stvari onakvim kakve zaista jesu. To može biti tegobno.

U redu. Dakle, ja želim da nađem način da ostvarim dugotrajnu vezu - i Ti kažeš da je smisleni ulazak u vezu jedan od njih.

Da. Budi siguran da ste ti i tvoj partner saglasni koja je svrha vaše veze.

Ako se oboje na svesnom nivou složite da je svrha vašeg odnosa da se stvori prilika, a ne obaveza - prilika za razvoj, za potpuno Samoiskazivanje, za uzdizanje vaših života do njihovih najviših mogućnosti, za isceljenje svake pogrešne misli ili ništavne zamisli koju ste ikad imali o sebi, i za potpuno sjedinjenje sa Bogom kroz zajedništvo vaših dveju duša - ako prihvatite te zavete, umesto zaveta koje ste do sada prihvatili - odnos je započeo na dobar način. Postavljen je čvrst oslonac. Ima veoma dobar početak.

Ipak, to nije garancija za uspeh.

Ako želiš garancije u životu, onda ne želiš život. Želiš probe za scenario koji je već napisan.

Život, po svojoj prirodi, ne može imati garancije ili je cela njegova svrha osujećena. U redu. Shvatio sam. Sada sam svojoj vezi obezbedio "dobar početak". Kako da nastavim? Znaj i shvati da će biti izazova i teških vremena. Ne pokušavaj da ih izbegneš. Prihvati ih; uz zahvalnost. Posmatraj ih kao velike poklone od Boga, veličanstvene prilike da uradiš ono zbog čega si stupio u vezu - i u život. Pokušaj da, za to vreme, ne posmatraš svog partnera kao neprijatelja ili protivnika. U stvari, nastoj da ne vidiš nikoga i ništa kao neprijatelja - ili kao problem. Neguj veštinu da sve probleme posmatraš kao prilike. Prilike da... Znam, znam - "budeš i odlučiš Ko Zapravo Jesi".

Tačno! Shvataš! Shvataš!

To mi zvuči kao prilično dosadan život.

Onda suviše nisko postavljaš svoje okvire. Proširi vidike svog horizonta. Produbi svoje viđenje. Vidi više u sebi nego što misliš da se ima videti. Vidi više i u svom partneru.

Nikada nećeš naškoditi svojoj vezi - niti će bilo ko drugi - videći u drugima više nego što oni pokazuju. Jer u njima ima više. Mnogo više. Samo ih strah sprečava da ti to pokažu. Ako drugi primete da ih ti sagledavaš kao nešto više, osećaće se sigurnim da ti pokažu ono što ti očigledno već vidiš.

Ljudi nastoje da ispune ono što očekujemo od njih.

Tako nešto. Ne sviđa mi se ovde reč "očekujemo". Očekivanja uništavaju veze. Kažimo da ljudi teže da vide u sebi ono što mi u njima vidimo. Što je veća naša vizija, veća je njihova spremnost da pristupe i pokažu deo sebe koji smo im mi već pokazali.

Zar to nije način na koji svi istinski blagosloveni odnosi funkcionišu? Nije li to deo procesa isceljivanja - procesa u kom dajemo ljudima dozvolu da se "oslobode" svake pogrešne misli koju su ikad imali o sebi?

Nije li to ono što Ja radim ovde, u ovoj knjizi za tebe?

Jeste.

I to je zadatak Boga. Zadatak duše je da probudi sebe. Zadatak Boga je da probudi sve drugo.

Mi to činimo tako što druge vidimo kao one Ko Oni Jesu podsećajući ih na to Ko Su Oni.

To možete uraditi na dva načina - podsećajući ih Ko Su Oni (što je veoma teško, jer vam oni neće verovati) i podsećajući ih Ko Ste Vi (što je mnogo lakše, jer vam nije potrebno njihovo verovanje, samo vaše). Stalno ispoljavanje toga, konačno, podseća druge na to Ko Su Oni, jer će oni videti sebe u vama.

Mnogi Učitelji su bili poslani na Zemlju da ukažu na Krajnju Istinu. Drugi, kao Jovan Krstitelj bili su poslani kao izaslanici, žustro prikazujući Istinu, govoreći o Bogu sa nepogrešivom jasnoćom.

Ti posebni izaslanici su bili obdareni izvanrednim uvidom i veoma specijalnom moći da vide i prime Krajnju Istinu, kao i sposobnošću da prenesu složene pojmove onako kako mogu i kako će ih razumeti široki slojevi ljudi.

Ti si takav izaslanik.

Jesam li?

Da. Veruješ li u to?

To je tako teško prihvatiti. Mislim, svi mi želimo biti izuzetni...

... i svi ste izuzetni.

... i onda se ego uključi - bar je to kod mene tako, i pokušava nas podstaći da se osećamo nekako "izabranim" za neki začuđujući zadatak. Ja moram kontrolisati taj ego sve vreme, nastojeći da pročistim i ponovo pročistim svaku misao, reč i svako delo da bi iz toga uklonio sopstveno veličanje. Zato je veoma teško čuti to što kažeš, jer sam svestan da to godi mom ego, a ceo svoj život sam proveo boreći se protiv toga.

Znam da jesi.

I ponekad ne previše uspešno.

Nažalost, moram se saglasiti.

Ali, uvek kada se radilo o Bogu, napuštao si svoj ego. Mnogo si se noći molio i zalagao za jasnoću, preklinjao nebesa za uvid, ne da bi se obogatio ili postao slavan, već iz duboke čistote jednostavne žudnje za znanjem.

I obećavao si Mi, iznova i iznova, da ćeš, budeš li naveden da spoznaš, provesti ostatak života - svaki svesni trenutak - deleći Krajnju Istinu sa drugima... ne iz potrebe da stekneš slavu, već iz najdublje želje svog srca da prekineš bol i patnju drugih; da doneseš radost i zadovoljstvo, pomoć i isceljenje; da iznova povežeš druge sa osećanjem partnerstva sa Bogom, koje si ti uvek osećao.

Da. Da.

I zato sam te Ja izabrao da budeš moj glasnik. Tebe i mnoge druge. Jer sada, u toku vremena koja neposredno dolaze, svetu će biti potrebno mnogo truba da razglasi zov jasnoće. Svetu će biti potrebno mnogo glasova da izgovore reči istine i isceljenja za kojima milioni žude. Svetu će biti potrebno da se mnogo srca udruže u zadatku duše, i pripreme da ispune zadatak Boga.

Možeš li iskreno tvrditi da nisi svestan toga?

Ne.

Možeš li iskreno negirati da si zbog toga došao?

Ne.

Da li si onda spreman da ovom knjigom odlučiš i objaviš svoju sopstvenu Krajnju Istinu i da obznaniš i uobličiš slavu Moje Istine?

Moram li uključiti ovih nekoliko poslednjih replika u knjigu?

Ne moraš uraditi ništa. Zapamti, u našem odnosu ti nemaš obaveza. Samo mogućnosti. Zar ovo nije prilika koju si čekao ceo život? Zar nisi posvetio Sebe ovoj misiji - i prikladnoj pripremi za nju - od najranijih trenutaka mladosti?

Da.

Onda nemoj činiti ono što si obavezan, već čini ono za šta imaš priliku.

Što se tiče uključivanja svega ovoga u našu knjigu, zašto to ne bi učinio? Zar misliš da Ja želim da budeš glasnik u tajnosti.

Ne, pretpostavljam da to ne misliš.

Potrebna je velika hrabrost da se neko proglasi Božjim čovekom. Shvataš, svet će te spremnije prihvatiti kao praktično bilo šta drugo - ali kao Božjeg čoveka? Stvarnog izaslanika? Svaki od Mojih glasnika je oskrnjavljen. Daleko od sticanja slave, oni nisu stekli ništa sem bola u srcu.

Da li si spreman? Da li tvoje srce žudi da kaže istinu o Meni? Da li si voljan da se izložiš podsmehu drugih ljudi? Da li si spreman da se odrekneš slave na Zemlji, za veću slavu potpuno ostvarene duše?

Činiš da ovo iznenada zvuči prilično teško, Bože.

Želiš li da se Ja šalim sa tobom oko toga?

Pa, mogli bismo da se malo razvedrimo.

Hej, ja sam sav za prosvetljenje! Zašto da ne završimo ovo poglavlje šalom?

Dobra ideja. Imaš neku?

Ne, ali ti imaš. Ispričaj onu devojčicu koja crta sliku...

Oh, da, tu. U redu. Dakle, jednog dana mama je ušla u kuhinju i zatekla svoju devojčicu za stolom sa bojicama svuda rasutim oko nje, duboko usredsređenu na sliku koju je stvarala. "Šta tako vredno crtaš?", pitala je mama. "To je slika Boga, mama", odgovorila je lepa devojčica ozarenih očiju. "Oh, dušo, to je tako slatko", rekla je mama pokušavajući da pomogne. "Ali znaj, niko zapravo ne zna kako Bog izgleda."

"Pa", zacvrkutala je devojčica, "ako mi samo dozvoliš da završim..."

To je lepa mala šala. Znaš šta je najbolje? Devojčica nikada nije posumnjala u to da zna tačno kako da Me nacрта!

Da.

Sada ću ti Ja ispričati priču i time možemo završiti ovo poglavlje.

U redu.

Bio jednom jedan čovek koji se iznenada našao u situaciji da provodi sate svake nedelje pišući knjigu. Dan za danom, on bi žurno uzimao papir i olovku - ponekad usred noći - da ugrabi svako novo nadahnuće. Konačno, neko ga je pitao šta smeru.

"Oh", odgovorio je, "zapisujem vrlo dugi razgovor koji vodim sa Bogom."

"To je vrlo lepo", pažljivo mu reče prijatelj, "ali, niko zapravo ne zna šta bi Bog zapravo mogao reći."

"Pa", izusti čovek, "dozvoli mi da završim."

9

Možeš misliti da je to lak zadatak "biti Ko Zapravo Jesi", ali to je najveći izazov koji ćeš ikada imati u svom životu. U stvari, možda to nikada nećeš ni postići. Malom broju ljudi to uspeva. Ne u toku jednog života. Ne u toku mnogih.

Zašto onda pokušavati? Zašto se upuštati u borbu? Kome je to potrebno? Zašto jednostavno, ne provoditi život onako kako nam se čini da jeste - jednostavna vežba u beznačajnom putovanju koje ne vodi nigde posebno, igra koju ne možeš izgubiti bez obzira na to kako igraš, proces koji vodi do istog krajnjeg rezultata za sve? Kažeš da ne postoji pakao, ne postoji kazna, ne postoji način da se izgubi, pa zašto se opterećivati pokušavajući da pobediš? Šta je podsticaj, s obzirom na to kako je teško primaći se onome što Ti kažeš da pokušavamo postići? Zašto da ne prihvatimo vreme koje nam je namenjeno i ne opustimo se u odnosu na sva ta Božja pitanja i "postojanje onoga Ko Zapravo Jesi".

Frustrirani smo, zar ne...

Pa, umoran sam od pokušavanja, pokušavanja, samo da bi Ti došao i rekao mi kako će teško biti i kako samo jednom u milion to ionako uspeva.

Da, vidim da jesi. Da vidimo mogu li Ja pomoći. Prvo, želeo bih istaći da si ti već koristio "namenjeno vreme" u tu svrhu. Zar misliš da ti je ovo prvi pokušaj u tome?

Nemam ideju.

Ne čini ti se da si već bio ovde?

Ponekad.

Pa, bio si. Mnogo puta.

Koliko?

Mnogo puta.

To bi trebalo da me ohrabri?

To bi trebalo da te inspiriše.

Kako?

To, prvo, uklanja brigu. Unosi element "ne može se pogrešiti" o kome si upravo govorio. Uverava te da ti nije namenjeno da pogrešiš. Da ćeš dobiti onoliko prilika koliko želiš i koliko ti je potrebno. Možeš se vratiti ponovo i ponovo i ponovo. Ako dođeš do sledećeg stepena, ako napreduješ do sledećeg nivoa, to je zato što to želiš, ne zato što moraš.

Ti ne moraš uraditi ništa! Ako uživaš u životu na ovom nivou, ako osećaš da je to krajnji cilj za tebe, možeš to iskustvo proživljavati iznova i iznova! U stvari, ti si ga imao iznova i iznova - upravo iz tog razloga. Ti voliš dramu! Voliš bol. Voliš neizvesnost, misteriju, sumnju! Sve to voliš! Zato si ovde!

Šališ li se sa mnom?

Zar bi se šalio sa nečim kao što je to?

Ne znam. Ne znam sa čime se Bog šali.

Ne sa time. To je suviše blizu Istini; suviše blizu Krajnjoj Spoznaji. Ja se nikada ne šalim sa onim "kako jeste". Suviše mnogo ljudi te zavaravalo u vezi sa time. Ja nisam ovde da bih te još više zbunio. Ja sam ovde da ti pomognem da razjasniš stvari.

Onda ih razjasni. Da li kažeš da sam ja ovde jer to želim?

Naravno. Da.

Biram da budem ovde?

Da.

I taj sam izbor pravio mnogo puta?

Mnogo.

Koliko?

Eto nas opet. Želiš tačan broj?

Daj mi samo okvirnu procenu. Mislim da li pričamo o pregrštima ili desetinama?

Stotinama.

Stotinama? Živeo sam stotine života.

Da.

I ovo je najdalje do čega sam došao?

To je zavidna udaljenost, zapravo.

Oh, jeste, zar ne?

Apsolutno. U prošlim životima si zapravo ubijao ljude.

Šta je u tome loše? Sam si rekao da je ponekad rat neophodan da bi se stalo na put zlu.

Moraćemo to razjasniti, jer vidim da se ta izjava koristi i zloupotrebljava - kao što ti sada činiš - da bi se istakle razne stvari, ili opravdale razne ludosti. Prema najvišim standardima koje su, kako sam primetio, ljudi postavili, ubijanje se nikada ne može opravdati kao sredstvo kojim se ispoljava ljutnja, iskazuje osećaj neprijateljstva, "ispravlja pogrešno" ili kažnjava prestupnik. Izjava da je rat ponekad potreban da bi se stalo na put zlu je istinita - jer ste je vi učinili takvom. Vi ste se odrodili, u procesu stvaranja sebe, da poštovanje svakog ljudskog života jeste, i mora biti najviša vrednost. Ja sam zadovoljan vašom odlukom, jer nisam stvorio život da bi on mogao biti uništen.

Poštovanje života ponekad čini rat neophodnim, jer kroz rat protiv neposredno predstojećeg zla, kroz odbranu neposredno ugroženog tuđeg života, vi izjavljujete Ko Ste u odnosu na to.

Vi imate pravo prema najvišem moralnom zakonu - u stvari, imate obavezu po tom zakonu - da prekinete agresiju prema drugoj osobi ili prema sebi.

To ne znači da je ubijanje kao sredstvo kažnjavanja opravdano, niti kao odmazda, niti kao način rešavanja neznatnih razlika.

U tvojoj prošlosti ti si ubijao u ličnim duelima zbog naklonosti žene, zaboga, i to si nazivao odbranom svoje časti, kada je čast bila ta koju si gubio. Apsurdno je koristiti smrtonosnu silu za rešavanje sukoba. Mnogi ljudi čak i danas koriste silu - silu ubistva - da razreše smešne razmirice.

Dosežući nivo hipokrizije, neki ljudi čak ubijaju u ime Boga - i to je najveće bogohuljenje, jer ne govori o tome Ko Ste.

Oh, znači ima nečeg pogrešnog u ubijanju?

Razjasnimo to malo. Nema ničeg "pogrešnog" ni u čemu. "Pogrešno" je relativan izraz, koji označava suprotno od onoga što vi nazivate "ispravnim".

Ali, šta je ispravno? Možete li biti stvarno objektivni u tim stvarima? Ili su "ispravno" i "pogrešno" samo određenje koja vi pridajete događajima i okolnostima, shodno vašoj odluci o njima?

I šta, kaži, molim te, stvara osnovu za vaše odluke? Vaše sopstveno iskustvo? Ne. U većini slučajeva, vi ste odlučili da prihvatite odluku nekog drugog. Nekog ko je došao pre vas i ko, verovatno, zna bolje. Vrlo ste malo vaših svakodnevnih odluka o tome šta je "dobro" i "loše" doneli vi sami na osnovu vašeg razumevanja.

To je posebno slučaj sa važnim stvarima. Zapravo, što je nešto važnije, manje je verovatno, da ćete poslušati svoje sopstveno iskustvo, i veća je vaša spremnost da tuđe ideje prihvatite kao svoje.

To objašnjava zašto ste se, skoro potpuno, odrekli kontrole nad izvesnim oblastima vašeg života i izvesnim pitanjima koja prozilaze iz okvira ljudskog iskustva.

Ove oblasti i pitanja vrlo često uključuju teme koje su najvažnije za vašu dušu: priroda Boga; priroda istinske smrtnosti; pitanje krajnje stvarnosti; pitanja života i smrti vezana za rat, medicinu, abortus, eutanaziju, celokupan skup i sadržaj ličnih vrednosti, struktura, procena. Većina vas je njih napustila i prepustila drugima. Vi o tim temama ne želite da donosite vaše sopstvene odluke.

"Neka neko drugi odluči! Ja ću se složiti, ja ću se složiti", vićete. "Neka mi neko drugi samo kaže šta je ispravno, a šta pogrešno!"

Zato su, uzgred rečeno, ljudske religije tako popularne. Skoro i da nije važno koji je sistem verovanja, dok god je postojan, skladan, jasan u pogledu očekivanja od sledbenika, i dok je ozbiljan. Uz te karakteristike možete naći ljude koji veruju skoro u sve. Najčudnije ponašanje i verovanje može biti - i bilo je - pripisano Bogu. To je Božji put, kažu oni. Božja reč.

I ima onih koji će to prihvatiti. S radošću. Zato što to otklanja potrebu za razmišljanjem.

Razmislimo sada o ubijanju. Može li ikada postojati opravdan razlog da se bilo ko ubije? Razmisli o tome. Videćeš da ti nije potreban spoljašnji autoritet da te usmeri, niti uzvišeniji izvor da ti obezbedi odgovore. Ako razmisliš o tome, ako pogledaš i uvidiš šta o tome osećaš, odgovori će ti postati očigledni, i ponašaćeš se u skladu sa njima. To se zove ponašanje po sopstvenom nalogu.

Onda kada postupaš po nalogu drugih, uvlačiš sebe u nevolju. Da li je potrebno da se države i nacije koriste ubijanjem da postignu svoje političke ciljeve? Da li religije treba da koriste ubijanje da nametnu svoje teološke zapovesti? Da li društva treba da koriste ubijanje kao odgovor na ponašanje onih koji krše propise?

Da li je ubijanje prikladno političko sredstvo, način spiritualnog uveravanja ili rešenja društvenih problema?

Da li je ubijanje nešto što možeš da uradiš, ako neko pokuša tebe da ubije? Da li bi koristio silu ubistva da odbraniš život svojih voljenih? Nekoga koga čak nisi ni poznavao?

Da li je ubijanje podesan vid odbrane od onih koji bi ubili da nisu na neki drugi način sprečeni u tome?

Postoji li razlika između ubijanja i namernog ubistva?

Država bi te htela držati u uverenju da ubijanje u svrhu izvršenja čisto političkog programa, savršeno opravdano. U stvari, državi je potrebno da verujete njenoj reči o tome, da bi postojala kao entitet moći.

Religije bi htela da verujete u to da je ubijanje radi širenja i održavanja znanja i privrženosti njihovoj posebnoj istini - savršeno opravdano. U stvari one traže od vas da verujete njihovoj reči o tome, da bi postojale kao entitet moći.

Društva bi htela da verujete da je ubijanje zbog kažnjavanja onih koji su učinili izvesne prestupe (koji su se promenili tokom godina), savršeno opravdano. U stvari, društvu je neophodno da mu verujete, da bi ono opstalo kao entitet moći.

Veruješ li da su ove postavke ispravne? Jesi li prihvatio tuđu reč o tome? Šta ti sam imaš o tome reći?

Ne postoji "dobro" ili "loše" u tim stvarima.

Ali, svojim odlukama ti stvaraš sliku onoga Ko Si Ti.

Zaista, svojim odlukama vaše države i nacije su već napravile takve slike.

Svojim odlukama vaše religije su stvorile trajne, neizbrisive utiske. Svojim odlukama vaša društva su, takođe, stvorila autoportrete.

Da li ste zadovoljni tim slikama? Da li su to utisci koje želite ostaviti? Da li ti portreti prikazuju Ko Ste Vi?

Budite oprezni sa tim pitanjima. Ona mogu od vas tražiti da mislite.

Misliti je teško. Donositi vrednosne sudove je teško. To vas stavlja u proces čistog stvaranja, jer ćete toliko mnogo puta morati reći: "Ne znam. Jednostavno ne znam." Ali ćete ipak morati da odlučite. I zato ćete morati da izaberete, da učinite presudan izbor.

Takav izbor - odluka koja nije zasnovana na prethodnom ličnom saznanju - naziva se čistim stvaranjem. I pojedinac je svestan, duboko svestan, da donošenjem takvih odluka stvara samog Sebe.

Većina vas nije zainteresovana za tako važan posao. Većina vas bi to radije prepustila drugima. I tako većina vas nije samo-stvorena, već je tvorevina navike - tvorevina drugih.

Onda kada vam drugi kažu kako bi trebalo da se osećate i kada se to direktno kosi sa onim kako se osećate - vi doživljavate duboki unutrašnji konflikt. Nešto duboko u vama vam kaže da ono što su vam drugi rekli nije ono Ko Ste Vi. I šta sada sa time? Šta raditi?

Prvo što ćete preduzeti jeste da odete kod predstavnika vaših religija - kod ljudi koji su vas tamo u početku i stavili. Odete k vašim sveštenicima i rabinima i propovednicima i vašim učiteljima, i oni vam kažu da prestanete slušati Sebe. Najgori među njima će pokušati da vas zastrašivanjem odvrte od toga: da vas strahom odvoje od onoga što intuitivno znate.

Govoriće vam o đavolu, o satani, o demonima i zlim duhovima, o paklu i prokletstvu, i o svim drugim zastrašujućim stvarima da bi vas naveli da uvidite da je ono što ste intuitivno znali i osećali pogrešno i da je jedino mesto u kome ćete naći utehu - njihova misao, njihova ideja, njihova teologija, njihovo određenje dobra i zla i njihovo poimanje onoga Ko Ste.

Ono što je u tome zavodljivo jeste to što treba, samo da se saglasite, da biste dobili trenutno odobrenje. Složite se i imate trenutno odobrenje! Neki će čak igrati i pevati i slaviti.

Tome je teško odoleti. Takvo odobravanje, takva radost zbog prosvetljenja, zbog spasenja!

Odobravanja i ispoljavanja retko prate unutrašnje odluke. Slavija retko odražavaju izbore da se sledi lična istina. U stvari, sasvim je obrnuto. Ne samo da drugi neće slaviti nego vas upravo mogu izložiti podsmehu. Šta? Ti razmišljaš za sebe. Ti sam odlučuješ? Primenjuješ svoja pravila, svoje procene, svoje vrednosti? Šta misliš, ko si ti uopšte?

I, zaista, to je upravo pitanje na koje vi odgovarate.

Ali, posao morate umnogome obaviti sami. Umnogome bez nagrade, bez odobravanja, možda čak i neprimetno.

I tako si postavio vrlo dobro pitanje. Zašto nastavljati? Zašto čak krenuti tom stazom? Šta se postiže ukrcavanjem na takvo putovanje? Gde je podsticaj? Šta je razlog?

Razlog je smešno jednostavan.

NEMA SE ŠTA DRUGO RADITI.

Šta to znači?

Znači da je to jedina igra u gradu. Ne postoji ništa drugo da se radi. U stvari, ne postoji ništa drugo što možeš učiniti. Radićeš to što radiš do kraja života - baš kao što si to radio od rođenja. Jedino pitanje je hoćeš li to raditi svesno ili nesvesno.

Vidiš, sa tog putovanja se ne možeš iskrcati. Ukrcao si se pre rođenja. Tvoje rođenje je samo znak da je putovanje počelo.

Zato pitanje nije: Zašto krenuti tom stazom? Ti si njome krenuo. Učinio si to sa prvim otkucajem svog srca. Pitanje: Želim li ja koračati ovom stazom svesno ili nesvesno? Sa svešču ili bez nje? Kao uzročnik svog iskustva ili kao njegov ishod?

Veći deo svog života si živeo sa ishodom svojih iskustava. Sada si pozvan da budeš njihov uzrok. To je ono što se naziva svesno življenje. To je ono što se naziva svesno koračanje.

Mnogi od vas su prošli sasvim dobar deo puta, kao što sam rekao. Ostvarili ste, ne mali, napredak. Zato ne bi trebalo posle svih tih života da se osećate da ste "samo" toliko postigli. Neki od vas su visoko razvijena bića sa vrlo sigurnim osećanjem Sebe. Vi znate Ko Ste i znate ko biste želeli postati. Nadalje, vi čak znate na koji način da stignete odavde do tamo.

To je dobar znak. To je siguran pokazatelj.

Čega?

Činjenice da vam je sada ostalo samo još nekoliko života.

Je li to dobro?

Jeste, sada - za tebe? I to je zato, jer ti kažeš da je tako. Ne tako davno, sve što si želeo bilo je da ostaneš ovde. Sada, sve što želiš je da odeš. To je vrlo dobar znak.

Ne tako davno, ubijao si mnogo toga - bube, biljke, drveće, životinje, ljude - sada ne možeš ubiti ništa, a da ne znaš tačno šta činiš i zašto. To je vrlo dobar znak.

Ne tako davno, živeo si život kao da on nema svrhu. Sada znaš da život nema drugu svrhu sem one koju mu ti daš. To je vrlo dobar znak.

Ne tako davno molio si kosmos da ti donese Istinu. Sada ti govoriš kosmosu svoju istinu. I to je vrlo dobar znak.

Ne tako davno težio si da budeš bogat i poznat. Sada nastojiš da budeš jednostavno i predivno Svoj.

I ne tako davno plašio si se Mene. Sada Me voliš, dovoljno da Me smatraš sebi ravnim.

Sve su to vrlo, vrlo dobri znaci.

Oh, zaboga... tako se prijatno osećam zbog ovoga.

I treba da se prijatno osećaš? Svako ko koristi "zaboga" u rečnici ne može biti tako loš.

Ti stvarno imaš smisla za humor, zar ne?

Ja sam izmislio humor.

To si već istakao. U redu, dakle, treba ići dalje jer se nema šta drugo raditi. To je ono što se ovde dešava.

Tačno.

Onda, mogu li te upitati da li bar postaje lakše?

Oh, dragi moj prijatelju, toliko je za tebe lakše sada, nego što je bilo pre tri životna veka, da ti ne mogu reći koliko.

Da, da - postaje lakše. Što se više sećaš, više možeš da doživiš, više znaš, da tako kažem. I što više znaš, više se sećaš. To je krug. Tako da postaje lakše, postaje bolje i čak postaje radosnije.

Ali, zapamti, ništa od toga nije bilo samo dirinčenje. Mislim, sve si voleo! Do poslednjeg trenutka! Uh, divna je ova stvar zvana život. To je jedno prijatno iskustvo, zar ne?

Da, pretpostavljam da jeste.

Pretpostavljaš? Koliko još prijatnim sam ga mogao učiniti? Zar ti nije dozvoljeno da iskušiš sve? Suze, radost, bol, zadovoljstvo, ushićenje, masovnu depresiju, pobedu, poraz, dobitak? Šta još postoji?

Malo manje bola, možda.

Manje bola bez više mudrosti osujećuje tvoju svrhu; ne dozvoljava ti da iskušiš krajnju radost - a to je ono Ko Sam Ja.

Budi strpljiv. Ti stićeš mudrost. I tvoje radosti su ti sve više dostupne bez bola. To je, takođe, vrlo dobar znak.

Ti učiš (sećaš se) kako da voliš bez bola; da napustiš bez bola, čak i da plačeš bez bola. Da, čak si sposoban da doživiš bol bez bola, ako znaš na šta mislim.

Mislim da shvatam. Ja čak i više uživam u svojim životnim dramama. Mogu stajati po strani i videti ih onakvim kakve zaista jesu. Čak se i smejati.

Tačno. I ti to ne nazivaš napretkom?

Pretpostavljam da je tako.

I zato se nastavi razvijati, Sine Moj. Nastavi postojati. I nastavi odlučivati šta želiš postati u sledećoj najuzvišenijoj verziji Sebe. Nastavi raditi ka tome. Nastavi! Nastavi! To je Božji posao, kome mi stremimo, ti i Ja. Zato nastavi!

10

Volim Te, znaš li to?

Znam da Me voliš. I Ja volim tebe

11

Želeo bih da se vratim na moju listu pitanja. Svako od njih ima još toliko mnogo toga pojedinosti koje bih želeo da proučim. Znam da bismo mogli da posvetimo celu knjigu samo odnosima, ali onda nikada ne bi došla na red moja druga pitanja.

Biće i drugih vremena, drugih mesta. Čak i drugih knjiga. Ja sam sa tobom. Krenimo dalje. Vraćićemo se na to ako imamo vremena.

U redu. Moje sledeće pitanje je: zašto se čini da ja nikad u životu ne mogu privući dovoljno novca? Da li sam predodređen da zauvek oskudevam i jedva sastavljam kraj s krajem? Šta me sprečava u ostvarenju mojih mogućnosti kada je u pitanju novac?

Takva situacija se ne ponavlja samo kod tebe, već kod mnogih ljudi.

Svi mi govore da je to problem vrednovanja sebe; nedostatka samopoštovanja. Desetina učitelja Novog Doba mi je rekla da nedostatak bilo čega uvek potiče iz nedostatka samopoštovanja.

To je prikladno pojednostavljeno. U ovom slučaju tvoji učitelji greše. Ti ne patiš od kompleksa manje vrednosti. Zapravo, najveći izazov u tvom životu je bio da kontroliš svoj ego. Neki su rekli da je to bio slučaj osećaja prevelike vrednosti.

Evo me opet, postićenog i ojađenog, ali Ti si u pravu.

Govoriš kako si postićen i ojađen svaki put kad ti samo kažem istinu o tebi. Postićenost je odgovor osobe čiji je ego još opsednut time kako je drugi vide. Pozovi sebe da to savladaš. Pokušaj sa novim odgovorom. Pokušaj sa smehom.

U redu.

Samopoštovanje nije tvoj problem. Ti si obdaren obiljem toga. Kao i većina ljudi. Svi vi imate veoma visoko mišljenje o sebi, kao što i s pravom treba. Zato, samopoštovanje za veliku većinu ljudi nije problem.

Šta jeste?

Problem je u nemogućnosti da se razume načelo bogatstva zajedno sa opštim pogrešnim shvatanjem o tome šta je "dobro" i šta je "loše".

Dopusti da ti dam primer.

Izvoli.

Vi pronosite misao da je novac loš. Vi takođe pronosite misao da je Bog dobar. Blagosloveni bili! Zato se u vašem misaonom sistemu Bog i novac ne mešaju.

Pa, na neki način, pretpostavljam, to je istina. Tako ja mislim.

To stvari čini zanimljivim, jer ti to onda otežava da uzmeš novac za bilo šta što je dobro.

Želim reći, ako ste nešto procenili kao veoma "dobro", vrednujete ga manje u terminima novca. Tako što je nešto "bolje" (to jest uglednije) vredi manje novca.

Ti nisi usamljen u tom mišljenju. Celo tvoje društvo u to veruje. Zato vaši učitelji zarađuju crkavicu, a vaše striptize bogatstvo. Vaše vođe zarađuju tako malo u poređenju sa sportskim veličinama, da misle da moraju krasti ne bi li nadoknadili razliku. Vaši sveštenici i vaši rabini žive na hlebu i vodi, dok vi bacate pare na zabavljače.

Razmislite o tome. Uvereni ste da sve čemu pridajete veliku unutrašnju vrednost, mora biti jeftino. Usamljeni istraživač koji traži lek protiv side moljaka za novac, dok žena koja piše knjigu o stotinu novih načina seksualnog kontakta, i uz to pravi video trake i drži seminare... zarađuje bogatstvo.

Taj običaj da sve bude obrnuto je vaša sklonost i ona potiče od pogrešne misli.

Pogrešna misao je vaša ideja o novcu. Vi ga volite, ali kažete da je on koren sveg zla. Obožavate ga, ali ga nazivate "prljavom dobiti". Kažete da je osoba "gadno bogata". I ako osoba postane bogata radeći "dobre" stvari, odmah postajete sumnjičavi. Učinite to "lošim".

Stoga je za doktora bolje da ne zarađuje mnogo novca ili da nauči kako da bude diskretan u pogledu toga. A tek sveštenik! Ona bolje da ne zarađuje mnogo novca (pod pretpostavkom da ćete dozvoliti da "ona" bude sveštenik), ili je nevolja neizbežna.

Vidite, po vašoj zamisli, osoba koja izabere najuzvišeniji poziv, treba da dobije manju platu...

Hmmmm.

Da, tačno "hmmm". Trebalo bi da razmislite o tome. Jer je to tako pogrešna misao.

Mislio sam da ne postoji nešto tako kao što je ispravno i pogrešno.

Ne postoji. Postoji samo ono što vam odgovara, i ono što vam ne odgovara. Izrazi "ispravno" i "pogrešno" su relativni, i ja ih koristim u tom smislu, ako ih uopšte koristim. U ovom slučaju, u odnosu na ono što vam odgovara - u odnosu na ono što kažete da želite vaše misli o novcu su pogrešne misli.

Zapamtite, misli su kreativne. Zato, ako mislite da je novac loš, a sebe smatrate dobrim... pa, možete i sami videti protivrečnost u tome.

Kada je reč o tebi lično, sine Moj, kod tebe je to takmičenje svesnosti krupna stvar. Za većinu ljudi taj sukob nije ni približno tako ogroman kao za tebe. Većina ljudi radi ono što ne vole da bi preživela, zato im ne smeta da uzmu novac za to.

"Loše" za "loše", može se reći. Ali ti voliš to što radiš sa danima i vremenom svog života. Ti obožavaš aktivnosti kojima ih ispunjavaš.

Za tebe bi, dakle, primanje velike sume novca za to što radiš, bilo uzimanje "lošeg" za "dobro", a to je za tebe neprihvatljivo. Ti bi radije umro od gladi nego uzeo "priljavu dobit" za čistu uslugu... kao da ta usluga nekako gubi svoju čistotu ako uzmeš novac za nju.

Tako, imamo stvarnu ambivalentnost oko novca. Deo tebe ga odbacuje, a deo tebe je ozlojeđen što ga nema. Dakle, svemir ne zna šta da uradi povodom toga, jer je svemir primio dve različite misli od tebe. Zato će tvoj život u pogledu novca ići na mahove, jer se tvoj stav prema novcu menja na mahove.

Ti nisi usredsređen; nisi sasvim siguran šta je za tebe istinito. A svemir je samo jedna velika mašina za fotokopiranje. On samo proizvodi tvoje misli u više kopija.

Postoji samo jedan način da se to sve promeni. Moraš promeniti svoju misao o tome.

Kako mogu da promenim način na koji razmišljam? Način na koji razmišljam o nečemu je način na koji o tome razmišljam. Moje misli, moji stavovi, moje ideje nisu stvorene u toku jednog minuta. Pretpostavljam da su one rezultat dugogodišnjeg iskustva, susreta u toku života. Ti si u pravu u pogledu načina na koji ja razmišljam o novcu, ali kako da to promenim?

Ovo bi moglo biti najzanimljivije pitanje u knjizi. Uobičajeni način stvaranja za većinu ljudi je trostepeni proces koji uključuje misao, reč i delo ili radnju.

Prvo dolazi misao; stvaralačka ideja; prvobitni pojam. Zatim dolazi reč. Većina misli se na kraju oblikuje u reči, koje su onda često izgovorene ili napisane. To daje mislima dodatnu energiju, šaljući ih napolje u svet, gde ih drugi mogu uočiti.

Konačno, u nekim slučajevima reči se pretvaraju u delo i dobija se ono što nazivate rezultatom: pojavni oblik u fizičkom svetu onoga što se začelo u mislima.

Sve što vas okružuje u svetu koji je stvorio čovek, ostvarilo se na ovaj način - uz mala odstupanja. Korišćena su sva tri stvaralačka centra.

Sada dolazi pitanje: kako promeniti Izvornu misao?

Da, to je veoma dobro pitanje. I veoma važno. Jer, ukoliko ljudi ne promene neke od svojih Izvornih misli, ceo ljudski rod može sebe osuditi na izumiranje.

Najbrži način da se promeni osnovna misao ili izvorna ideja je da se obrne proces misao - reč - delo.

Objasni mi to.

Učini delo o kome želiš da imaš novu misao. Onda kaži reči o kojima želiš da imaš svoju novu misao. Čini to dovoljno često i uvežbaćeš um da misli na novi način.

Uvežbati um? Zar to nije kontrola uma? Zar to nije samo mentalna manipulacija?

Imaš li predstavu o tome kako je tvoj um stvorio misli koje sad ima? Znaš li da je tvoj svet uticao na tvoj um da misli na način na koji misli? Zar ne bi bilo bolje da ti utičeš na svoj um nego da to radi svet?

Zar ti ne bi bilo bolje da misliš misli koje želiš, nego da imaš tuđe misli? Zar nisi bolje naoružan kreativnim mislima nego reaktivnim mislima?

Ipak, tvoj um je ispunjen reaktivnim mislima - mislima koje potiču iz iskustva drugih. Vrlo malo tvojih misli potiče iz samostvorenih podataka, a još manje iz samostvorenih izbora.

Tvoja sopstvena osnovna misao o novcu je odličan primer. Tvoja misao o novcu (on je loš) u direktnoj je suprotnosti sa tvojim iskustvom (dobro je imati novac!). Zato ti moraš da okolišiš i lažeš sebe o svom iskustvu da bi opravdao svoju osnovnu misao.

Ti si tako prikovan za tu misao da ti nikada ne pada na pamet da bi tvoja zamisao o novcu mogla biti netačna.

Dakle, sada nastojimo da dođemo do nekih samostvorenih podataka. Na taj način menjamo osnovnu misao i uzrokujeemo da ona bude tvoja osnovna misao, a ne tuđa.

Uzgred rečeno, ti imaš još jednu osnovnu misao o novcu, koju tek treba da pomenem.

Šta je to?

Da ga nema dovoljno. U stvari, ti imaš tu osnovnu misao o skoro svemu. Nema dovoljno novca, nema dovoljno vremena, nema dovoljno ljubavi, nema dovoljno hrane, vode, saosećanja u svetu... Svega dobrog što postoji - nema dovoljno.

Ova takmičarska svest o "nedovoljnosti" stvara i oblikuje svet kakvim ga vidite.

U redu, znači ja imam dve osnovne misli - Izvorne Misli - o novcu, koje treba da promenim.

Oh, najmanje dve. Verovatno mnogo više. Da vidimo: novac je loš... novca nema dovoljno... novac se ne može primiti za obavljanje Božjeg posla (to je tvoja glavna)... novac se nikada ne daje izdašno... novac ne raste na drveću (a, u stvari, raste)... novac podmićuje...

Vidim da mi predstoji mnogo rada.

Da, ukoliko nisi zadovoljan svojom sadašnjom novčanom situacijom. S druge strane, važno je da shvatiš da nisi zadovoljan svojom sadašnjom situacijom, jer nisi zadovoljan svojom sadašnjom novčanom situacijom.

Ponekad je teško slediti te.

Ponekad je teško voditi te.

Dozvoli, Ti si Bog ovde. Zašto to ne učiniš lakšim za razumevanje?

Učinio sam ga lakšim za razumevanje.

Zašto onda samo ne učiniš da razumem, ako je to ono što istinski želiš?

Ja istinski želim ono što ti istinski želiš - ništa drugačije i ništa više. Zar ne vidiš da je to Moj najveći poklon tebi? Da sam Ja želeo za tebe nešto drugo od onoga šta ti želiš za sebe, i zatim otišao tako daleko da učinim da ti to imaš, gde je tu tvoj slobodan izbor? Kako ti možeš biti stvaralačko biće ako Ja propisujem šta ćeš biti, raditi i imati? Moja radost je u tvojoj slobodi, a ne u tvojoj potčinjenosti.

U redu, šta si mislio kada si rekao da ja nisam zadovoljan svojom novčanom situacijom, jer nisam zadovoljan svojom novčanom situacijom?

Ti si ono što misliš da jesi. Kada je tvoja misao negativna stvara se začarani krug. Moraš naći način da prekineš krug.

Veliki deo tvog sadašnjeg iskustva je zasnovan na tvojoj prethodnoj misli. Misao vodi iskustvu, koje vodi misli, koja vodi iskustvu. To može stvoriti stalnu radost kada je Izvorna Misao radosna. To može da stvori i stvara trajni pakao ako je Izvorna Misao paklena.

Trik je u tome da se promeni Izvorna Misao. Upravo sam hteo da pokažem kako to uraditi.

Nastavi.

Hvala.

Prva stvar koju treba učiniti je obrnuti paradigmu misao - reč - delo. Sećaš li se stare izreke, "Razmisli pre nego učiniš"?

Da.

Pa, zaboravi je. Ako želiš da promeniš osnovnu misao, moraš uraditi pre nego što razmisliš.

Primer: ideš ulicom i naiđeš na staru gospođu koja moli za nešto sitniša. Shvatiš da je ona prosjakinja i da živi iz dana u dan. Odmah znaš da koliko god malo novca da imaš, sigurno imaš dovoljno da поделиš sa njom. Tvoj prvi nagon je da joj daš nešto sitnog novca. Postoji čak i deo tebe koji je spreman da posegne u džep za malo papirnato novca - za jedan, čak i pet dolara. Što da ne, učini to velikim trenutkom za nju. Oraspoloži je.

Onda dolazi misao. Šta, zar si lud? Imaš samo sedam dolara za ceo dan! Želiš da njoj daš pet? I tako počneš pipati okolo po džepovima tražeći taj jedan.

Opet misao: Hej, hej, hajde. Nemaš ih toliko da ih možeš davati okolo! Daj joj nešto sitnine, zaboga, i skloni se odatle. Brzo posegneš u drugi džep da pokušaš da nađeš neku krupniju sitninu. Tvoji prsti osećaju samo najsitnije pare. Neprijatno ti je. Tu si, potpuno obučan, nahranjen, i spreman udeliti samo najsitnije pare ovoj jadnoj ženi koja nema ništa.

Pokušavaš uzalud da nađeš par novčića veće vrednosti. Oh, eto jednoga, duboko u prevoju tvoga džepa. Ali, do sada, si već prošao pored nje, smešeći se usiljeno i prekasno da je da se vratiš. Ona ne dobija ništa. Ni ti ne dobijaš ništa. Umesto radosti spoznaje tvog obilja i nesebičnosti, osećaš se isto tako jedno kao ta žena.

Zašto joj jednostavno nisi dao papirnatu novčanicu. To je bio tvoj prvi nagon, ali ga je tvoja misao sprečila. Sledeći put, odluči da uradiš pre nego što razmišliš. Daj novac. Slobodno! Imaš ga, a ima ga još tamo odakle je došao. To je jedina misao koja te razlikuje od prosjakinje. Jasno ti je da ima još novca tamo odakle je taj došao, a ona to ne zna.

Kada želiš da promeniš osnovnu misao, radi u skladu sa novom zamisli koju imaš. Ali moraš raditi brzo, jer će tvoj mozak uništiti zamisao pre nego što primetiš. To mislim

doslovno. Zamisao, nova istina će zamreti u tebi pre nego što si imao priliku da je spoznaš.

Zato radi brzo kada naiđe prilika, i ako to radiš dovoljno često, tvoj um će uskoro prihvatiti zamisao. To će biti tvoja nova misao.

Oh, upravo sam se nečeg setio! Da li je to Ono što se želi reći pod Pokretom Nove Misli?

Ako nije, trebalo bi da bude. Nova misao je tvoja jedina mogućnost. To je tvoja jedina prilika da napreduješ, da se razvijaš, da istinski postaneš Ko Si Zapravo.

Tvoj um je sada ispunjen starim mislima. Ne samo starim mislima, već uglavnom tuđim mislima. Sada je važno, sada je vreme, da promeniš mišljenje o nekim stvarima. U tome se sastoji razvoj.

12

Zašto ne mogu raditi ono što stvarno želim u svom životu i još uvek zarađivati za život?

Šta? Misliš da zapravo želiš da zabavljaš u životu i još da zarađuješ? Brate, kako ti sanjaš?

Šta?

Samo se šalim - malo se bavim čitanjem misli, to je sve. Vidiš, to je bila tvoja misao o tome.

To je bilo moje iskustvo.

Da. Pa, prešli smo to već nekoliko puta do sada. Ljudi koji zarađuju za život radeći ono što vole su oni koji nastoje da tako bude. Oni ne odustaju. Oni se ne predaju. Oni ne prestaju. Oni ne pristaju da im život ne dozvoli da rade ono što vole.

Ali postoji drugi elemenat koji se mora pomenuti, jer je to karika koja nedostaje u razumevanju većine ljudi kada se radi o poslu kojim se bave u životu.

Šta je to?

Postoji razlika između bivstvovanja i delanja, a većina ljudi je stavila naglasak na ovo drugo.

Zar ne bi trebalo da to učine?

"Treba" i "ne treba" ovde nisu u pitanju. Postoji samo ono što se izabire i način na koji se to može imati. Ako izaberete mir i radost i ljubav, nećete dobiti mnogo toga kroz ono što radite. Ako izaberete zadovoljstvo i sreću, malo toga ćete naći na stazi delanja. Ako izaberete povratak Bogu, uzvišenu spoznaju, potpunu svesnost, apsolutno ispunjenje, nećete postići mnogo toga putem onog što radite.

Drugim rečima, ako izaberete razvoj - razvoj vaše duše - nećete to postići zemaljskim aktivnostima vašeg tela.

Delanje je funkcija tela. Bivstvovanje je funkcija duše. Telo uvek radi nešto. Svakog trenutka u svakom danu ono nešto smeru. Ono nikada ne staje, nikad ne miruje, stalno nešto radi.

Ono radi to što radi ili po nalogu duše - ili uprkos duši. Kvalitet vašeg života zavisi od ravnoteže tog dvojstva.

Duša uvek bivstvuje. Ona bivstvuje to što bivstvuje, bez obzira na to šta telo radi, i ne zbog onoga što telo radi.

Ako mislite da je vaš život vezan za delanje, vi ne razumete zašto postojite. Vaša duša ne mari za to čime se bavite da biste živeli - a kada se vaš život završi nećete ni vi. Dok radite, i šta god da radite, vašu dušu zanima samo ono šta ste vi.

Duša je u traganju za stanjem bivstovanja, a ne delanja.

Šta duša nastoji da bude?

Ja.

Ti?

Da, Ja. Tvoja duša je Ja i ona to zna. Ono što ona čini jeste pokušaj da to iskustveno doživi. I ona se seća da je najbolji način da se to doživi taj da se ne radi ništa. Ne postoji ništa što treba da se radi sem da se bude.

Da se bude šta?

Šta god želiš da budeš. Srećan. Tužan. Slab. jak. Radostan. Osvetoljubiv. Uviđavan. Slep. Dobar. Loš. Muško. Žensko. Ti izaberi.

Mislim to doslovno. Ti izaberi.

Sve je to veoma smisljeno, ali kakve to veze ima sa mojom karijerom? Ja pokušavam da nađem način da preživim, da ostanem u životu, da izdržavam sebe i svoju porodicu, radeći ono što želim da radim.

Pokušaj sa time što ćeš biti ono što želiš da budeš.

Šta to znači?

Neki ljudi zarađuju mnogo novca radeći to što rade, dok su drugi potpuno bezuspešni, a i jedni i drugi rade istu stvar. U čemu je razlika?

Neki ljudi su sposobniji od drugih.

To je prva razlika. Ali sada dolazimo do druge. Uzmimo dva čoveka približno istih sposobnosti. Obojica su završili koledž, obojica su bili najbolji studenti, obojica razumeju prirodu toga što rade, obojica znaju kako da umešno koriste raspoloživa sredstva - a još uvek je jedan uspešniji od drugoga: jedan napreduje, dok se drugi bori za opstanak. U čemu je stvar?

U lokaciji.

Lokaciji?

Neko mi je jednom rekao da samo tri stvari treba razmotriti kada se započinje novi poslovni projekat - lokaciju, lokaciju i lokaciju.

Drugim rečim, ne "Šta ćeš da radiš? Već gde ćeš biti?"

Tačno.

To, takođe, zvuči kao odgovor na moje pitanje. Dušu samo zanima gde ćeš ti biti. Hoćeš li biti na mestu zvanom strah, ili na mestu zvanom ljubav. Gde si - i odakle dolaziš - kada se susrećeš sa životom?

Dakle, u primeru dvojice podjednako osposobljenih radnika, jedan je uspešan, a drugi nije, ne zbog onoga što jedan od njih radi, već zbog onoga što obojica jesu.

Jedna osoba je otvorena, prijateljski raspoložena, brižna, spremna da pomogne, uviđavna, vedra, samouverena, čak i zadovoljna svojim poslom, dok je druga zatvorena, otuđena, nebrižna, neuviđavna, mrzovoljna, čak i nezadovoljna poslom koji radi.

Pretpostavimo sada da ste izabrali čak i uzvišenija stanja bivstvovanja. Pretpostavimo da ste izabrali dobrotu, milosrđe, saosećanje, razumevanje, opraštanje, ljubav. Šta da ste izabrali Božanstvenost? Kakvo bi onda bilo vaše iskustvo?

Kažem vam sledeće:

Bivstvovanje privlači bivstvovanje i proizvodi iskustvo.

Vi niste na ovoj planeti da stvorite nešto od vašeg tela. Vi ste na ovoj planeti da stvorite nešto od vaše duše. Vaše telo je isključivo i jedinstveno oruđe vaše duše. Vaš um je snaga koja pokreće vaše telo. Radi se, dakle, o sredstvu čija snaga se koristi u stvaranju onog što duša želi.

Šta duša želi?

Zaista, šta želi?

Ja ne znam. Pitam Tebe.

Ja ne znam. Ja pitam tebe.

Ovo bi mogli ići u nedogled.

I ide.

Sačekaj malo! Pre nekoliko trenutaka si rekao da duša nastoji da bude Ti.

Tako je.

Onda je to želja duše.

U najširem smislu, da. Ali, to Ja koje ona nastoji da bude je veoma složeno, višestrano, veoma multidimenzionalno, multisenzualno. Postoji milion vidova Mene. Bilion. Trilion. Vidiš? Postoji svetovno i duboko, manje i veće, prozaično i sveto, strašno i Božansko. Razumeš?

Da, da, razumem... gore i dole, levo i desno, ovde i onde, pre i posle, dobro i loše...

Tačno. Ja sam Alfa i Omega. To nije samo lepa izreka ili zgodna misao. To je iskazana Istina.

Zato, u nastojanju da bude Ja, duša ima veliki posao pred sobom; ogromnu ponudu različitih načina bivstvovanja od koje treba izabrati. I to je ono što ona čini u ovom sadašnjem trenutku.

Izabire stanja bivstvovanja.

Da - i onda izaziva prave i savršene uslove da u okviru njih stvori iskustvo o tome. Zato je istina da se ništa ne dešava tebi ili kroz tebe što nije za tvoje najviše dobro.

Želiš li reći da moja duša stvara moje celokupno iskustvo, uključujući ne samo stvari koje ja radim, već i stvari koje se meni dešavaju?

Recimo da te duša vodi pravim i savršenim prilikama da iskustveno doživiš ono što si planirao da iskušiš. Šta ti zaista doživljavaš zavisi samo od tebe. To može biti ono što si planirao da iskušiš ili nešto drugo, zavisno od toga šta izabereš.

Zašto bih ja izabrao nešto što ne želim da doživim?

Ja ne znam. Zašto bi?

Hoćeš reći da ponekad duša želi jednu stvar, dok telo ili um žele nešto drugo?

Šta ti misliš?

Ali kako mogu telo ili um nadvladati dušu? Zar duša ne dobije uvek ono što ona želi?

Tvoj duh teži, u najširem smislu, tom veličanstvenom trenutku kada si svestan njegovih želja i kada se sjediniš sa njima u radošću ispunjeno jedinstvo. Ali duh neće nikada nametati svoju želju pojavnom, svesnom, fizičkom delu tebe.

Otac neće nametati Svoju volju Sinu. Uraditi to, značilo bi prekršiti Njegovu istinsku prirodu i stoga je to, doslovno, nemoguće.

Sin neće nametati Svoju volju Svetom Duhu. Sasvim je protivno Njegovoj istinskoj prirodi da to učini, i stoga je, doslovno, nemoguće.

Sveti Duh neće nametati Svoju volju duši. Nije u Njegovoj prirodi da to radi, i stoga je, doslovno, nemoguće.

Ovde se nemogućnosti završavaju. Um vrlo često nastoji da ispolji svoju volju nad telom - i to čini. Slično, telo nastoji često da upravlja umom - i učestalo u tome uspeva.

Ali, telo i um ne moraju da urade ništa da obuzdaju dušu - jer je duša u potpunosti bez potreba (za razliku od tela i uma koji su okovani njima), i tako ona sve vreme dozvoljava telu i umu da rade po svome.

Zapravo, duša ne bi ni mogla drugačije - jer ako je vaša suština u stvaranju, i na taj način u spoznaji onoga ko ste vi zapravo, to se mora desiti putem svesnog htenja, a ne kroz nesvesnu poslušnost.

Poslušnost nije stvaranje i zato ne može nikad dovesti do spasenja.

Poslušnost je odgovor, dok je stvaranje čisti izbor, nepropisan, nezatražen.
Čisti izbor dovodi do spasenja kroz čisto stvaranje najuzvišenije zamisli u ovom trenutku sadašnjosti.

Funkcija duše je da naznači svoju želju, a ne da je nametne.

Funkcija uma je da izabere neku od mogućnosti koje mu se nude.

Funkcija tela je da postupa prema tom izboru.

Kada telo, um i duša stvaraju zajedno u skladu i jedinstvu, Bog se otelotvoruje.

Tada se duša spoznaje u svom sopstvenom iskustvu.

Tada se nebesa raduju.

Sada, u ovom trenutku, vaša duša je ponovo stvorila priliku za vas da budete, radite i imate ono što je potrebno da biste spoznali Ko Ste Vi Zapravo.

Vaša duša vas je dovela do ovih reči koje upravo čitate - kao što vas je i ranije dovodila do reči mudrosti i istine.

Šta ćete sada uraditi? Šta ćete sada izabrati da budete?

Vaša duša čeka i posmatra sa interesovanjem, kao što je radila i mnogo puta ranije.

Da li ja razumem pravilno da Ti kažeš da će moj ovozemaljski uspeh (ja ovde još uvek pokušavam da govorim o mojoj karijeri) biti određen stanjem bivstvovanja koje ja izaberem?

Ja nisam zabrinut za tvoj ovozemaljski uspeh, samo si ti zabrinut.

Istina je da kada postigneš izvesna stanja bivstvovanja u toku dugog vremenskog perioda, veoma je teško izbeći uspeh u onome što radiš na ovom svetu. Ali tebe tada više ne zabrinjava to kako da "zaradiš za život". Istinski Učitelji su oni koji su izabrali da izgrade život, umesto da osiguraju opstanak.

Iz izvesnih stanja bivstvovanja će proisteći život tako bogat, tako potpun, tako veličanstven i tako oplemenjen da ovozemaljska dobra i ovozemaljski uspeh neće više biti od značaja za vas.

Ironija života je u tome da čim vam ovozemaljske stvari i uspeh prestanu biti značajni, otvara se put da vam oni pristignu.

Zapamtite, ne možete imati sve što želite, ali možete iskusiti sve što želite.

Dakle, imaš li ti misao "Ja želim ovozemaljski uspeh"?

Ponekad, da.

I da li ponekad takođe imaš misao "Ja želim više novca"?

Da.

Zato ne možeš imati ni ovozemaljski uspeh ni više novca.

Zašto ne?

Zato što svemir nema drugog izbora nego da ti donese direktnu manifestaciju tvoje misli o tome.

Tvoja misao je "Ja želim ovozemaljski uspeh". Razumeš, kreativna moć je kao duh iz boce. Tvoje reči su njegove zapovesti. Shvataš li?

Zašto onda nemam više uspeha?

Rekao sam, tvoje reči su njegova zapovest. Tvoje reči su bile: "Ja želim uspeh". I svemir kaže: "U redu, želi".

Još uvek nisam siguran da te sledim

Razmišljaj o tome na sledeći način: Reč "Ja" je ključ koji pokreće mašinu stvaranja. Reči: "Ja sam" su izuzetno moćne. One su izjave svemiru. Zapovesti.

Šta god da prati reč "Ja" (koja priziva Veliko Ja Sam) ima tendenciju da se ispolji u fizičkoj stvarnosti.

Stoga "ja" + "želim uspeh" dovodi do toga da ti želiš uspeh. "Ja" + "želim novac" mora dovesti do toga da želiš novac. To ne može izazvati ništa drugo, jer su misli, reči kreativne. I radnje su kreativne. I ako se ponašaš na način koji pokazuje da želiš uspeh i novac, onda su tvoje misli, reči i radnje u saglasnosti, i zasigurno ćeš doživeti iskustvo tog željenja.

Razumeš?

Da! Moj Bože - da li to zaista tako deluje?

Naravno! Ti si veoma moćan stvaralac. Ali, uistinu, ako si nešto pomislio ili iskazao samo jednom kao, na primer, u ljutnji ili frustraciji, malo je verovatno da ćeš pretvoriti te misli ili reči u stvarnost. Zato ne moraš brinuti zbog "Crkni" ili "Idi do đavola", ili zbog drugih manje lepih stvari koje ponekad misliš ili kažeš.

Hvala Bogu.

Molim. Ali, ako ponavljaš misao ili govoriš reč, ponovo i opet ponovo - ne jedanput, ne dvaput, već desetinama, stotinama, hiljadama puta - znaš li kakvu stvaralačku moć to ima?

Misao ili reč izražena i izražena i izražena postaje upravo to - izražena. To jest, istisnuta. Ona postaje ostvarena u stvarnosti. Ona postaje tvoja fizička stvarnost.

Tugo moja.

To je upravo ono što ona vrlo često stvara - tugu. Ti voliš tugu, ti voliš dramu. Sve dok je ne prestaneš voleti. Postoji izvesna tačka u vašem razvoju kad prestanete voleti dramu, prestanete voleti "priču" koju ste živeli. Tada odlučujete - aktivno odlučujete - da je promenite. Samo većina njih ne zna kako. Ti sada znaš. Da bi promenio svoju stvarnost, jednostavno prestani da razmišljaš na način na koji si razmišljao.

U ovom slučaju, umesto da razmišljaš "Ja želim uspeh", misli "Ja imam uspeh".

Meni to izgleda kao laž. Ja bih sam sebe zavaravao kad bih to rekao. Moj um bi vikao: "avola to možeš reći!"

Onda misli misao koju možeš prihvatiti. "Moj uspeh mi upravo dolazi", "Sve stvari vode mom uspehu".

Znači to je trik u pozadini afirmativne prakse Novog Doba.

Tvrdnje ne uspevaju, ako su one samo izjave onoga što želite da bude istina. Tvrdnje deluju samo kada su izjave nečeg za šta već znate da je istina.

Najbolja takozvana tvrdnja je izjava zahvalnosti i poštovanja. "Hvala Ti, Bože, što si mi doneo uspeh u životu." Ta ideja, osmišljena, izgovorena i izvršena stvara čudesne rezultate - kada potiče iz stvarne spoznaje: ne iz pokušaja da se postignu rezultati, nego svesnosti da su rezultati već stvoreni.

Isus je imao takvu jasnoću. Pre svakog čuda on Mi je unapred zahvaljivao na njegovom, ostvarenju. Nikada nije ni pomislio da ne bude zahvalan, jer nikada nije ni pomislio da se ono što je najavio neće desiti. Takva misao Mu nikada nije ni došla do svesti.

Tako je siguran bio On u to Ko Je On i u Svoj odnos prema Meni da su svaka Njegova misao, reč i delo odražavali tu svest - kao što i tvoje misli, reči i dela odražavaju tvoju svest.

Ako, dakle, postoji nešto što "želiš" da iskušiš u svom životu, nemoj to "želeti" - izaberi to.

Da li izabireš uspeh u ovozemaljskom smislu? Da li izabireš više novca? Dobro. Onda to izaberi. Stvarno. Potpuno. Ne sa pola srca.

Ali nemoj biti iznenađen, ako te na tvom nivou razvoja više ne zanima "ovozemaljski uspeh".

Šta bi to trebalo da znači?

U razvoju svake duše dolazi vreme kada glavna briga više nije opstanak fizičkog tela, već razvoj duha; više nije važno postizanje ovozemaljskog uspeha, već ostvarenje Sebe.

Na izvestan način, to je veoma opasno vreme, posebno u početku, jer biće koje nastanjuje telo, zna da je upravo to: biće u telu - ne telesno biće.

Na tom stepenu, pre nego što biće u razvoju sazri u tom pogledu, često postoji osećanje zapostavljanja telesnih radnji na razne načine. Duša je tako uzbuđena što je konačno "otkrivena!"

Um napušta telo i sve telesne stvari. Sve je zanemareno. Odnosi su ostavljeni po strani. Porodice se razilaze. Poslovi postaju sekundarni. Računi ostaju neplaćeni. Samo telo ne dobija hranu u toku dugog perioda. Celokupna usredsređenost i pažnja bića je sada okrenuta duši i pitanjima duše.

To može dovesti do velike lične krize u svakodnevnom životu bića, mada um ne primećuje traumu. On blista od zadovoljstva. Drugi ljudi kažu da si van pameti - na izvestan način moguće je da jesi.

Otkriće istine da život nema ništa sa telom, može stvoriti neravnotežu na drugi način. Dok se na početku biće ponašalo kao da je telo sve što postoji, sada se ponaša kao da telo uopšte nije važno. To, naravno, nije istina - kao što će biće uskoro (i ponekad bolno) osetiti.

Vi ste trodelna bića, sastavljena od tela, uma i duha. Vi ćete uvek biti trodelna bića, ne samo dok živite na Zemlji.

Ima onih koji pretpostavljaju da se u trenutku smrti telo i um odstranjuju. Telo i um se ne odstranjuju. Telo menja oblik, ostavljajući za sobom svoj najgušći deo, ali uvek zadržavajući svoju spoljašnju ljušturu. Um (koji ne treba poistovetiti sa mozgom) ide, takođe, sa vama, udružujući se sa duhom i telom u jednu trodimenzionalnu i trostranu energetska masu.

Ukoliko izaberete da se vratite u ovu iskustvenu priliku koju nazivate život na zemlji, vaše božansko ja će još jednom razložiti svoje prave dimenzije u ono što nazivate telo, um i duša. Zapravo, vi ste svi jedna energija sa tri posebne karakteristike.

Kada se nastanite kao novo fizičko telo ovde na Zemlji, vaše eterično telo (kako su ga neki od vas nazvali) snižava svoje vibracije - usporava sebe od vibracija tako brzih da se čak ne mogu videti, do brzine koja stvara količinu i materiju. Ta postojeća materija je kreacija čiste misli - rad vašeg uma, uzvišeniji umni aspekt vašeg trodelnog bića.

Ta materija je zgušnjavanje miliona, biliona, triliona različitih jedinica energije u jednu ogromnu masu - kojom um upravlja... vi ste stvarno fantastični um.

Kad ove sićušne jedinice energije oslobode svoju energiju, telo ih odbacuje, dok um stvara nove. Njih um stvara iz svoje stalne misli o tome Ko Ste Vi! Eterično telo "hvata" misao, da tako kažemo, i snižava vibraciju još mnogo drugih energetskih jedinica (na neki način ih "kristališe") i one postaju materija - nova materija vas. Na taj način se svaka ćelija vašeg tela menja svakih nekoliko godina. Vi niste - sasvim doslovno - ista osoba koja ste bili pre nekoliko godina.

Ako razmišljate o bolestima ili nevoljama (ili stalnoj ljutnji, mržnji i negativnosti) vaše telo će prevesti ove misli u fizički vid. Ljudi će videti taj negativni, bolesni oblik i pitaće: "U čemu je stvar?". Oni neće ni znati koliko je tačno njihovo pitanje.

Duša posmatra kako se cela ova drama odigrava godinu za godinom, mesec za mesecom, dan za danom, trenutak za trenutkom, i uvek čuva istinu o vama. Ona nikad ne

zaboravlja originalnu skicu, prvobitni plan; prvu zamisao; kreativnu misao. Njen posao je da vas priseti - to jest, da vas doslovno prisvesti - tako da se još jednom možete setiti Ko Ste - i zatim izabrati Ko Sada Želite Biti.

Na taj način se ciklus stvaranja i doživljavanja, zamišljanja i ispunjavanja, saznavanja i razvoja u nepoznato nastavlja, i sada, i zauvek.

Au!

Da, upravo tako! Oh, ima mnogo toga još da se objasni. Toliko mnogo. Ali nikada, nikada u jednoj knjizi - niti čak verovatno u toku jednog životnog veka. Ali ti si započeo i to je dobro. Samo se seti ovoga. Kao što je rekao vaš veliki učitelj Šekspir: "Ima više stvari na Nebu i na Zemlji, Horacio, nego što se može i sanjati u vašoj filozofiji."

Mogu li ja da postavim neka pitanja o tome? Kao, na primer, kada kažeš da moj um odlazi sa mnom posle smrti, da li to znači da moja "ličnost" odlazi sa mnom? Da li ću posle ovog života znati ko sam bio?

Da... i ko si oduvek bio. Sve će to se to razjasniti - jer će ti tada biti od koristi da to znaš. Sada, u ovom trenutku, to ti ne koristi.

I, u odnosu na ovaj život, da li će biti "svođenja računa" - pregled - obračun?

U onom što nazivate životom posle života ne postoji prosuđivanje. Neće biti dozvoljeno da prosuđuješ sebe (jer bi zasigurno sebi dao lošu ocenu, s obzirom na to kako si u ovom životu bio sklon osudama i nepraštanju). Ne, ne postoji svođenje računa, niko ne daje znak "dobro" ili "loše". Samo su ljudi skloni prosuđivanju, i zato jer ste vi takvi, pretpostavljate da i Ja moram biti takav. Ali, Ja takav nisam - i to je velika istina koju vi ne možete prihvatiti.

Pored svega toga, mada neće biti prosuđivanja u životu posle života, postojaće prilika da ponovo pogledate sve što ste mislili, rekli i radili ovde i da odlučite da li je to ono što biste ponovo izabrali, na osnovu onoga Ko kažete da Ste i Ko Želite Biti.

Postoji jedno Istočnjačko mistično učenje oko doktrine koja se zove Kama Loka. Prema ovom učenju, u vreme naše smrti, svakoj osobi je data prilika da ponovo proživi svaku misao kojom se ikada zanimala, svaku reč koju je ikada izgovorila, svaku radnju koju je ikad preduzela, ne sa svoje tačke gledišta, već sa tačke gledišta svake druge osobe na koju se to odnosilo. Drugim rečima, mi smo već doživeli šta smo mi osećali misleći, govoreći i radeći ono što smo radili - sada nam je dato iskustvo da osetimo šta je druga osoba osećala u svakom od tih trenutaka - i da putem tog merila odlučimo da li ćemo ponovo misliti, reći ili uraditi te stvari. Imaš li neki komentar?

Ono što se dešava u tvom životu posle života je suviše čudesno da bi se ovde objasnilo na način koji bi mogao razumeti - jer je to iskustvo druge dimenzije i doslovno se opire opisu uz korišćenje tako ograničenog sredstva kao što su reči. Dovoljno je reći da ćete imati priliku da razmotrite sve ovo ponovo, vaš sadašnji život, bez bola ili straha ili prosuđivanja da biste odmerili kako se osećate povodom vašeg ovdašnjeg iskustva, i doneli odluku kuda želite krenuti odavde.

Mnogi od vas će odlučiti da se vratite ovamo; da se vrate u ovaj svet gustoće i relativiteta kako bi po drugi put iskusili odluke i izbore koje donosite o Sebi na ovom nivou.

Drugi među vama - nekolicina izabranih - će se vratiti sa drugačijim zadatkom. Vratit će se u gustoću i materiju sa suštinskom svrhom da izvuku druge iz gustoće i materije.

Uvek na Zemlji postoje među vama oni koji napravili taj izbor. Možete ih odmah razlikovati. Njihov rad je završen. Oni su se vratili na Zemlju jednostavno i jedino da pomognu drugima. To je njihova radost. To je njihovo oduševljenje. Oni ne nastoje ništa sem da budu od koristi.

Ne možeš promašiti te ljude. Oni su svuda. Ima ih više nego što misliš. Verovatno je da poznaješ jednog ili da znaš za jednog od njih.

Da li sam ja jedan od njih?

Ne. Ako je potrebno da pitaš, znaj da nisi jedan od njih. Takav čovek ne postavlja pitanja nikome. Nema šta da pita.

Ti si, Moj Sine, u ovom životu izaslanik. Izvestilac. Donosilac novosti; tragalac za Istinom i često njen zagovornik. To je dovoljno za jedan životni vek. Budi srećan.

Oh, ja sam srećan. Ali se uvek nadam da ću biti i nešto više!

Da! I hoćeš! Uvek ćeš se nadati boljem. To je u tvojoj prirodi. To je božanska priroda - uvek nastojati da se bude više.

Zato nastoj, da, svakako nastoj u tome.

Sada želim da konačno odgovorim na pitanje kojim si započeo ovaj odeljak našeg tekućeg razgovora.

Kreni napred i radi ono što stvarno voliš da radiš! Ne radi ništa drugo. Imaš tako malo vremena. Kako možeš pomisliti da protraćiš makar i jedan trenutak radeći nešto što ne voliš da bi zaradio za život? Kakav je to život? To nije življenje, to je umiranje!

Ako kažeš: "Ali, ali... imam druge koji zavise od mene... mala usta koja moram hraniti... suprugu koja se uzda u mene..." Ja ću odgovoriti: Ako insistiraš na tome da je tvoj život ono što tvoje telo radi, ti ne razumeš zašto si ovde došao. Radi bar nešto što te čini zadovoljnim - što govori o tome Ko Si Ti.

Tako ćeš se bar moći odupreti odbojnosti i ljutnji prema onima za koje misliš da te ometaju u tvojoj radosti.

Ne treba potcenjivati ono što tvoje telo radi. To je važno. Ali ne na način na koji ti misliš. Telesne akcije treba da budu odraz stanja bivstvovanja, a ne pokušaji da se postigne stanje bivstvovanja.

U ispravnom poretku stvari, čovek ne radi nešto da bi bio srećan - čovek je srećan, i zato, radi nešto. Čovek ne radi neke stvari da bi bio saosećajan, on je saosećajan i stoga se ponaša na određen način. Kod visoko svesne osobe odluka duše prethodi akciji tela. Samo nesvesna osoba pokušava da stvori stanje duše kroz nešto što telo radi.

To je ono što se podrazumeva pod izjavom: "Tvoj život nije u onome što tvoje telo radi". Ali, istina je da je ono što telo radi odraz onoga u čemu se sastoji tvoj život.

To je druga božanska dihotomija.

Ali, znaj ovo, ako ne razumeš ništa drugo: Ti imaš pravo na svoju radost; sa decom ili bez dece; sa suprugom ili bez nje. Traži je! Nađi je! I imaćeš srećnu porodicu, bez obzira na to koliko novca zarađuješ ili ne zarađuješ. I, ako oni nisu srećni i odu i ostave te, pusti ih sa ljubavlju da traže svoju radost.

Ako si ti, s druge strane, napredovao do tačke kada te telesne stvari ne zanimaju, onda si čak i slobodniji da tražiš svoju radost - na Zemlji kao i na nebu. Bog kaže da je u redu biti srećan - da, čak srećan i u svom poslu.

Tvoj životni zadatak je iskaz o tome Ko Si Ti. Ako to nije tako, zašto to onda radiš?

Misliš li da moraš?

Ti ne moraš ništa raditi.

Ako je "čovek koji izdržava svoju porodicu, po bilo koju cenu, čak i po cenu svoje sopstvene sreće" onaj Ko Si Ti, onda voli svoj posao, jer to olakšava tvoju kreaciju životne slike o Sebi.

Ako je "žena koja mrzi svoj posao, a obavlja ga samo da bi ispunila odgovornosti kako ih ona doživljava" ona Ko Si Ti, onda voli, voli, voli svoj posao, jer to potpuno podražava tvoju sliku o Sebi, tvoj pojam o Sebi.

Svako može voleti sve onog trenutka kada shvati šta radi i zašto.
Niko ne čini ništa što ne želi da čini.

13

Kako mogu rešiti neke od zdravstvenih problema sa kojima se suočavam? Bio sam žrtva dovoljno hroničnih bolesti za tri životna veka. Zašto ih sve imam sada - u ovom životu?

Prvo, da razjasnimo jednu stvar. Ti ih voliš. Bar većinu njih. Upotrebljavao si ih zadivljujuće da bi žalio samog sebe i da bi privukao pažnju na sebe.

U nekoliko prilika kada ih nisi voleo, to je samo zato što su otišli predaleko. Dalje nego što si ikada mogao pomisliti da će otići kada si ih stvorio.

Raščistimo sada nešto što verovatno već znaš; sve bolesti su tvorevina vas samih. Čak i doktori konvencionalne medicine sada uviđaju kako ljudi sami sebe čine bolesnima.

Većina njih to radi potpuno nesvesno. (Oni čak i ne znaju šta rade.) Onda, kada se razbole, ne znaju šta ih je snašlo. Čini se kao da ih je nešto zadesilo, a ne da su učinili nešto sami sebi.

To se dešava, jer se većina ljudi kreće kroz život - ne samo u odnosu na zdravstvene probleme i posledice - nesvesno.

Ljudi puše i pitaju se zašto su dobili rak.

Ljudi se hrane životinjama i masnoćama i čude se zašto imaju zakrečene arterije.

Ljudi ne prestaju biti ljuti ceo svoj život i čude se zašto dobijaju srčane napade.

Ljudi se takmiče sa drugim ljudima - nemilosrdno i pod neverovatnim stresom - i pitaju se zašto dobijaju moždane udare.

Ne tako očigledna istina je da većina ljudi brigom sebe otera u smrt.

Briga je skoro najgori oblik mentalne aktivnosti koji postoji - pored mržnje koja je duboko auto-destruktivna. Briga je besmislena. Ona je uzaludno potrošena mentalna energija. Ona takođe stvara biohemijske reakcije koje oštećuju telo, izazivajući sve nedaće od problema sa varenjem do koronarnog začepljenja i većine smetnji između toga.

Zdravlje će se skoro odmah poboljšati kada se prekine sa zabrinutošću.

Briga je aktivnost uma koji ne razume svoju vezu sa Mnom.

Mržnja je najštetnije mentalno stanje. Ona truje telo i njene posledice su praktično nepopravljive.

Strah je suprotnost svemu onome što vi jeste, i zato ima negativno dejstvo na vaše mentalno i fizičko zdravlje. Strah je uveličana briga.

Briga, mržnja, strah, zajedno sa svojim izdancima: strepnjom, ogorčenjem, nestrpljenjem, tvrdičlukom, neljubaznošću, prosuđivanjem i osuđivanjem - sve napadaju telo na nivou ćelija. Nemoguće je pod tim uslovima imati zdravo telo.

Slično - mada u nešto manjoj meri - uobraženost, samoljublje i pohlepa dovode do fizičke bolesti ili lošeg zdravlja organizma.

Sve bolesti nastaju najpre u umu.

Kako je to moguće? Šta je sa stanjima koje nam drugi prenesu? Prehlada - ili, po tom pitanju, SIDA?

Ništa se ne dešava u vašem životu - ništa što nije prvo postojalo kao misao. Misli su kao magneti koji vam privlače posledice. Misao ne mora biti uvek očigledna i time jasno uzročna, kao na primer "Ja ću se zaraziti strašnom bolešću". Misao može biti (i obično jeste) mnogo tananija od toga. ("Ja nisam zaslužio da živim".) ("Moj život je uvek u zbrci".) ("Ja sam gubitnik".) ("Bog će me kazniti".) ("Umoran sam od života i dosta mi je njega".)

Misli su vrlo tanan, ali izuzetno moćan vid energije. Reči su manje tanane, one su gušće. Radnje su najgušće od svega. Radnja je energija u teškom fizičkom obliku, u teškom kretanju. Kada misliš, kažeš ili sprovedeš negativnu energiju, kao što je "Ja sam

gubitnik", stavljaš ogromnu negativnu energiju u pokret. Čudo je da te samo snađe prehlada. To je najmanje što ti se može desiti.

Veoma je teško poništiti posledice negativnog razmišljanja kada jednom preuzmu fizički oblik. Nije nemoguće, ali je veoma teško. Za to je potreban čin najviše vere.

Za to je potrebno izuzetno verovanje u pozitivnu snagu univerzuma - bilo da je zovete Bog, Boginja, Nepokretni Pokretač, Primarna Sila, Prvi Uzrok ili drugačije.

Iselitelji imaju upravo takvu veru. To je vera koja prelazi u Apsolutnu Spoznaju. Oni znaju da ste vi predodređeni da budete celina, potpuna i savršena u ovom trenutku sadašnjosti. Ta spoznaja je takođe misao - i to veoma moćna misao. Ona ima moć da pokrene planine - a kamoli molekule u vašem telu. Zato iselitelji mogu lečiti, često čak i na daljinu.

Misao ne poznaje razdaljine. Misao putuje oko sveta i prostruji svemirom brže nego što možete izgovoriti jednu reč.

"Kaži samo reč i moj sluga će biti izlečen". I tako je bilo u istom trenutku, čak pre nego što je ova rečenica završena. Takva je bila vera centuriona.

Ali, svi ste vi mentalni gubavci. Vaš um je izjeden negativnim mislima. Neke od njih su vam prenete. Mnoge druge zapravo vi sami smišljate - stvarate ih sami i zatim ih skrivate i bavite se njima satima, danima, nedeljama, mesecima - čak godinama.

... i čudite se zašto ste bolesni.

Možeš "rešiti neke od svojih zdravstvenih problema", kako si rekao, rešavajući probleme u svom razmišljanju. Da, možeš izlečiti neke od stanja koje si već stekao (dao sebi), kao i sprečiti razvitak velikih novih problema. I to sve možeš učiniti tako što ćeš promeniti način na koji razmišljaš.

Takođe - teško Mi je da to kažem, jer zvuči tako ovozemaljski da bi dolazilo od Boga, ali - zaboga, brini više o sebi.

Nedovoljno brinete o svom telu, obraćajući malo pažnje na njega, dok ne posumnjate da nešto sa njim nije u redu. Ne preduzimate praktično ništa u smislu preventivnih mera. Bolje se brinete o svojim kolima nego o svom telu - i to nije preterivanje.

Ne samo da ne uspevate da sprečite oštećenja redovnim proverama, godišnjim sistematskim pregledima i korišćenjem terapija i lekova koji su vam prepisani (zašto idete kod doktora da tražite pomoć, i onda ne koristite lekove koji su vam prepisani? Možeš li mi to objasniti?) - nego i užasno, loše postupate sa telom između ovih poseta doktoru!

Ne vežbate telo, pa ono postaje mlitavo i, što je još gore, slabo od neupotrebe.

Ne hranite ga pravilno, i na taj način ga dalje slabite.

Zatim ga punite toksinima i otrovima i najbesmislenijim supstancama koje se smatraju hranom. I ono još uvek radi za vas, ta izvrsna mašina se još uvek kreće dalje, hrabro idući napred uprkos tom uništavanju.

To je užasno. Uslovi pod kojima terate vaše telo da opstane su užasni. Ali nećete učiniti ništa ili vrlo malo povodom njih. Pročitaćete ovo, klimnuti glavom u znak pokajničkog odobravanja i odmah se vratiti lošim navikama. A znaš li zašto?

Plašim se da pitam.

Jer nemate želju za životom.

To zvuči kao oštra optužba.

Nije bila namera da bude oštra, niti da bude optužba. "Oštra" je relativan izraz; prosuđivanje koje pridaješ određenim rečima. "Optužba" podrazumeva krivicu, a "krivica" podrazumeva prestup. Ovde nema prestupa, stoga nema ni krivice ni optužbe.

Ja sam dao jednostavnu izjavu o istini. Kao i sve izjave o istini, ona ima svojstvo da vas probudi. Neki ljudi ne žele da budu probuđeni. Većina ne želi. Većina bi radije spavala.

Svet je u stanju u kom jeste, jer je pun onih koji koračaju spavajući.

Što se tiče moje izjave, šta u njoj izgleda neistinito? Vi nemate želju da živite. Bar je niste imali do sada.

Ako mi kažete da ste imali "trenutni preobražaj", Ja ću ponovo proceniti moje predviđanje o onome što ćete sada uraditi. Priznajem da je moje predviđanje zasnovano na prošlom iskustvu.

... takođe je imalo namenu da vas probudi. Ponekad, kada osoba zaista duboko spava, morate je malo protresti.

Video sam u vašoj prošlosti da ste imali malo volje za životom. Možete to da negirate... ali u ovom slučaju vaša dela govore glasnije od vaši reči.

Ako ste ikada upalili cigaretu u svom životu - a kamoli ako ste pušili kutiju dnevno u toku dvadeset godina kao što ste to činili - imate veoma malo volje za životom. Nije vas briga šta radite svom telu.

Ali, ja sam prestao da pušim pre više od 10 godina!

Tek posle 20 godina okrutnog fizičkog kažnjavanja.

I ako ste ikada uneli alkohol u svoje telo, imate vrlo malo želje za životom

Ja pijem veoma umereno.

Vaše telo nije predviđeno za to da se u njega unosi alkohol. On oštećuje um.

Ali Isus je uzimao alkohol! On je išao na svadbu i pretvorio vodu u vino!

Ko je rekao da Isus bio savršen?

Oh, za ime Božje.

Kaži, da li Ja počinjem da te nerviram?

Pa, daleko od toga da mene Bog može da nervira! Mislim, to bi bilo malo uobraženo, zar ne? Ali smatram da malo preterujemo. Moj otac me je učio da "u svemu treba biti umeren". Mislim da sam se držao toga kada je alkohol u pitanju.

Telo može lakše da se oporavi samo od umerene zloupotrebe. Izreka je u tom smislu korisna. Pored svega toga, Ja ću ostati pri Mojoj prvobitnoj tvrdnji: telo nije predviđeno za uzimanje alkohola.

Ali, čak i izvesni lekovi sadrže alkohol!

Ja nemam kontrolu nad onim što vi nazivate lekovima. Ja ostajem pri svojoj tvrdnji.

Ti si stvarno neumoljiv, zar ne?

Vidi, istina je istina. Ako ti neko kaže: "Malo alkohola neće ti naškoditi", i postavi tu tvrdnju u kontekst života kako ga vi sada živite, morao bih se saglasiti sa njima. To ne menja istinitost onoga što sam rekao. To vam samo omogućuje da se o to oglušite.

Ali, razmotri sledeće. Trenutno, vi ljudi istrošite svoja tela obično u roku od 50 do 80 godina. Neka traju duže, ali ne mnogo njih. Neka prestaju da rade ranije, ali ne većina. Možemo li se složiti oko toga.

Da, u redu.

Dobro, onda imamo dobru početnu tačku za razgovor. Dakle, kada Ja kažem da bih se mogao saglasiti sa izjavom "malo alkohola vam neće naškoditi", Ja sam to bliže odredio dodajući "u sklopu života kakav vi sada živite". Vidiš, vi ljudi ste izgleda zadovoljni životom

koji sada živite. Ali, može vas začuditi kada spoznate, da je predviđeno da se život živi na sasvim drugi način. I vaše telo je zamišljeno da traje mnogo duže.

Zaista?

Da.

Koliko duže?

Neograničeno duže.

Šta to znači?

To znači, sine Moj, da je vaše telo predviđeno da traje zauvek.

Zauvek?

Da. Čitaj: "za svagda".

Želiš li reći da nije bilo - da nije - predviđeno da umremo?

Vi nikada i ne umirete. Život je večan. Vi ste svi besmrtni. Vi nikada ne umirete. Vi samo menjate oblik. Čak ni to niste morali da radite. Vi ste odlučili da to radite, ne Ja. Ja sam napravio vaša tela da traju večno. Zar zaista mislite da je najbolje što bi Bog mogao izmisliti - telo koje može izdržati 60, 70, možda 80 godina pre nego što se raspadne? Da li je to, po vašem mišljenju, granica Mojih mogućnosti?

Nisam nikada razmišljao na taj način, zapravo...

Ja sam zamislio vaša veličanstvena tela da traju večno! I najraniji među vama su živeli u telu skoro bez bola i bez straha od onoga što sada nazivate smrću.

U vašoj religioznoj mitologiji, vi slikovito predstavljate vaše ćelijsko sećanje na ove prve predstavnike ljudske vrste nazivajući ih Adam i Eva. Zapravo, naravno, njih je bilo više od dvoje.

U početku, zamisao je bila da vaše čudesne duše imaju priliku da spoznaju Sebe kao ono Ko Vi Zapravo Jeste kroz iskustva stečena u fizičkom telu, u relativnom svetu, kao što sam već nekoliko puta ovde objasnio.

To se desilo usporavanjem neizmerljive brzine svih vibracija (mislenog oblika) da bi se stvorila materija - uključujući tu i materiju koju nazivate fizičkim telom.

Život se razvio u nizu koraka za tren oka, koji sada zovete bilionima godina. I u tom svetu trenutku ste došli vi, iz mora, iz vode života, na zemlju i u oblik koji sada imate.

Onda su evolucionisti u pravu!

Zanimljivo je - zapravo to Mi je izvor stalne zabave - da vi ljudi imate takvu potrebu da sve razložite na ispravno i pogrešno. Nikada vam nije palo na um da ste vi izmislili ta obeležja da biste pomogli sebi da odredite materijalno - i Sebe same.

Nikada vam ne pada na um (osim najumnijim među vama) da neka stvar može biti i ispravna i pogrešna; da su samo u relativnom svetu stvari jedno ili drugo. U svetu apsolutnog, bezvremenog, sve stvari su sve.

Ne postoji muško i žensko, ne postoji pre i posle, ne postoji brzo i sporo, ovde i tamo, gore i dole, levo i desno - dobro i loše.

Vaši astronauti i kosmonauti su stekli osećaj toga. Oni su mislili da se odbacuju nagore u najdalji svemir, da bi, kada su stigli tamo, spoznali da gledaju nagore u Zemlju. Ili, da li je tako? Možda su gledali nadole u Zemlju! Ali, onda, gde je bilo Sunce? Gore? Dole? Ne. Tamo, na levo. Tako, iznenada, stvar nije bila ni gore, ni dole - bila je sa strane... i sva određenja su time nestala!

Tako je to u Mom svetu - našem svetu - našem stvarnom kraljevstvu. Sve definicije nestaju, i teško je čak i govoriti o ovom kraljevstvu u određenim terminima.

Religija je vaš pokušaj da govorite o nepojmljivom. I ona tome ne služi najbolje.

Ne, sine Moj, evolucionisti nisu u pravu. Ja sam stvorio sve to - sve ovo - u tren oka; u jednom svetom trenutku - baš kao što su kreacionisti rekli. I... to se desilo kroz proces evolucije koji je trajao bilionima i bilionima onoga što vi nazivate godinama, baš kao što evolucionisti tvrde.

I jedni i drugi su "u pravu". Kao što su kosmonauti otkrili, sve zavisi od načina na koji gledate stvari.

Ali pravo pitanje je: jedan sveti trenutak/bilioni godina - u čemu je razlika?

Možete li se jednostavno složiti da je čak i za vas suviše velika tajna da rešite neka životna pitanja? Zašto ne sačuvati tajnu kao svetu? I zašto ne dopustiti svetom da bude sveto i ostaviti ga na miru?

Pretpostavljam da svi mi imamo nezasitu potrebu za znanjem.

Ali vi već znate! Upravo sam vam rekao! Ali, vi ne želite da znate Istinu, vi želite da znate istinu onako kako je vi razumete. To je najveća prepreka vašem prosvetljenju. Vi mislite da već znate istinu. Vi mislite da već sve razumete. Tako usvajate sve što vidite ili čujete, a što potpada pod okvire vašeg razumevanja, dok odbacujete sve što ne razumete. I to nazivate učenjem. To nazivate otvorenošću za učenje. Avaj, vi ne možete nikada biti otvoreni za učenja, dok god ste zatvoreni prema svemu što nije vaš istina.

Tako će upravo ovu knjigu pojedinci prozvati bogohuljenjem - delom đavola.

Ali, oni koji imaju uši da čuju, neka slušaju. Kažem vam ovo: Vi niste bili predodređeni da ikada umrete. Vaš fizički oblik je stvoren kao čudesno preimućstvo; sjajno sredstvo koje vam omogućava da iskusite stvarnost koju ste stvorili svojim umom, da biste mogli spoznati Sebe onakvog kakvog ste stvorili u svojoj duši.

Duša zamišlja, um stvara, telo doživljava. Krug je potpun. Duša tada saznaje sebe u svom sopstvenom iskustvu. Ako joj se ne sviđa to što doživljava (oseća) ili, iz bilo kog razloga, želi drugačije iskustvo, ona samo zamisli novo iskustvo Sebe i menja svoje mišljenje, sasvim doslovno menja svoj um.

Uskoro telo zapaža sebe u novom iskustvu. ("Ja sam uskrснуće i Život" bilo je divan primer toga. Kako mislite da je Isus to uopšte radio? Ili ne verujete da se to ikada desilo? Verujte. Desilo se!)

Ali tačno je sledeće: duša nikada neće nadvladati telo ili um. Ja sam vas napravio kao trojstvo - u - jednom biću. Vi ste tri bića u jednom, napravljena na Moju sliku i priliku.

Tri vida Sebe nisu ni na koji način međusobno nejednaka. Svaki ima svoju funkciju, ali nijedna funkcija nije veća od druge, niti ijedna funkcija zapravo prethodi drugoj. Sve su u međusobnom odnosu na potpuno jednak način.

Zamisli - stvori - iskus. Ono što spoznajete i zamišljate, vi stvarate, ono što stvarate, vi doživljavate. Ono što doživljavate, vi spoznajete.

Zato je rečeno, da ako možete navesti veše telo da doživi nešto (kao, na primer, obilje), uskoro ćete imati osećanje toga u vašoj duši, koja će spoznati sebe na novi način (to jest u obilnosti), tako predstavljajući vašem umu zamisao o tome. Iz nove misli niču nova iskustva, i telo počinje živeti novu stvarnost kao permanentno stanje postojanja.

Vaše telo, vaš um i vaša duša (duh) su jedno. Po tome, vi ste mikrokosmos Mene - Božansko Sve, Sveta Sveukupnost, Suma i Supstanca. Vidiš sada kako sam Ja početak i kraj svega, Alfa i Omega.

Sada ću ti objasniti konačnu tajnu; vaš pravi i istinski odnos sa mnom.

VI STE MOJE TELO.

Ono što je vaše telo vašem umu i duši, vi ste, takođe, Mom umu i duši. Zato: Sve što Ja doživljavam, Ja doživljavam kroz vas.

Kao što su vaše telo, um i duša jedno, tako su i Moji.

Tako je Isus od Nazareta, jedan od mnogih koji su razumeli misteriju, govorio napromenljivu istinu kada je rekao: "Ja i Otac smo Jedno".

Sada ću ti reći da postoje i veće istine od ove koje će vam jednog dana biti poverene. Jer, kao što ste vi Moje telo, Ja sam telo drugog.

Želiš li reći da ti nisi Bog?

Da, Ja jesam Bog, na način na koji ga vi razumete. Ja sam Boginja kako je sada shvatate. Ja sam Izumitelj i Stvaralac Svega što sada znate i doživljavate i vi ste Moja deca... kao što sam Ja dete drugoga.

Pokušavaš li mi reći da čak i Bog ima Boga?

Govorim ti da je tvoje opažanje krajnje stvarnosti ograničenije nego što misliš, i da je Istina neograničenija nego što možeš zamisliti.

Pružam vam mali pogled na beskrajnost i beskrajnu ljubav. (Mnogo širi pogled ne biste mogli izdržati u vašoj stvarnosti. Jedva možete ovaj prihvatiti.)

Sačekaj trenutak! Znači, ja ovde zapravo ne razgovaram sa Bogom?

Rekao sam ti - ako shvataš Boga kao svog stvaraoca i gospodara - kao što si ti stvaralac i gospodar svog sopstvenog tela - Ja sam Bog tvog shvatanja. I da, ti razgovaraš sa Mnom. To je bio prijatan razgovor, zar ne?

Prijatan ili ne, ja sam mislio da razgovaram sa pravim Bogom. Bogom Bogova. Znaš već - onim na vrhu, glavnim šefom.

To i radiš. Veruj mi, to i radiš.

A ipak Ti kažeš da ima nekog iznad Tebe u tom hijerarhijskom poretku.

Ti sada pokušavaš da uradiš nemoguće, a to je da govoriš o neiskazivom. Kao što sam rekao, to je ono što religija nastoji da postigne. Dopusti da vidim da li mogu naći način da to ukratko izložim. Zauvek je duže od onog što znate. Večno je duže od Zauvek. Bog je više od onog što mislite. Bog je energija koju nazivate maštom. Bog je stvaranje. Bog je prva misao. I Bog je poslednje iskustvo. I Bog je sve između.

Da li si ikada gledao kroz veoma jak mikroskop ili video slike ili filmove o molekularnoj aktivnosti i rekao: "Blagi Bože, dole se nalazi ceo univerzum. I prema tom univerzumu, ja, trenutni posmatrač, moram se osećati poput Boga!" Da li si ikad rekao ili imao tu vrstu iskustva?

Da, mislim da je svaka osoba koja razmišlja to pomislila.

Zaista. Priuštiio si sebi da proviriš u ono što ti Ja ovde pokazujem.

I šta bi ti radio da ti Ja kažem da se ta stvarnost u koju si provirio, nikada ne završava?

Objasni to. Zamolio bih Te da to objasniš.

Uzmi najmanji deo univerzuma koji možeš zamisliti. Zamisli tu sićušnu, sićušnu česticu materije.

U redu.

Sad je preseci na pola.

U redu.

Šta si dobio?

Dve manje polovine.

Upravo tako. Sad preseci njih na pola. Šta sada imaš?

Dve manje polovine.

Tačno. Sada to uradi ponovo i ponovo! Šta je ostalo?

Manji i manji delovi.

Da, ali gde je tome kraj? Koliko puta možeš podeliti materiju dok ne prestane da postoji?

Ne znam. Pretpostavljam da nikada ne prestaje da postoji.

Želiš reći da je nikada ne možeš potpuno uništiti? Sve što možeš da učiniš je da promeniš njen oblik?

Tako izgleda.

Kažem ti sledeće: upravo si naučio tajnu celokupnog života i pogledao u beskrajnost. Sada Ja imam pitanje za tebe.

U redu.

Zašto misliš da beskonačnost ide samo u jednom pravcu?

Znači... nema kraja idući naviše u odnosu na onaj na niže.

Ne postoji gore i dole, ali razumem na šta misliš.

Ali, ako ne postoji kraj malome, to znači da ne postoji kraj ni velikome.

Ispravno.

Ali, ako ne postoji kraj velikome, onda ne postoji najveće. To znači u širem smisli da ne postoji Bog!

Ili je možda - sve to Bog i ne postoji ništa više.

Kažem ti sledeće: JA SAM TO ŠTO JESAM.

I VI STE TO ŠTO JESTE. Vi ne možete ne postojati. Možete promeniti oblik koliko god hoćete, ali ne možete ne postojati! Ali možete ne uspeti da spoznate Ko Ste - i zbog tog neuspeha, iskusiti to samo polovično.

To bi bio pakao.

Tačno. Ali vi niste osuđeni na pakao. Vi niste prognani u njega zauvek. Sve što je potrebno da bi se izašlo iz pakla - da bi se izašlo iz neznanja - jeste saznati ponovo. Postoji mnogo načina i mnogo mesta (dimenzija) u kojima to možete učiniti.

Vi se sada nalazite u jednoj od tih dimenzija. Ona se, u vašem razumevanju, naziva treća dimenzija.

Postoji li još njih?

Zar ti nisam rekao da u Mom kraljevstvu ima mnogo palata? Ne bih ti rekao da nije tako.

Onda pakao ne postoji - ne stvarno. Mislim, ne postoji mesto ili dimenzija na koju smo večno osuđeni!

Šta bi bila svrha toga?

Ali, vi ste uvek ograničeni svojim znanjem - jer ste vi - jer smo mi - samostvoreno biće.

Vi ne možete biti ono što ne znate da Ste.

Vama je dat ovaj život - da biste mogli upoznati sebe kroz svoje sopstveno iskustvo. Tada možete spoznati sebe kao ono Ko Ste Vi Zapravo i stvoriti sebe takvim u svom iskustvu - i krug je ponovo potpun... samo je veći.

I tako ste vi u procesu razvoja - ili, kao što sam predstavio u ovoj knjizi, u procesu postojanja.

Nema granice onome što možete postati.

Znači li da ja mogu postati - smem li da kažem? - Bog... poput Tebe.

Šta misliš?

Ne znam.

Dok ne saznaš, ne možeš. Seti se trougla - Svetog Trojstva: duša-um-telo.
Zamisliti-stvoriti-iskusiti. Seti se, koristeći ove simbole:

SVETI DUH = INSPIRACIJA = ZAMISLITI

OTAC = RODITELJSTVO = STVORITI

SIN = POTOMSTVO = ISKUSITI

Sin iskustveno doživljava kreaciju očeve misli, koju je smislio Sveti Duh.

Možeš li zamisliti da jednog dana budeš Bog?

U svojim razuzdanim trenucima.

Dobro, jer ti Ja kažem sledeće: Ti već jesi Bog. Samo to ne znaš.

Zar nisam Ja rekao: "Vi ste svi Bogovi"?

14

Eto, sve sam ti objasnio. Život - kako se odvija, zbog čega i u koju svrhu. Na koji ti još način mogu biti na usluzi?

Ne postoji ništa više što bih tražio. Ispunjen sam zahvalnošću za ovaj neverovatan dijalog. Bio je tako dalekosežan, tako sveobuhvatan. Kad pogledam u listu mojih prvobitnih pitanja, vidim da smo prešli prvih pet - koja se odnose na život i veze, novac, karijeru i zdravlje. Kao što znaš, imao sam još pitanja na toj prvobitnoj listi, ali nekako ove rasprave čine ta pitanja beznačajnim.

Da. Ipak, ti si ih postavio. Hajde da brzo odgovorimo na preostala pitanja, jedno po jedno. Sada, kada tako naglo prelazimo materijal.

Koji materijal?

Materijal koji sam ti doneo ovde da ti ga izložim - pogledajmo ta preostala pitanja i pozabavimo se njima na brzinu.

6. Koju karmičku lekciju treba da naučim ovde. Šta to pokušavam da savladam?

Ti ovde ništa ne učiš. Nema šta da naučiš. Treba samo da se setiš. To jest, da se podsetiš, Mene.

Šta to pokušavaš da savladaš? Pokušavaš da savladaš savladavanje.

7. Postoji li reinkarnacija? Koliko prošlih života sam imao? Šta sam bio u njima? Da li je "karmički dug" realnost?

Teško je poverovati da je to još uvek pod znakom pitanja. Teško mi je to zamisliti. Postojalo je tako mnogo izveštaja od potpuno pouzdanih izvora o iskustvima iz prošlog života. Neki od tih ljudi su izneli zapanjujuće detaljne opise događaja i potpuno poverljive podatke tako da se može otkloniti bilo kakva mogućnost da su to izmislili ili namestili ne bi li nekako obmanuli istraživače i svoje voljene.

Ti si imao 647 prošlih života, pošto insistiraš na preciznosti. Ovo ti je 648. Bio si u njima sve. Kralj, kraljica, rob. Učitelj, učenik, majstor. Muško, žensko. Ratnik, mirotvorac. Heroj, kukavica. Ubica, spasilac. Mudrac, glupak. Bio si sve to!

Ne, ne postoji nešto tako kao što je karmički dug - ne u smislu na koji ti misliš o ovom pitanju. Dug je nešto što se mora ili treba isplatiti. Vi niste obavezni ni na šta.

Ipak, postoje izvesne stvari koje želite da uradite, koje izabirete da iskusite. I neki od tih izbora zavise - želja za njima je stvorena - od onoga što ste ranije iskusili.

To je najbliže što se rečima može prići toj stvari koju nazivate karma.

Ako je karma urođena želja da se bude bolji, da se bude veći, da se napreduje i razvija, i da se protekli događaji iskustva posmatraju kao mera toga, onda, da, karma postoji.

Ali, ona ništa ne zahteva. Ništa se nikada nije zahtevalo. Ti si, kao što si uvek bio, biće slobodnog izbora.

8. Ponekad se osećam veoma parapsihološki obdareno? Postoji li nešto tako? Da li sam ja takav? Da li ljudi koji tvrde da su parapsihološki obdareni "opšte sa đavolom"?

Da, postoji takva osobina kao što je parapsihološka obdarenost. Ti je poseduješ. Svako je poseduje. Ne postoji osoba koja nema ono što nazivaš parapsihološkom sposobnošću, postoje samo ljudi koji je ne koriste.

Korišćenje parapsihološke sposobnosti nije ništa drugo nego korišćenje šestog čula.

Očigledno, to nije "trgovanje sa đavolom", jer vam Ja inače ne bih dao to čulo. I, naravno, ne postoji đavo da sa njim trgujete.

Jednog dana - možda u Knjizi Dva - jasno ću objasniti kako deluju parapsihološka energija i sposobnost.

Da li će biti Knjiga Dva?

Da, ali završimo prvo ovu.

9. Da li je ispravno uzeti novac za dobra dela? Ako ja izaberem da se bavim isceliteljskim radom po svetu - Božjim radom - mogu li to raditi i postići finansijski uspeh? Ili se to dvoje međusobno isključuju?

Već sam na to odgovorio.

10. Da li je seks u redu? Hajde reci - šta se stvarno krije iza ovog ljudskog iskustva? Da li seks služi isključivo za stvaranje potomstva kao što neke religije kažu? Da li se istinska svetost i prosvetljenje postižu kroz odricanje - ili kroz sublimaciju - seksualne energije? Da li je prihvatljiv seks bez ljubavi? Da li je dovoljan samo fizički doživljaj seksa?

Naravno da je "seks" u redu. Ponavljam: da Ja nisam želeo da se bavite izvesnim igrama, ne bih vam dao igračke. Da li vi vašoj deci dajete stvari sa kojima ne želite da se igraju?

Igrajte se seksa. Igrajte se njime! To je divna zabava. To je bezmalo najzabavnija stvar koju možete raditi sa svojim telom, ako govorite o isključivo "fizičkim" iskustvima.

Ali, zaboga, ne uništavajte seksualnu nevinost i zadovoljstvo, čistotu zabave i radost, zloupotrebljavajući seks. Ne koristite ga za nametanje sile ili sa prikivenom namerom; za samopovlašćivanje ili dominaciju; u bilo koju svrhu sem najčistije radosti i najvišeg ushićenja, koje dajete i delite - a to je ljubav, i ljubav iznova stvorena - u vidu novog života! Zar nisam izabrao divan način da stvorim više vas?

Kada je reč o odricanju, to sam već razmatrao. Ništa sveto se nikada nije postiglo kroz odricanje. Ali želje se menjaju kada se sagledavaju veće stvarnosti. Zato nije neobično da ljudi jednostavo žele manje ili nimalo seksualne aktivnosti - ili bilo koje druge telesne aktivnosti. Za neke, aktivnosti duše postaju najvažnije - i daleko najmilije.

Svako prema svome, bez prosuđivanja - to je moto.

Odgovor na završetak tvog pitanja je sledeći: Vi ne morate da imate razlog ni za šta. Samo budite uzrok.

Budite uzrok vašeg iskustva.

Setite se, iskustvo stvara pojam o Sebi. Spoznaja pojma stvara kreaciju, kreacija stvara iskustvo.

Želite da iskustveno doživite sebe kao osobu koja ima seks bez ljubavi? Samo napred! Radićete to dok se ne ugasi želja da to radite. I jedina stvar koja će - koja ikad može - da vas pobudi da prekinete to, ili bilo koje drugo ponašanje, jeste vaša nova misao o tome Ko Ste Vi.

To je upravo tako jednostavno - i tako složeno.

11. Zašto si učinio seks tako prijatnim, tako izuzetnim, tako snažnim ljudskim iskustvom ako sve što treba da radimo jeste da ga se klonimo što više možemo? U tom smislu, zašto su sve zabavne stvari "nemoralne, nezakonite ili kalorične?"

Odgovorio sam na završetak ovog pitanja onim što sam upravo rekao. Sve zabavne stvari nisu nemoralne, nezakonite ili kalorične. Vaš život je, međutim, interesantno iskustvo u određivanju onoga šta je zabava.

Za neke "zabava" predstavlja telesne osećaje. Za druge, "zabava" može biti nešto sasvim drugačije. Sve zavisi od toga šta mislite ko ste i šta ovde radite.

Ima još mnogo više da se kaže o seksu nego što je ovde rečeno - ali ništa nije bitnije od ovoga: seks je radost, a mnogi od vas su učinili seks svakakvim samo ne takvim.

Seks je takođe duhovan. A radost i duhovnost se slažu (oni su, u stvari, isto), mada mnogi od vas ne misle tako.

Vaši stavovi o seksu predstavljaju mikrokosmos vaših stavova o životu. Život bi trebalo da je radost, slavlje, a on je postao iskustvo straha, napetosti, "nedovoljnosti", zavisti, besa i tragedije. Isto se može reći i za seks.

Vi ste potisnuli seks baš kao što ste potisnuli život, umesto da Sebe njime potpuno izrazite sa strašću i radošću.

Vi ste posramili seks, kao što ste posramili život nazivajući ga zlim i poročnim, umesto najvišim darom i najvećim zadovoljstvom.

Pre nego što protivrečite da ste posramili život, pogledajte vaše kolektivne stavove o njemu. Četiri petine svetskog stanovništva smatra život ispitom, iskušenjem, vremenom testiranja, karmičkim dugom koji se mora platiti, školom sa okrutnim lekcijama koje se moraju naučiti i, uopšte, iskustvom koja se mora izdržati čekajući stvarnu radost koja dolazi posle smrti.

Sramota je da toliko mnogo vas misli na taj način. Nije ni čudo da ste pripisali stid samom činu koji stvara život.

Energija koja prožima seks je energija koja prožima život; koja je život. Osećanje privlačnosti i jaka i često neodložna želja da se približite jedno drugom, da postanete jedno, suštinska je pogonska snaga svega što živi. Ugradio sam je u sve. Ona je urođena, nasleđena, u Svemu Što Jeste.

Moralni propisi, religiozna ograničenja, društveni tabui i emocionalni dogovori, koje ste postavili oko seksa (i, uzgred rečeno, oko ljubavi - i celokupnog života), bezmalo su onemogućili da slavite svoje postojanje.

Od početka vremena, sve što je čovek ikad želeo jeste to da voli i bude voljen. I od početka vremena čovek je radio sve što je bilo u njegovoj moći da sebi onemogućiti da to radi. Seks je izuzetni iskaz ljubavi - ljubavi prema drugom, ljubavi prema Sebi, ljubavi prema životu. Zato ga morate voleti! (I vi ga volite - samo to ne možete reći svakome; ne usuđujete se da pokažete koliko mnogo ga volite da vas ne bi nazvali perverznom. Ali ta ideja je ono što je perverzno.)

U našoj sledećoj knjizi detaljnije ćemo se pozabaviti pitanjem seksa; istražiti detaljnije njegovu dinamiku, jer je to iskustvo i tema dalekosežnih implikacija na globalnoj skali.

Za sada - i za tebe, lično - samo znaj ovo: Ja vam nisam dao ništa sramotno, a ponajmanje vaše telo i njegove funkcije. Nema potrebe da krijete telo ili njegove funkcije - niti vašu ljubav prema njima, i jedno prema drugome.

Vaši televizijski programi bez razmišljanja pokazuju golo nasilje, ali se uzdržavaju da pokažu golu ljubav. Vaše celo društvo odslikava taj prioritet.

12. Postoji li život na drugim planetama? Da li su nas ta bića posetila? Da li nas sada posmatraju? Hoćemo li za života videti dokaz - neopoziv i neosporan - vanzemaljskog života? Da li svaki vid života ima sopstvenog Boga? Da li si Ti Bog svega?

Da, na prvi deo pitanja. Da, na drugi. Da, na treći. Ne mogu odgovoriti na četvrti deo, jer bi to od Mene zahtevalo da predvidim budućnost - što neću da uradim.

Mi ćemo, međutim, razgovarati mnogo više o toj stvari koja se zove budućnost u Knjizi Dva - i govorićemo o vanzemaljskom životu i o prirodi (prirodama) Boga u Knjizi Tri.

Oh. Biće i Knjiga Tri.

Dopusti mi da izložim plan.

Knjiga Jedan sadrži osnovne istine, primarna razumevanja, i obuhvata suštinska lična pitanja i teme.

Knjiga Dva će sadržati mnogo dalekosežnije istine, veća razumevanja, i obuhvatiće globalna pitanja i teme.

Knjiga Tri će sadržati najveće istine koje ste sada sposobni da razumete, i obuhvatiće univerzalna pitanja i teme - pitanja kojima se bave sva bića univerzuma.

Razumem. Da li je to naređenje?

Ne. Ako možeš postaviti to pitanja, nisi razumeo ništa u ovoj knjizi.

Ti si izabrao da radiš ovaj posao - i ti si izabran. Krug je potpun.

Razumeš li?

Da.

13. Hoće li utopija ikad stići na planetu Zemlju? Hoće li se Bog ikada pokazati ljudima na Zemlji kao što je obećano? Postoji li nešto tako kao što je Drugi Dolazak? Hoće li ikad nastupiti kraj sveta - ili apokalipsa kao što se predviđa u Bibliji? Postoji li jedna prava religija. Ukoliko postoji, koja je?

To je knjiga za sebe, i to će sačinjavati veliki deo Treće Knjige. Ograničio sam ovu početnu knjigu više na lične stvari, praktičnije teme. Na veća pitanja i teme - od opšteg i univerzalnog značaja osvrnuću se u sledećim nastavcima.

Da li je to kraj? Da li je to sve za sada? Zar ovde više nećemo razgovarati?

Da li ti već nedostajem?

Da! Bilo je zabavno! Da li sada prekidamo?

Potrebno ti je malo odmora. I tvojim čitaocima je potreban odmor, takođe. Ima mnogo više toga ovde što treba usvojiti. Mnogo toga sa čim se treba izboriti. Mnogo toga da se promisli. Daj sebi malo vremena. Osvrni se na ovo. Promisli o tome.

Ne osećaj se napuštenim. Ja sam uvek s tobom. Ako imaš pitanja - svakodnevna pitanja - kao što znam da imaš i da ćeš imati - znaj da Me možeš pozvati da na njih odgovorim. Nije ti potrebna forma ove knjige za to.

Ovo nije jedini način na koji Ja tebi govorim. Slušaj Me u istini svoje duše. Slušaj Me u osećanjima svog srca. Slušaj me u tišini svog uma.

Čuj me, svuda. Kad god imaš pitanje, naprosto znaj da sam Ja već na njega odgovorio. Zatim otvori oči prema svetlu. Moj odgovor bi mogao biti u već objavljenom članku. U propovedi već napisanoj i spremnoj za izlaganje. U filmu koji je upravo snimljen. U pesmi koja je juče komponovana. U rečima koje će reći onaj koga volite. U srcu prijatelja koga ćete upravo steći.

Moja je istina u šapatu vetra, u žuborenju potoka, u udaru groma, u romoru kiše.

Ona je dodir zemlje, miris ljiljana, toplota sunca, privlačna sila meseca.

Moja Istina - i tvoja najsigurnija pomoć u času potrebe - zapanjujuća je kao noćno nebo, i tako jednostavno, neopozivo poverljiva kao bebino gukanje.

Ona je glasna kao lupanje srca - i tiha kao uzdah učinjen u jedinstvu sa Mnom.

Ja vas neću napustiti, jer vi ste Moja tvorevina i Moj proizvod, Moja ćerka i Moj sin, Moja svrha i Moje...

Ja.

Pozovite me, stoga, gde god i kad god ste razdvojeni od mira koji sam Ja.

Ja ću biti tu.

Sa Istinom.

Sa svetlošću.

I sa Ljubavlju.

U zaključku

Pošto sam primio informacije koje sam uneo u ovu knjigu, i pošto se tiho pročula vest o njoj, odgovorio sam na mnoga pitanja, o tome kako je ona primljena i o samom dijalogu.

Poštujem svako pitanje i iskrenost sa kojom je postavljeno. Ljudi naprosto žele da znaju više o ovome i to je razumljivo.

Mada bih želeo da mogu prihvatiti svaki telefonski poziv i lično odgovoriti na svako pismo, to je ipak nemoguće uraditi. Između ostalog, proveo bih veliki deo vremena odgovarajući na, u suštini, stalno isto pitanje. Zato sam razmišljao kako mogu efektivnije komunicirati sa vama i primati i dalje svako vaše pitanje.

Zato sam odlučio da pišem mesečno pismo onima koji imaju pitanja ili komentare vezane za ovaj dijalog. Na taj način mogu odgovoriti na sva pitanja koja stižu i reagovati na sve komentare, a da ne moram da pišem mnogo, pojedinačnih pisama svakog meseca. Znam da to možda nije najbolji način komuniciranja sa vama i svakako nije najličniji, ali to je ono što sam sada u mogućnosti da učinim.

Mesečno pismo se može naručiti na sledeću adresu:

ReCreation Postal Drawer 3547

Central Point, Oregon 97502

U početku je ovo pismo bilo dostupno bez naknade, ali nikada nismo ni sanjali da će biti tako traženo. Zbog rastućih troškova, mi sada molimo za minimalnu donaciju u iznosu od 25 dolara godišnje da bismo mogli da pismom obuhvatimo što veći broj ljudi. Ako niste u mogućnosti da nam finansijski pomognete, molimo da tražite pretplatu na stipendiranje.

Drago mi je da ste bili u mogućnosti da podelite ovaj izuzetni dijalog sa mnom. Želim vam najviše iskustvo bogatih blagodeti života i svest o prisutnosti Boga u vašem životu, koja unosi mir, radost i ljubav u sve vaše dane i sva stremljenja.

Neale Donald Walsch